BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KöZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 2 TL (KDV DAHİL) ARALIK 2019 SAYI:21 (116) www.kozgazetesi.org

Yedinci yılında Rojava Devrimi'nden çıkarılması gereken komünist dersler

2012 Temmuzu'nda TSK'nın ilk ağızda Suriye'ye girmesi beklenen alanlardaki BAAS'a bağlı silahlı kuvvetler bir kısım silah ve mühimmatı da bırakarak güneye doğru çekilme kararı aldılar.

Bu dönemeçten itibaren Kürtçe'de Batı demek olan Rojava sözcüğü tüm dünyada bilinen ve sözlük anlamından fazla anlamlar yüklenen bir sözcük haline geldi.

s.20

ZAYIF HALKA AYAKLARIMIZIN ALTINDA!

2019 yılı sona ererken dünyanın muhtelif köşelerinde patlak veren isyan dalgası tüm dünyayı meşgul eden bir gündem halini aldı. Türkiye solu isyanları gündemine alarak gerek emperyalizm karşıtlığını tescilledi gerekse isyanların topraklarımıza nasıl uğrayacağı konusunda tahmin yürüttü. Ancak "yeni uluslararası isyan dalgası" çerçevesinde Türkiye'den ve Kürdistan'dan hiç söz edilmedi.

Orta Doğu dünyanın yeniden paylaşılması kavgasının başlıca ve belirleyici alanlarından biridir. Suriye'de olduğu gibi Rusya'nın bizzat ve Çin'in de bir biçimde dâhil olması hasebiyle en kritik düğüm noktasıdır. Bu durum, bugün Arap Baharı yahut Suriye'deki iç savaşla ortaya çıkmamıştır. Türkiye'nin ve Kürdistan'ın hem nesnel hem öznel durumu paylaşım kavgasının merkezindedir.

Emperyalist zincirin kırılacak halkası ayaklarımızın altındadır. Zincirin bu halkadan kırılması ise sadece başlangıç olacaktır. Bütün bunların olması için öncelikli koşul Bolşeviklerin Ekim Devriminden çıkartıp Komünist Enternasyonal belgelerine kaydettiği derslerle donanmış bir komünist partiyi yaratmak, sonra da bu partinin emperyalist zinciri kıracak olan proleter devriminin önderliği konumuna ulaşmasını sağlamaktır.

KöZ'ün Sözü

Emperyalist zincirin kırılacak zayıf halkası ayaklarımızın altında

2019 yılı sona ererken dünyanın muhtelif köşelerinde birbirinden farklı gerekçelerle ama birbirlerine benzeyen sokak gösterileri patlak verdi. Bunların hepsi aşağı yukarı benzer sertlikte baskı tedbirleriyle yüzleşti. Yüzlerce gösterici hayatını kaybederken binlercesi yaralandı, kitleler halinde gözaltılar, tutuklamalar oldu.

Özellikle SSCB ve Doğu Avrupa'daki sözüm ona sosyalist gerici rejimlerin yıkılmasından beri karamsarlığa gark olmuş ve yeni sosyal hareket alternatifleri arayışında olan sol, dünya çapındaki muhtelif kesimlerin ayaklanmalarına bir kez daha kof bir umutla yüzünü döndü. s.18-19

Komünistlerden

Devrimde Israr Edenler 1 Eylül'de ortak pankartla yürüdü s. 6

İzmir'de 1 Eylül Mitingi s. 7

2 Eylül 77'nin Mücadelesiyle 17. Kuruluş Festivali Örgütlendi s. 5

Kadıköy'de Suruç Anmasına Katıldık s. 9

Ekim Devrimi Tartışmaları 2019

Ekim Devrimi Tartışmaları 2019 17 Kasım günü İstanbul'da "Komünist Enternasyonal'de Cephe Siyaseti ve Yeni Bir Enternasyonal İçin Ne Yapmalı?" başlığında gerçekleşti. Panel YDİ Çağrı, Avrora Kolektifi, Söz ve Eylem ve KöZ tarafından ortak organize edildi.

23 Kasım Cumartesi günü ise İzmir'de gerçekleşen "Komintern ve Cephe Politikaları" KöZ ve Söz ve Eylem tarafından örgütlendi. s. 4

Panel ve Söyleşiler

"Emperyalist Savaş ve Kriz" Paneli s. 7

"23 Haziran ve Solun Tutumu" Paneli s. 16

Komünist Enternasyonal'in Düşen Bayrağı ve Platformumuz s. 8

23 Haziran Seçimlerini İzmir'de Değerlendirdik s. 12

Ortak açıklama: "Barış Pınarı Harekatı" üzerine tavrımız

9 Ekim günü Türk devleti, bir süreden beri hazırlığını yaptığı Rojava'yı (Batı Kürdistan'ı) işgal harekatına başladı. İşgale utanmazca "Barış Pınarı Harekatı" adı verildi. İşgale, savaşa "barış" isminin verilmesi sahtekarlığın daniskasıdır. Türk devleti işgal konusunda oldukça mahirdir. Kuzey Kıbrıs'ın işgal edilmesine "Barış Harekatı", Afrin'in işgal edilmesine "Zeytin Dalı" ismi verilmişti.

Devrim ve sosyalizm davası için mücadele edenler bir kez daha önemli bir yol ayrımı ile karşı karşıya. s. 3

Okur/Yazar Mektupları

Adana'da komünistlerin referansları üzerine sohbet

Geçici bir süreliğine gittiğimiz Adana'da farklı siyasal akımlardan bir dizi militanla çeşitli konularda sohbetler gerçekleştirdik. Bu sohbetleri gerçekleştirme gayesiyle gittiğimiz yerde çevremizdeki insanlara KöZ'ün 23 Haziran seçimleri özel sayısını, KöZ'ün ve YDİ Çağrı'nın 23 Haziran ortak deklarasyonunu ve desteklediğimiz aday olan Güldes Önkoyun'un bildirilerini vermemiz üzerine sohbetler açıldı. Masada bizim dışımızda 6-7 kişi bulunuyordu. Öncelikle KöZ'ün Adana'da bulunup bulunmadığı soruldu. Bu soru akabinde gelişen sohbet, tam da istediğimiz gibi, diğer akımlarla KöZ'ün arkasında duran komünistlerin örgüt, parti gibi konularda ne tip görüş ayrılıklarının olduğunun altını çizecek şekilde seyretti. KöZ'ün Adana'da bulunmadığını, Adana'ya veya herhangi bir yerele şu veya bu şekilde gelmiş militanların varlığının KöZ'ün burada bulunması için yeterli olmadığını, bir yerde bir militanın bulunmasının örgütün orada olması anlamına gelmeyeceğini dile getirdik. SYKP'li olduğunu ifade eden bir arkadaşın, komünistlerin görevinin yaşamı değiştirmek, komünal yaşamı gittiği her yere taşımak olduğunu ifade edip bir komünist nerdeyse örgüt oradadır demesi üzerine biz de komünist örgütlerin en küçük birimlerinin bireyler değil, örgütler olduğunu söyledik. İlginçtir ki bu tartışmamız, sohbetin devamında "yüzyıl öncesinin meseleleri" olarak adlandırılacak Ekim Devrimi'nin ve Bolşeviklerin deneyimine göbekten bağlıydı. Meşhur RSDİP ikinci kongresinde Bolşeviklerle Menşeviklerin tartıştığı tüzük maddesini(partiye üyelik için bir parti organında yer alma zorunluluğu) hatırlattık.

Masada bulunan başka arkadaşlar da Adana'da bulunacak bir örgütün Adana sosyolojisini bilen militanlara sahip olması gerektiğini belirtti. Adana sosyolojisini bilmeyen militanlarla kimi zaman sorun yaşadıklarını ifade ettiler. Bu sohbet, yerelcilik eğiliminin; İstanbul gibi ister istemez merkezi siyasal sorunlar etrafında dönen siyasal iklime nazaran kendi yerelinin dar sorunlarına hapsolmuş metropollerde daha görünür olduğu çıkarımı yapmamıza neden oldu. Bolşeviklerin hem siyasal, hem de örgütsel olarak merkezi bir örgüte, yani Ne Yapmalı'da tarif edilip 1917 Kasım'ında hükümet darbesini yapabilecek kapasitede bir örgüte vurgu yaptığını, bugün lazım olanın böyle bir örgüt olduğunu belirttiğimizde; bunların 100 yıl önce yazıl bugün güncel olmayabileceği eleştirisi geldi. Örneğin PKK'nin her yerelin sosyolojisine titizlikle yaklaştığı, buna uygun örgüt modelleri geliştirdiği belirtildi. Biz de PKK'nin siyasetinin, yani demokratik modernitenin zaten yerelci bir siyaset olduğunu, kaldı ki örgütsel olanın siyasal olandan ayırt edilemeyeceğini, ayrıca PKK'nin bağımsız-birleşik Kürdistan gibi bir amacı olmadığını, bu sebeple PKK'nin örgütlenme tarzının çelişki yaratmadığını belirttik.

Yine SYKP'li olduğunu söyleyen bir başka arkadaş KöZ özel sayısındaki ESP özelinde solla girişilen polemiğe ilgi gösterdi. Kitle kuyrukçuluğu kısmına hak verdiğini belirtti. Biz de politik uğraklarda 'kitleye karşı bir şey' söylemenin sorumluluğunu alamayacak örgütlerin devrimcilik iddiasında bulunamayacağını belirttik. Bugün solun önünde mükemmel fırsatlar varken bu fırsatlar siyaset sahnesi reformist-tasfiyeci örgütlere bırakıldığı için harcanıyor, bugün lazım olan bu siyaset sahnesinde bir çekim merkezi olabilecek komünist bir partidir ve bugünün görevi de bu partiyi yaratmaktır dedik. KöZ'ün arkasında duran komünistlerin bu partiyi yaratma mücadelesi verdiğini ifade edip seçimlerde alınan tavrın ve emekçilerin, Kürtlerin sesini duyuran, kayyumlara karşı kitlesel bir seferberliğe çağrı yapan CHP'den bağımsız bir çerçevenin KöZ'ün ilkeleriyle sınırlı olmadığını, devrimcilik iddiasında bulunanların bu çerçevede bir seçim çalışması yapması gerektiğini söyledik. Bu tarz tartışmalara devam etmek üzere sözleştik hatta Aladağ Katliamı davasına beraber gitmeyi, yol boyunca bu tarz ve daha çeşitli tartışmalar yapmayı planladık ancak bizden kaynaklanmayan teknik aksaklıklardan dolayı bu planı gerçekleştirememiş olduk.

Geçmişte farklı siyasal akımlarda bulunmuş, şimdi Adana'da bir dizi kooperatif çalışmasını üstlenmiş bir gruptan iki kişiyle Bolşevizm'in güncelliği üzerine uzun uzadıya tartıştık. Arkadaşlar, Bolşevik tipte olmasa da komplocu bir örgütün gerekliliğini yadsımadıklarını belirttiler. Ancak Ne Yapmalı yazıldığı dönemde yerelleri merkezi siyasal bir çizgiye çekmeyi hedefleyen bir plandı bugün yerellerdeki çalışmalar sınırlı, öncelik yerellerdeki çalışma olmalıdır dediler. Kaldı ki Bolşeviklerin pratiklerinin bugünün veyahut söz konusu yerelin sorunlarına cevap olamayacağını, bugünün Türkiye'sine bakmak gerektiğini söyleyip ardından bizim bugün için ne dediğimizi sordular. Evvela, Bolşeviklerin tarihin gördüğü en büyük komployu yapıp Sovyet iktidarını muzaffer kılacak proleter bir devrim yaptıklarını belirttik, tarihte komplocu örgütlerden örnek alınacak birincisi Bolşeviklerse ikincisi Blankistler'dir dememizin ardından Blanqui'den haberleri olmadığını belirttiler. Kendilerine KöZ yayınlarından çıkan Komünistlerin Gözüyle Siyasal Portreler kitabını verip kısaca Blankistlerden bahsettikten sonra devam ettik. Ne Yapmalı'da çizilen planın Komünist Enternasyonal belgelerine de yansıdığını, bu bakımdan evrensel bir plan olduğununu, Türkiye'de zaten yerelciliğin oldukça güçlü bir akım olup 'yerel çalışmaları güçlendirmek' için bu eğilime destek vermek şöyle dursun bununla mücadele etmek adına Bolşevizm'e sarılmak gerektiğini vurguladık. Güçlü merkezi örgütler için önce güçlü yerel örgütler yaratmak gerekir tartışmasının da yeni değil, Nadejdin'in eleştirileri olduğunu belirtip Lenin'in hareketin bu denli dağınık olduğu koşullarda yerellerde güçlü politik örgütler yaratmanın tek yolunun siyasi merkezden geçtiğini ve devrimci bir hareket yaratmak isteyen ama tuğlaları kafasına göre koyan devrimcilere yol gösterecek bir iskele yaratmak gerektiği tespitini örnek vermememiz eksiklikti. Zira tartışmada bulunduklarımız, kendileri de tarif ettikleri üzere, politik geçmişleri olan ve tasfiyeci örgütlerden şu veya bu sebeplerle ayrılan ancak "sudan çıkmış balığa dönen" militanlardı. Ekleyelim; Lenin'in Ne Yapmalı'dan bu yana vurguladığı, Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı kitabında da özellikle üzerinde durduğu konu, bırakalım ülkelerdeki yerelleri ancak merkeziyetçi bir örgütün yöneteceği vurgusunu, uluslararası çapta ülkelerdeki taktik tutumların kararını alacak yer, ancak tüm deneyimi ve birikimi bünyesinde biriktirmiş merkeziyetçi bir dünya partisi vurgusudur. Yerelciliği ağır bir şekilde eleştirir. Bugün ise Türkiye'de herkes yerellerden ve yerelcilikten dem vurup burayı en iyi biz tanıyoruz, burada yapılacaklara da biz karar vermeliyiz derler.

Bolşeviklerin pratiğini sadece Ne Yapmalı vb. kitaplar üzerinden değil bunların örgütsel olarak da yansıdığı Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinden ölçmek gerektiğini söyledik. Bu örgütün bir dünya komünist partisi olduğunu, 'bugün Türkiye'de komünist parti eksikliği var' diyenlerin önce yaratılmış olanın referanslarına sahip çıkması gerektiğini, yine 2. kongrede oportünizmi ayıklamak üzere kaleme alınmış 21 koşulun ve Mustafa Suphi TKP'sinin ilke ve esaslarının da bu referanslardan olduğunu ifade ettik. Kendilerinin 'günü anlamak' adına ürettikleri şeyin bırakalım Bolşevikleri İkinci Enternasyonal'de Bernstein'da kendini bulan, hatta daha eskiye gidersek Marx öncesi Owen gibi sosyalistlerde kendini bulan bir eğilim olduğunu ve bizim referanslarımızdan daha eski bir eğilim olduğunu açıkladık. Güne dair söylenecek şeylerin referanslarla doğrudan bağlantılı olduğunu, söz gelimi Dimitrov'un faşizm tahlillerini kabul edenlerin CHP'yi desteklemekte beis görmemesinin normal olduğunu ifade edip bizim bugün için ne dediğimiz sorusuna yanıt vermeye koyulduk: Türkiye'de 12 Eylül'de ordunun etkin olduğu bir rejimin kurulduğunu, bu rejimin sacayaklarından birisinin emekçilerin parlamentoya girmesinin önünün kesilmesi için %10 barajı olduğunu, bu rejimde olağan sistemin bir burjuva partisinin görevlerini tamamlamasının ardından seçimler yahut skandallar yoluyla yerini bir diğerine bırakması gerektiğini söyledik. Gelgelelim ABD'nin Türkiye'yi bir Truva atı olarak AB'ye sokma girişimleri, buna bağlı olarak 'demokratikleşme' hamleleriyle rejimin altının oyulduğunu, %10 barajının defaatle yıkıldığını ve anayasanın yamalı bohçaya çevrildiği, tüm kurumları tel tel dökülen bir devlet aygıtı olduğunu belirtip bunu rejim krizi olarak tarif ettiğimizi söyledik. 2009'dan beri gerileyen, onca skandal, karşısına çıkarılan onca figüre rağmen rejimin eski enstrümanları işlemediği ve Amerika eski gücünde olmadığı için gönderilemeyen bir Erdoğan olduğunu söyledik. Şu halde Erdoğan'ı bir karşı devrim/darbe veya devrim gönderebilir, o halde devrimci duruma bakalım dedik. Lenin'in devrimci durum için bahsettiği üç koşuldan ikisinin var olduğunu, üçüncü koşulun (yönetilenlerin huzursuzluğunu kitlesel eylemlerle göstermesi) eksik olduğunu ve bunda tarihinde hiç olmadığı kadar güçlü olan solun etkili olduğunu, solun kitlelerin eylemliliğinin önüne set çektiğini, 10 Ekim gibi her saldırıda provokasyona gelmeyelim diyerek kitleleri pasifize ettiğini, bunun solun tasfiyeci niteliğinden kaynaklandığını söyledik. İşte bu yüzden bu tasfiyecilikle mücadele etmek gerektiğini, Bolşeviklerin Çar'dan veya başkalarından önce oportünistlerle mücadele ettiğini söyledik.

Tartışmalar Bolşevizm güncel midir değil midir noktasına dönmeye devam etti. Yine de bu tartışmaların önemli olduğunu düşünüyoruz zira "sudan çıkmış balığa" dönen militanların asıl ihtiyacı konfor açısından kesinlikle değil ama siyasi açıdan "sudaki balık" kadar rahat olabilecekleri bir merkeziyet.

Kadıköy'den Komünistler

KOMÜNİST KöZ YEREL SÜRELİ AYLIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:
ŞÜKRÜ DEMİR
YÖNETİM YERİ:
OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAK SOKAK ELİF İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5
KADIKÖY –İSTANBUL
E-POSTA: kozonline@gmail.com
WEB ADRESİ: www.kozgazetesi.org
BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI MALTEPE MAHALLESİ
GÜMÜŞSUYU CADDESİ ODİN SANAYİ SİTESİ NO: 28/245 ZEYTİNBURNU-İSTANBUL
TEL: 0212 577 54 92

'Sol Komünizm' okumaları

Yenibosna'dan komünistler olarak bir süredir ara verdiğimiz okumalara yeniden başladık. Her pazartesi okuma etkinliğini Lenin'in "Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı" kitabını bölümler halinde okuyup tartışıyoruz. Yaptığımız bu etkinliklerde şu bölümleri okuyup tartıştık. Rus devriminin uluslararası öneminden hangi anlamda söz edilebilir? Bolşeviklerin temel koşularından biri bolşevizmin tarihindeki başlıca aşamalar, bolşevizm işçi hareketi içinde hangi düşmanlara karşı mücadele içinde gelişmiş ve çelikleşmiştir, Almanya'da sol komünizm, liderler, parti, sınıf, kitle bölümlerini okuduk. Etkinlik öncesi belirlediğimiz konuları okuyup sorular hazırlıyoruz. Bu etkinliğe herkesi katmaya çalışarak daha verimli hale getirmeye çalışıyoruz.

Yenibosna'dan Komünistler

Ortak açıklama: "Barış Pınarı Harekatı" üzerine tavrımız

9 Ekim günü Türk devleti, bir süreden beri hazırlığını yaptığı Rojava'yı (Batı Kürdistan'ı) işgal harekatına başladı. İşgale utanmazca "Barış Pınarı Harekatı" adı verildi. İşgale, savaşa "barış" isminin verilmesi sahtekarlığın daniskasıdır. Türk devleti işgal konusunda oldukça mahirdir. Kuzey Kıbrıs'ın işgal edilmesine "Barış Harekatı", Afrin'in işgal edilmesine "Zeytin Dalı" ismi verilmişti.

Devrim ve sosyalizm davası için mücadele edenler bir kez daha önemli bir yol ayrımı ile karşı karşıya.

Bu savaş Rojava'da Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırmak, Türk devletinin güney sınırlarını mümkün olduğunca büyütmek için yürütülen işgal savaşıdır. Savaş, iktidarda olan AKP, MHP ve Cumhur İttifakı eli ile yürütülse de, bir bütün olarak Türk burjuvazisinin çıkarları için yürütülen bir savaştır. Bütün düzen partilerinin tek koro halinde savaşı desteklemeleri, Cumhur İttifakı arkasında sıraya dizilmeleri bunun göstergesidir.

Suriye'de yürüyen emperyalist bir paylaşım savaşı var. Türk devleti, ABD ve Rusya ile birlikte yanı başında yürüyen bu paylaşım savaşının başlıca aktörlerinden biridir. Bu paylaşım savaşından en büyük payı kapmak Türk burjuvazisinin hedefidir. Burjuvazi ve devleti bunun için Suriye'de halihazırda işgal edilmiş bulunan bölgelere yenilerini eklemek, kurulacak kurtlar sofrasında yer almak, paylaşımdan alabildiğince pay kapmak istiyor.

Dışarıda saldırgan, işgalci, yayılmacı bir siyaset izlenirken, içeride azdırılan şovenizm eşliğinde yoğun baskılar uygulanarak işgal savaşına yönelik tepkiler engellenmeye çalışılıyor. Savaşa karşı çıkmak, eleştirmek suç olarak gösterilmek isteniyor. "Savaşa hayır" demek gözaltına alınmanın, tutuklanmanın gerekçesi yapılabiliyor. Cephe gerisinde sessizlik, savaşa karşı aykırı ses çıkmaması isteniyor.

Yürüttükleri işgal savaşına sessiz kalmayacağız. Bu savaş bizim savaşımız değil. Bu savaş ezilenlerin, işçilerin, emekçilerin savaşı değil. Bu savaş Türk devletinin emperyal çıkarları için yürütülen bir savaştır. Bu savaşa karşı çıkıyoruz. İşçileri, emekçileri hiçbir çıkarları olmayan bu savaşa karşı çıkmaya çağırıyoruz.

Ezilenlerin ezenlere, işçilerin burjuvaziye, ezilen halkların sömürgeciliğe, emperyalizme karşı savaşları haklı savaşlardır. Bizim desteklememiz gereken, savunmamız gereken savaşlar bunlardır.

Şimdiden belli olan işgal savaşının maliyetini karşılamak için, 'vatan, millet, sakarya' edebiyatıyla grevler, hak alma eylemleri, kitle gösterileri yasaklanacak, yaşanmakta olan zam yağmuru daha da şiddetlendirilecektir.

Rojava'yı işgal savaşı, sonuçta Türkiye Kuzey Kürdistan işçilerine, emekçilerine dönük yeni saldırıları da beraberinde getirecektir.

Cumhur İttifakı, Millet İttifakı, bilimum düzen partileri savaş histerisiyle solu, işçileri, emekçileri peşlerine takmak istiyorlar. Kitleleri şovenizm zehiriyle zehirlemek istiyorlar.

Bu koşullarda devrimcilerin, komünistlerin görevi, işgal savaşına karşı çıkmak, işçileri, emekçileri, ezilenleri uyarmak, savaşa karşı mücadeleyi örgütlemektir.

Devrimcilerin/komünistlerin görevi emperyalist çıkarlar uğruna yürütülen savaşta devrimci bozgunculuk yapmaktır. Yani "kendi hükümetinin yenilgisi" için çalışmak, "işgal savaşının devrimci içsavaşa dönüştürülmesini" propaganda etmektir.

Biliyoruz ki kapitalizm/emperyalizm var olduğu sürece savaşlar olacaktır.

Biliyoruz ki savaşların kaynağını kurutmak için savaşmak gereklidir.

Biliyoruz ki haklı savaşlar desteklenmeden haksız savaşlara karşı mücadele edilemez!

Biliyoruz ki asıl düşman dışarıda değil içeride!

Asıl düşmana karşı örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz!

Düşman işçileri, emekçileri sömüren, ezen, onları ulusal, dinsel temelde bölen, onları birbirine düşman eden burjuvazidir. Burjuvazinin devletidir.

Türk devletinin Rojava'da yürüttüğü işgalci savaşa karşı, halkları, işçileri, emekçileri, ezilenleri, devrimcileri, demokratları ses çıkarmaya, mücadele etmeye çağırıyoruz.

Kahrolsun Emperyalist İşgal Savaşı!

Türk Ordusu Suriye'den, Kürdistan'ın Bütün Parçalarından Geri Çekilmelidir!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

AVRORA KOLEKTİFİ

KöZ

SÖZ VE EYLEM

YENİ DÜNYA İÇİN ÇAĞRI

Parlamentarizm ve kitle kuyrukçuluğuna karşı devrimci mücadelenin bayrağını yükselttik

7 Haziran 2015'te solun geniş kesimlerinin de desteklediği HDP'nin seçim başarısı ile seçimlerden hep galip çıkma iddiasını taşıyan AKP gericiliği ilk seçim yenilgisini aldı.

AKP, MHP'ye tutunarak girdiği 2019 yerel seçimlerinde önce 31 Mart'ta, sonra 23 Haziran'da tekrarlanan İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı seçimlerinde büyük bir seçim yenilgisi daha aldı. İstanbul, Ankara, Adana, Mersin, Antalya büyükşehir belediye başkanlıklarını kaybetti.

Bu seçimlere iki gerici, burjuva ittifaktan birini destekleyerek, daha doğrusu gerici Millet İttifakı'nın gölgesinde kaybolmayı kabul ederek katılan solun neredeyse tamamı 31 Martı olduğu gibi, bilhassa 23 Haziran seçimlerini "demokrasinin zaferi" olarak kutladı. Bu kutlamalar demokrasiye ekmekten ve sudan fazla muhtaç olan işçilere, emekçilere, ezilenlerin seçimlerden kazançlı çıktığı yanılsamasını yaymaya hizmet ediyor. Oysa bu seçimlerin en büyük kaybedeni emekçiler ve ezilenler, demokrasiye sahiden ihtiyacı olanlar olmuştur.

İstanbul Belediye Başkanlığı seçimini açık ara farkla Millet İttifakı'nın adayı Ekrem İmamoğlu'nun kazanmasını "demokrasinin zaferi" "halkın iradesinin sandığa yansıması" vb. çığlıklarla ve adeta "biz kazandık!" diye kutlayan solun muhtelif kesimlerinin, aslında kendilerinin katılmadıkları seçimlerden kazanarak çıktıklarını ima etmeleri siyaseten devrim iddiasından vazgeçmenin utangaçça ilanıdır. Katılmadıkları, yarışan iki gerici bloktan birinin kuyruğunda sürüklendikleri seçimlerin galibi olmakla övünmek bundan başka bir anlam ifade etmemektedir.

23 Haziran seçimleri tastamam burjuva parlamentarizminin zaferidir. Asıl ödevi ve işlevi burjuva diktatörlüğünün bu biçiminin yıkılıp parçalanmasına önderlik etmek olanların, bu zaferden kendilerine pay çıkarmak istemeleri asıl iddialarını terk ettiklerinin yüksek sesle ilan edilmesinden başka bir şey değildir.

23 Haziran seçimleriyle birlikte, bu seçimlere iki gerici, burjuva ittifaktan birinin kuyruğunda sürüklenerek katılanlar, seçim sonuçlarının belli olmasından itibaren bir "Üçüncü Yol" söylemine sarıldılar. Ne zamandan beri iki gerici ittifaktan birinin kuyruğuna takılmak üçüncü bir seçenek olmaktadır?

"Üçüncü Yol" Cumhur ve Millet İttifakı'ndan bağımsız siyaset izlemeyi gerektirir. Üçüncü yolcuların bu konumda olmadıkları açıktır.

Esasen bu üçüncü yol yanılsaması tastamam gerçek seçenekleri örtbas etmenin en bayat ve ne yazık ki en revaçtaki yoludur.

Tam aksine, Millet İttifakı'ndan bağımsız olamayan üçüncü yol söyleminin seçenek olmadığını göstermek, bütün gericilikleri karşısına alarak "demokrasi için tek yol devrim" deme cüret ve cesaretini göstermek devrimcilerin görevidir.

YDİ Çağrı ve KöZ 23 Haziran seçiminde, bu görevin sorumluluğunu birlikte omuzlayarak seçimlerin hiç bir gerekçesi ve dayanağı olmadan yenilenmesi oyununa ortak olmayacaklarını birlikte açıklamak üzere, emekçilerle ezilenlerin çıkarlarını savunma iddiasında olan tüm kesimleri bu oyunu boykot etmeye çağırdılar.

Bu boykot çağrısının ne kadar karşılık bulup bulmadığından bağımsız olarak seçimlerdeki tek doğru tutum ve tek devrimci yol bu tutumda ifade bulmaktadır. Seçmenlerin büyük çoğunluğunun bu çağrıya kulak asmadığı aşikârdır. Ama kitlelerin hangi yöne savrulduğunu tespit etmek, onların peşinde sürüklenmek için mazeret arayanların işi olmalıdır. Asıl hazin olan kitlelere doğru yolu, tek devrimci seçeneği gösterme iddiasını taşıyanların körü körüne hâkim ideolojinin etkisi altındaki kitlelerin peşinde sürüklenirken bir üçüncü yol takip etme iddiasını taşımalarıdır.

YDİ Çağrı, seçimlerde iki gerici, burjuva blok karşısında tek devrimci seçeneğin bu seçim tekrarlama oyununu reddetmek, boykot etmek olduğunu aktif bir kampanya ile savunma sorumluluğunu üstlendiler. Bu tutuma sol adına hareket etme iddiasını taşıyan herkesi ortak etmek için gayret ettiler. Bu çağrılara ne kadar kesimin icabet ettiğini hesaplamayı demokrasi mücadelesini oy pusulalarını saymaya indirgeyenlere bırakıyoruz.

Bizce seçimlerin asıl kaybedeni işçiler, emekçiler ve ezilenler olmuştur. Onlar gerici, burjuva ittifakların peşine takılmakla, onlardan birini umut olarak görmekle, onları oylarıyla desteklemekle, aslında kendilerini ezen, sömüren, baskı altında tutan burjuva devlete, kapitalist sisteme oy vermekle kaybetmişlerdir.

23 Haziran seçiminde asıl başarı akıntıya karşı yüzme cesaretini göstererek Marksizm Leninizm'in ilkelerine sahip çıkma kararlılığını gösterebilenlerindir.

Bu ilkesel tutumu ikircimsiz biçimde savunup buna bütün solu katma gayretini göstererek akıntıya karşı yüzme cüretini gösterenler sol maskeli oportünistlerin maskesinin düşürülmesini sağlamışlardır. Bütün oportünistlerin hiddetle bu çabalara karşı çıkmasının ardındaki sır bundan ibarettir.

İşçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin kazanmasının belirleyici koşulu da, bu seçimlerde KöZ ve YDİ Çağrı'nın gösterdiği tutumu benimseyen, bilimsel sosyalizmin esaslarına bağlı kalma iddiasını elden bırakmayan, komünist bir partinin inşası/yaratılmasıdır.

YDİ ÇAĞRI

KöZ

Sosyal şovenizme geçit yok

9 Ekim tarihinde TC devletinin Rojava'ya yönelik başlatmış olduğu Barış Pınarı Harekâtı, Erdoğan'ın ülke sınırları içerisindeki sıkışmışlığından bir nebze olsun kurtulması amacıyla yapılmış bir harekâttı. Düzenin diğer gerici ittifakı olan Millet İttifakı'nı da peşine takarak tezkereyi meclisten geçirince bu işgal harekâtını başlattı. Hâlihazırda böyle bir tezkerenin meclisten geçmesi zaten tüm burjuva düzen partileri tarafından kabul görecekti, Efrin operasyonunda olduğu gibi. Lakin böylesi bir işgal harekâtının kolay bir şekilde başlatılabilmesi, meclisin oylarından ziyade sokakta yükselebilecek bir karşı koyuşun olup olmayacağı ile ilgiliydi. 31 Mart ve 23 Haziran seçimlerinde emekçilerin mücadelesini gerici bir ittifak olan millet ittifakına yedekleyen Türkiye Solu, böylesi bir sokak mücadelesinin önünü de zaten kesmişti. Bu oportünist, parlamentarist çizgide, 7 Haziran 2015 seçim döneminden bu yana provokasyonlara gelmeyelim diyerek, mitinglerin eylemlerin iptal edilmesiyle hızlandırılmış, bugünlere kadar taşınmıştı. Erdoğan ve AKP için tam da böylesi bir atmosfer gerekiyordu. İktidar da bunu değerlendirerek bu harekâtı başlattı. Nitekim harekât başlayınca güçlü bir toplumsal muhalefet de örülemedi. HDP ve türevlerinin, bu tezkereye onay veren CHP özelinde Millet İttifakı'na serzenişleri boy gösterir oldu. Bir diğer yandan solun büyük bir bölümü de Suriye'nin toprak bütünlüğüne müdahale edilemez söylemiyle bu harekata karşı çıkmaya çalıştı. Hem parlamentarist hem de oportünist olan sol hareket bu yönüyle de sosyal şoven karakterlerini her zaman olduğu gibi sergilemiş oldu. KöZ'ün arkasında duran komünistler ise ulusal sorun ve savaşlara ilişkin takınılacak tutumun, Komünist Enternasyonalin ilk 4 kongresinde ortaya koyulan perspektifte olması gerektiğinin altını çizdi ve bu süreçteki tüm eylemliklere ve etkinliklere de bu çizgiyle dahil oldu ve de olmaya devam etmektedir. Bu perspektifle hareket eden komünistler eylem etkinliklerin dışında, 1 Mayıs Mahallesi'nde işgal karşıtı yazılama çalışmaları yapmış, şovenizme ve sosyal şovenizme karşı da duruşlarını sergilemişlerdir.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Ekim Devrimi Tartışmaları 2019

Komünist Enternasyonal'de cephe siyaseti ve yeni bir enternasyonal için ne yapmalı?

Ekim Devrimi'nin 102. Komünist Enternasyonal'in kuruluşunun 100. yılında YDİ Çağrı, Avrora Kolektifi ve Söz ve Eylem ile birlikte "Komünist Enternasyonal'de Cephe Siyaseti ve Yeni Bİr Enternasyonal İçin Ne Yapmalı?" başlığıyla bir panel düzenledik.

Geçtiğimiz dönemdeki birçok eylem ve etkinlikte parlamentarizme ve reformizme karşı devrim şiarıyla ortaklaştığımız ve eylem birliği yaptığımız kurumlarla Ekim Devrimi Tartışmaları 2019'u da birlikte örgütledik. Panele başka siyasetlerden konuşmacı çağrılması, panel yeri bulunması ve duyurusunun yapılması gibi çalışmaları birlikte yürüttük.

Planladığımız gibi iki panel organize edemesek de iki panel için belirlediğimiz konuları birleştirerek daha uzun tartışılabilecek tek panel organize ettik.

Panel 17 Kasım Pazar günü Kadıköy'de Sosyalist Meclisler Derneği'nde gerçekleşti. Yaklaşık 100 dinleyicinin katıldığı panel devrim ve komünizm mücadelesinde düşenler için yapılan saygı duruşu ve Enternasyonal marşının okunmasıyla başladı.

Saygı duruşunun ardından Ekim Devrimi'ni anlatan İlk Buhar Makinası filmi izlendi ve alfabetik sırayla panel konuşmacıları ilk tur sözlerini aldılar. Panel iki aranın verildiği üç oturumda gerçekleşti. Dinleyiciler ilk tur sözlerinin ardından soru ve görüşlerini bildirdiler. İki tur boyunca konuşmacılar aşağıdaki görüşlerini ifade ettiler. Yaklaşık beş buçuk saat süren panel canlı tartışmalarla sürdü ve ilgiyle takip edildi.

Avrora Kolektifi konuşmasında; Komünist Enternasyonal'in kuruluşuna Bolşevizmin damgasını vurduğunu, çağımızın Marksizminin Leninizm olduğunu vurguladı. Komünist Enternasyonal'in ancak sonuna kadar tutarlı anti-revizyonist Marksizm-Leninizm'in granitten temeli üzerinde yeniden kurulabileceğini, günümüzde modern revizyonist, troçkist vb. anti-Leninist akımların pek çoğunun "Enternasyonal" çağrışımı yaptığını belirtti. Modern revizyonizmin hala komünist hareketin baş düşmanı olduğuna vurgu yaptı. Marksizmin klasiklerindeki ve Komintern'in temel çizgisindeki hataları düzeltmeye çalışan akımları geçiş çağı arayışları ve bunalım dönemi felsefeleri olarak niteledi.

YDİ Çağrı konuşmasında; Komünist Enternasyonal'in, 3.Kongre'den itibaren kapitalizme ve faşizme karşı işçilerin mücadele ve eylem birliğini sağlamak için çeşitli taktikler geliştirdiğini -3. Kongre'de işçilerin birleşik cephesi, 4. Kongre'de işçi köylü hükümeti, antiemperyalist cephe, 5.Kongre'de sınıfa karşı sınıf taktiği, 7.Kongre'de antifaşist cephe siyaseti, birleşik cephe hükümeti vb.- bunların Komintern'in bütünlüklü siyasetinin parçaları olan taktik kararlar olduğunu belirtti. Bugün Komintern tipi bir enternasyonal gerekli olsa da Komintern tipi bir enternasyonali oluşturma şartlarının olmadığına vurgu yaptı. Bugün yeni bir enternasyonali yaratmak için kavranacak esas halkanın, revizyonizmden arınmış ortak platform çalışması olduğunu ifade etti.

SöZ ve Eylem konuşmasında; Ekim Devrimi'nin dünya devriminin başlangıcı olduğuna değindi. Komünist Enternasyonal'in bir zorunluluk olarak ortaya çıktığına ve Komünist Enternasyonal'de cephe taktiklerinin esas olarak Alman Komünist Partisi'nin önerileriyle kabul edildiğine değindi. Cephe politikalarının hem taktik hem stratejik bir girişim olduğunu belirtti.

KöZ adına söz alan Orhan Dilber konuşmasında şunlara değindi:

"Yeni bir enternasyonal için ne yapmalı? İlk altını çizmek istediğim şey yeni bir Enternasyonal lazım değil. Komünist Enternasyonali kurulduğu temeller üzerinden yeniden inşa etmek gerekir. Muhtelif yeni enternasyonal girişimlerinin hepsiyle de aramıza mesafe koymak gerekir. Komünist Enternasyonal'in inşası için birinci koşul Komünist Enternasyonal'in tez ve kararlarına bağlı olan bir komünist partisinin öncülüğünde bu ilke ve esasları kabul edenlerin bir araya getirilmesidir.

Yeni bir iddia yerine eski ve eskimemiş olan Komünist Enternasyonal'in iddiasını yükseltmek gerekir. Var olan akımların birbiriyle temas içinde yeni arayışlarının olmasının Komünist Enternasyonal ile ilgisi olamaz. Bunlar Komünist Enternasyonal'in kurulmasını engelleyici, saptırıcı

yollardır. Komünist Enternasyonal'in ilkelerini benimseyen bir enternasyonal kurulacaksa, evvel emirde bu dünya partisinin temel referans olarak kabul ettiği tez ve kararların zemininde komünistlerin bir araya gelmesi gerekir. Bu zeminde olamayacak olanlar, «bugünün şartlarında başka bir şey lazım, günümüzde dünya değişmiştir» vs. diyen arayışlar, yüzeysel değişikliklere bakan bunların peşinde olan akımlardır. Her şeyden önce de Lenin'in ortaya koyduğu, Komünist Enternasyonal'in de benimsediği emperyalizm tahlilini rafa kaldıranlardır.

Bu birleşik cephe hem üçüncü kongre hem dördüncü kongrede çok somut bir içerikle ifade edilir:"proletaryanın tek cephesi" denir. "Komünistleri oportünistlerden ayrıt ettik, şimdi proleterlerin tek cephede bir araya gelmesini sağlamalıyız" diye somutlanır bu taktik. "Proleterlerin çıkarlarını savunma iddiasında olanların hepsinin en basit kısmi talepler için bir araya gelmeleri için çağrı yapacağız ve böylelikle oportünistlerle merkezcilerin bu konuda bile nasıl ayak dirediklerini kitlelere somut olarak göstereceğiz" denir. Birleşik cephe taktiklerinin esası budur.

Burjuvaziyle yan yana gelmek üçüncü ve dördüncü kongrelerde cephe taktikleri arasında hiçbir şekilde yoktur. Zaten Bolşevikleri Menşevizmden ayıran, parti üyeliği konusundaki pek bilinen tartışmanın yanı sıra ve buna da sıkı sıkıya bağlı olan 1905 deneyiminde de meydana çıkan yaklaşımlarıdır. Bu Lenin'in 1905 devrimi arifesinde "Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği" başlığı ile tarif ettiği iki çizgiyi birbirlerinden ayıran yaklaşımdır.

İkinci kongrede ulusal sorun konusunda benimsenen tezlerden itibaren bu ittifaklar politikası yerleşmiştir ve birleşik cephe perspektifinin de buna aykırı olması bahis konusu olamaz. Burjuva partileriyle ittifakın yahut burjuva akımların desteklenmesine kapı açan beşinci kongre kararının peşinden, altıncı kongrede sosyal demokrasiyi düşman ilan eden ve her türlü cephe perspektifini dışlayan altıncı kongrenin felaketli sonuçlarını takiben toplanan yedinci kongrede tersyüz edilecek olan ilkesel çerçeve de budur.

"Burjuvaziyle ittifak düşmanı yenmek için", deniyor, birisi düşmanken diğeri dost mu oldu? Burjuvaziyle ittifak yaptığınız zaman kimin güçlü olduğundan bağımsız olarak onun şartına uyarsınız. Çünkü burjuvazinin iktidarını tehdit etmeyen onu alaşağı etmeyi hedeflemeyen hiçbir ittifak, hiçbir cephe başka türlü bir sonuca varamaz. Halk Cephesininin Komintern'le hiçbir alakası yoktur. Yedinci Kongrede benimsenmiştir. Komintern'deki birçok partinin razı olmamasına rağmen kabul edilmiştir. Fransa'da önceden yapılan koalisyon Komintern'e dayatılmıştır. Dördüncü Kongrede beninsenen cephe perspektifi yerine bu tezler geçmiştir. Bu ittifakları kabul ederseniz Komintern'in tasfiyesine de yol açmış olursunuz. Nitekim olan da budur. Razı olmayacağımız da budur.

İstanbul'dan Komünistler

Komintern ve cephe politikaları

Ekim Devrimi'nin yüz ikinci yıldönümünde Söz ve Eylem ve KöZ'ün birlikte örgütlediği Komintern ve Cephe Politikaları konulu panel 23 Kasım Cumartesi günü İzmir Devrimci Turizm İşçileri Sendikası'nda gerçekleşti. 30 dinleyicinin katıldığı ve yaklaşık beş saat süren panele KöZ adına Çetin Eren, Söz ve Eylem adına Münir Köymen, Teori ve Politika adına Metin Kayaoğlu katıldı.

Panel devrim mücadelesinde yitirdiklerimiz anısına hep bir ağızdan Enternasyonal'in okunduğu saygı duruşuyla başladı. Ardından Ekim Devrimi'ni konu alan İlk Buhar Makinası adlı kısa film izlendi. Alandaki yoldaşlarımız panelin içeriğini ve panele yönelik değerlendirmelerini ayrıntılı bir şekilde elbette kaleme alacaklar. Ancak bu kısa haberde üç tur boyunca nitelikli bir tartışmanın sürdürüldüğü panelde ele alınan aşağıdaki başlıkları sıralamak mümkün:

Avrupalı komünist partilerin Komintern'in akıbetinde belirleyici bir role sahip olamadığı

Komintern'in cephe politikalarının dünya devriminin gerileyişi üzerine üretip üretmediği

İşçi hükümeti taktiğinin sınıf işbirlikçiliğinin sorumlusu olup olmadığı

Sınıf işbirlikçisi tutumların benimsendiği kongrelerin komünistlerin sahip çıkacağı tarihsel mirasın ve referansların bir parçası olup olmadığı

Türkiye'de halihazırda bir devrimci durumun yaşanıp yaşanmadığı

Devrimci bir enternasyonalin kurulması için devrimini yapmış komünist partilere ihtiyaç duyulup duyulmadığı

Türkiye'deki komünistlerin öncelikli görevinin ideolojik mücadele olup olmadığı

Komünist hareketin bir program sorunun bulunup bulunmadığı

Konu başlıklarının hepsinde KöZ adına konuşan yoldaş ile diğer panelistler arasında görüş ayrılıkları belirgin bir şekilde ortaya çıktı. Panelde bir kez daha belirginleşen görüş ayrılıkları ne olursa olsun panelin ilkesizliğin, fikirsizliğin, siyasetsizliğin kol gezdiği koşullar altında düzenlendiğini unutmamak gerekiyor. Bu koşullar altında tartışmaların düzeyi kadar katılımcıların ilgisi de hepimize umut verdi. Daha da önemlisi söz konusu panel hem KöZ'ün hem de Söz ve Eylem'in bir parçası olduğu eylem birliğinin bir ürünü olarak gerçekleşti. Dolayısıyla tüm esaslı konularda görüş ayrılığı içinde olmanın işgale karşı ortak ve devrimci bir tutum takınmanın önünde olmadığını, hatta bu eylem birliğini zengin içerikli tartışmaları mümkün kıldığını bir kez daha gösterdi.

İzmir'den Komünistler

"İşgal en büyük şiddettir Şiddete karşı şiddet"

25 Mart Kadına Şiddetle Mücadele günü vesilesiyle Taksim Tünel'de kadın örgütleri tarafından yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşe KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak TC'nin Batı Kürdistan'daki işgalini gündem ederek katıldık.

Saat 19.00'da başlayan yürüyüş için 18.30'da önceden hazırladığımız dövizlerimizle Tünel meydanında buluştuk. Yoğun olarak "Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz", "Kadın cinayetleri politiktir", "Yaşasın Kadın Dayanışması", "Kadınlar Birlikte Güçlü", "Bir Kişi Daha Eksilmeyeceğiz", "Tayyip Kadınlar Geliyor" sloganlarının atıldığı yürüyüşte Beyoğlu Kaymakamlığı'nın yürüyüşü yasaklama girişimi de protesto edildi.

Tasfiyecilerin "kadınların inisiyatifini yükseltme" kisvesi altında siyasete yasak koyduğu, kadınları kendi sorunlarına hapsettiği yürüyüşe politik bir içerikle katıldık. Yürüyüş boyunca "İşgal En Büyük Şiddettir", "Siyasi Kadın Tutsaklara Özgürlük", "Kürtlere Özgürlük" sloganlarını attık. Hazırladığımız dövizlerle; "İşgal En Büyük Şiddettir; Şiddete Karşı Şiddet; Kürtlere Özgürlük; Ulusal, Sınıfsal Boyunduruğa Karşı Savaşan Kadınlara Bin Selam; Cumhur İttifakına Karşı Eylemli Mücadele; Kayyumları Birlikte Püskürtelim; Siyasi tutsak kadınlara özgürlük; Çarları da Taslaklarını da Kadınlar Devirir" şiarlarını yazdık. Dövizlerimizin arkasına Sebahat Tuncel, Gültan Kışanak gibi siyasi tutsakların, Kayyum atanan HDP'li belediyelerin başkanlarının, mücadele eden Kürt kadınlarının fotoğraflarını taşıdık.

Yürüyüş polis engelinin olduğu noktada yapılan basın açıklamasının ardından sona erdi. Kitlenin dağıldığı sırada Taksim meydana yürümek üzere polis barikatına yüklenen kadınlara polis saldırısı gerçekleşti.

İstanbul'dan Komünistler

17. Kuruluş Festivali'ni 2 Eylül 77'nin ruhuyla örgütledik

1 Mayıs Mahallesi 2 Eylül Kuruluş Festival'i 42. Yılında devrimci demokrat kurumların ve siyasetlerin ortak faaliyeti ile 17. kez örgütlendi. 2 Eylül 1977'ye gelen süreçte defalarca yıkım gören ve her seferinde devrimcilerin öncülüğünde mahalleli emekçilerin el birliği ile kurulan mahallemiz tüm saldırı ve baskılara rağmen bugüne dek kendisini var etmiş ve kuruluşundaki dayanışma ve mücadele ruhunu korumaya çalışmıştır.

30 -31 Ağustos ve 1 Eylül tarihlerinde gerçekleşen kuruluş festivalinin örgütlenmesinde bundan önceki yıllarda olduğu gibi bu sene de KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak yer aldık. Bizimle birlikte HDP, ESP, SODAP, SMF, Partizan, EMEP, PSAKD ve mahalle muhtarları da festival örgütlenmesinde sorumluluk aldı.

Festival bu yıl üç gün olarak planlandı ve bunun 2. günü siyasetlerin kadın kolları tarafından örgütlenerek kadın günü adı altında geçti. Festival alanında ilk günden itibaren tüm siyaset ve kurumların stantları bulunmaktaydı.

Festivalin 1. günü ''Ekonomik kriz kıskacında işçi sınıfının durumu'' konulu bir panel gerçekleştirildi. HDK, SODAP, ESP, EMEP'ten temsilciler konuştu. Ardından DEDEF Genel Başkanı ''Doğanın talanı ve ekoloji'' başlıklı bir sunum gerçekleştirildi. Festival, müzik gruplarının sahne almasından sonra noktalandı.

Festivalin 2.günü kadınlar tarafından hazırlanan program gerçekleştirildi. ''Gasp edilen halkların iradesi'' konusuyla HDP Milletvekili söz aldı ardından DKH-YDK ve SKM'li arkadaşlar söz aldı. Konserler ile festival programı sonlandırıldı.

Festivalin 3.günü ise ''Güncel siyasal gelişmeler'' başlıklı bir panel ile başladı. Konuşmacılar ise SMF-Partizan-HDP ve KöZ oldu. Panelin sonlanmasıyla Mustafa Kemal Mahalleri Derneği adına ''Kentsel dönüşüm ve imar sorunu'' konulu bir konuşma gerçekleştirildi. Mahalle emekçilerini yakından ilgilendiren konu ilgiyle dinlendi. Konserler ile gün sonlandırıldı.

Festivalin her yıl örgütlenen yürüyüşü festivalin sonlandıktan sonraki gün gerçekleştirildi. Yürüyüş saat 19:00 da mahallenin son durağından başladı. Temsili flamaların taşındığı yürüyüşte ''Dün bizimdi, gün bizim, yarın bizim olacak, 2 Eylül ruhuyla mücadeleyi büyütüyoruz!'' pankartı taşındı. Yürüyüş geçen yıllara nazaran çok daha düşük bir katılımla gerçekleştirildi.

Ezilenlere ve emekçilere yönelik baskılar devrimciler özelinde artarak devam ederken, 31 Mart ve 23 Haziran seçim sonuçlarıyla bu baskıların azalacağı yanılsamasına kapılmıştı Türkiye solu. Ancak gelişen süreç, her türlü eylemlere yönelik polis müdahaleleri, kayyım atamaları göstermiştir ki, seçim sonuçları ezilenler için daha rahat demokratik bir zemin sunmamıştır. 1 Mayıs Mahallesi de bu baskıları fazlasıyla yaşayan mahallelerden birisidir. İçerisinde kurulmuş olan karakoluyla, sürekli devriye gezen zırhlı araçlarıyla, her sokak başındaki mobese kameralarıyla, keyfi kimlik kontrolleri ve ev baskınlarıyla bu "demokratik zeminin" üzerinde durmaktadır. Uzun zamandır bu baskıların odağında olan mahallenin tüm bu baskı ve saldırılara rağmen 17 yıldır hiç geri adım atmadan kuruluş festivallerini örgütlemesi devrimcilerin hanesine yazılması gereken birer artı olarak durmaktadır. 1 Mayıs Mahallesi emekçilerinin devrimcilerle el ele vererek kurmuş oldukları mahalle, gene devrimciler öncülüğünde gerçekleştirilen festivallerle aynı kuruluş geleneğini devam ettirmeye çalışmaktadır.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak; en başından beri bu festivallerin örgütlenmesinde bilfiil sorumluluk alarak bu geleneğin devam ettirilmesi konusunda ısrarcı olduk ve olmaya devam edeceğiz.

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

2 Eylül Kuruluş Festivali'nin birinci günü ve komünistler

1 Mayıs Mahallesi 2 Eylül kuruluş festivalinin bu yıl 17.sini düzenliyoruz. Festivalimizin 3 günlük programından, birinci gününde ekonomik kriz ve işçi sınıfının durumu başlıklı panel gerçekleşti. Panelde, ESP, EMEP, SODAP ve HDK'dan konuşmacılar sunum yaptılar. Panelin ardından Dersim Dernekleri Federasyonu adına "Doğanın Talanı ve Ekoloji" başlıklı bir sunum gerçekleştirildi. Panel ve sunumun ardından, Sinan Güngör, Grup Vardiya ve MKM müzik topluluğu sahne olarak konserler verildi.

Birçok siyasetin ve derneğin stant açtığı festivalimizde KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak bizde kendi standımızı açtık. Alana astığımız pankartlarımızda ve alanın kimi yerlerinde yaptığımız yazılamalarımızla Komintern'in 100. yılına vurgu yaptık. "Komintern'in 100. Yılında, Bolşevizmin Yolunda, Yaşasın Komünistlerin Birliği" şiarını pankartımızla ve yazılamalarımızla festival alanına taşıdık. Elbette bu gündem bizim dışımızda hiçbir siyaset ya da kurum tarafından ele alınmamıştı. Yeni bir dünya komünist partisi yaratmayı hedeflemeyenler, Komünist Enternasyonalin kuruluşunu da, tasfiye edilişini de önemsemeyeceklerdir. Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresi, yalnızca onu aşma hedefini taşıyan komünistlerin elinde bir bayrak, tasfiye edilmesi de, gene bu komünistlerin asla düşmemek için mücadele ettikleri reformizm bataklığına karşı acı derslerdir.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak 1 Mayıs Mahallesi'nde yürüttüğümüz bu çalışmalarında hedefi böyle bir Komünist Partinin yaratılmasıdır. Tek yolun devrim olduğu şiarını savunan militanlara ulaşıp, bu devrimi gerçek kılacak devrimci partinin yaratılması hedefidir. Bu hedef doğrultusunda, bundan önce yürüttüğümüz politik faaliyetlerimizin gerisine düşmeden, mücadele etmeye devam edeceğiz.

Ant Olsun ki Komünist Partiyi Yaratacağız!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

2 Eylül Kuruluş Festivali'nde "Güncel siyasal gelişmeler" gündemli panel gerçekleştirildi

2 Eylül Kuruluş Festivali'nin son gününde "Güncel Siyasal Gelişmeler" başlıklı bir panel örgütlendi. Bu panele konuşmacı olarak, HDP, KöZ, Partizan ve SMF katıldı.

Panelde ilk konuşmayı KöZ adına katılan yoldaş gerçekleştirdi. Yoldaş konuşmasına Komintern'in 100. yılını selamlayarak başladı. Konuşmasında şu konulara değindi. "2015 Haziran'ında AKP eliyle başlatılan iç savaş devam ediyor. İlk başta Kürdistan kentlerinde başlayan bu savaş sonrasında Türkiye'nin batısına da yansımış ve bugün bu toprakların tamamında devletin kendi anayasal ve hukuksal kurallarını dahi çiğneyerek KHK'larla, tutuklama terörleriyle, baskınlarla devam etmektedir. Böylesi bir iç savaş atmosferinde, savaştan kaçarak barış sağlanamayacaktır. Dünya Barış Günü'nün hemen arifesinde kayyumlar atanmıştır. Bu kayyumları geçtiğimiz yıllarda da daha kapsamlı olarak yaşamıştık. Bu kayyumların tamamını iç savaşın hamleleri olarak görmek gerekir. AKP ve Erdoğan'ı bu saldırıları yapmaya cesaretlendiren etmen ise 7 Haziran öncesi savunulan kitleler üzerinde ciddi bir dalga yaratan 'Seni Başkan Yaptırmayacağız' şiarı ve eylemli mücadele hattından vazgeçilmesidir. Tek başına iktidarda uzun süre kalamayacağını anlayan Erdoğan ise Cumhur İttifakı trenine binmek zorunda kalmıştır. Cumhur İttifakı bu iç savaşın olmazsa olmazıdır ve asıl yönlendireni de Devlet Bahçeli'dir. Erdoğan zayıfladığı için de bu ittifaka ve bu ittifakın Bahçeli tarafından yönlendirilmesine mecburi olarak rıza göstermek zorunda kalmaktadır. İşte böylesi bir tabloda 'provokasyonlara gelmeyelim' söylemiyle eylemleri mitingleri iptal eden HDP başta olmak üzere Türkiye solu, bugünkü durumun asıl sorumlularıdır.

Bir diğer yandan Suriye meselesinde de sıkışan Erdoğan, ABD ve Rusya arasında sıkışmış bulunmaktadır. Bugün Suriye sorunun çözümü için bile en temel şartlardan birisi Erdoğan'ın gitmesidir. Bütün bu zayıflığına ve sıkışmışlığına rağmen Erdoğan'ın hala iktidarda olması ise rakiplerinin pespayeliği ve Erdoğan'a karşı eylemli bir seferberliği öremeyecek oluşlarıdır. Çünkü bugün Erdoğan'ın rakipleri Amerikancı muhalefetin ana damarı ve gerici bir ittifak olan Millet İttifakı'dır. Bütün bunların üzerine hali hazırda var olan rejim krizi de Erdoğan'dan Amerikancı bir çizgiyle kurtulunamasına neden olmaktadır. Ancak var olan bu nesnel durumlar ise başka bir şeyi göstermektedir. Var olan rejim kriziyle birlikte; yönetemeyen bir devlet, eskisi gibi yönetilmek istemeyen bir halk yığını vardır. Devrimci bir durum için gerekli olan üç şarttan ikisi kendisini tüm aleniyetiyle ortaya koyarken üçüncü koşul olan yönetilenlerin yönetilmek istemediklerini eylemli bir şekilde ortaya koyamıyor olmalarıdır. İşte bu üçüncü koşulun oluşmamasının asıl sebebi de güçlü olan sol harekettir. Solun ezici çoğunluğu parlamentarist ve reformist bir hatta durdukları için ezilenlerin birleşik mücadelesini örmek bir yana dursun, bu mücadelenin önünde adeta bir engel olarak durmaktadırlar. Bunun en bariz örneklerinden birisini de son yerel seçimlerde göstermişlerdir. Erdoğan iktidarına karşı düzenin bir diğer gerici ittifakı olan Millet İttifakı'na yedeklenmişler ve ezilenlerin mücadelesini düzen içine çekme yönünde hamleler yapmışlardır. Açıktan yada örtük bir şekilde HDP'nin peşinden Millet İttifakı'na destek veren sol hareketin dışında, boykot tutumu alıp bunun aktif bir şekilde çalışmasını yürütmeyenler de özü itibariyle İmamoğlu kervanına katılmışlardır. İşte bugünkü gelen kayyum saldırıların asıl müsebbiplerini de burada aramak gerekir.

Bütün bu siyasal tablo içerisinde düzenin köhnemiş mekanizmaları çatırdarken, iktidara ve devlete yönelik öfke artarken, bu öfkeyi devrimci bir eyleme dönüştürme yolunda irade koyup bunun gereklerini yerine getirebilecek bir komünist parti mevcut değildir. Bu parti yaratılmadan da bu türden olanakları devrimci bir duruma getirebilmek mümkün olmayacaktır. Biz KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak işte böyle bir partinin yaratılması mücadelesini veriyoruz." diyerek konuşmasını tamamladı.

Sonrasında SMF temsilcisi söz aldı. Konuşmasında şu hususlara değindi.

"1 Eylül gününde olmamız vesilesiyle öncelikli olarak 1 Eylül Barış gününü tarihsel arka planına bakmamız gerekir. SSCB 1 Eylül'ü neden barış günü olarak ilan etmiştir. Bu sorunun yanıtı önemlidir. Çünkü bu ilan aynı zamanda barış için mücadele etmek gerektiğini hatırlatmayı amaçlamıştır. Nihai barış da sınıfsız toplumla gelecektir.

18 yıllık AKP iktidarı kriz içerisindedir. 15 Temmuz'daki darbe girişimi de bir kriz yaratmıştır. 15 Temmuz'da devlet kendisini teşhir etmiştir. Bir diğer yandan başkanlık sistemi de yönetememe krizinin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. AKP iktidarı bu yönetememe krizine çare bulabilmek için başkanlık rejimini getirmiş, lakin bu da çare olmamıştır.

Son belediye seçimlerinde AKP küçük bir yenilgi almıştır. Lakin AKP'nin karşısında duran Millet İttifakı da gerici bir ittifaktı, ancak sol bu gerici ittifaka da destek vererek büyük bir yanlışa imza atmıştır.

Bir diğer yandan ekonomik krizi ve göçmen sorununu da ele almak gerekir. Siyasetlerin bu gündemlere dair faaliyet yürütmesi gerekmektedir. Bütün bu gelişmelerin içerisinde 'Her Şey Güzel Olacak' diyen bir sol hareket var. Bu yanlış bir söylemdir. Çünkü güler yüzlü burjuvaziden güzellik gelmez." diyerek konuşmasını tamamladı.

SMF'nin ardından HDP adına millet vekili Musa Piroğlu söz aldı. Yaptığı konuşmada şu konulara değindi. "Konuşan arkadaşlar genellikle HDP'yi eleştirdiler. Evet HDP kimi yanlışlar yapmıştır. Lakin HDP siyaset yapıyor. Siyaset yaparken de yanlışlıklar yapılabilir, bunlar anlayışla karşılanmalıdır. Yaşadığımız şu günlerde her yönden her türlü saldırılarla karşı karşıya kalıyoruz. Bütün bunlarla birlikte kadın cinayetleri, çocuk tecavüzleri, işçi ölümleri zirve yapmış bulunmaktadır. Bunlara toplum olarak maalesef sessiz kalıyor, gereken güçlü tepkiyi koyamıyoruz. Doğanın talanı ayyuka çıkmış vaziyettedir, lakin buna da yeterince ses çıkarmıyoruz. Seçmiş olduğumuz belediyelere kayyumlar atanıyor gene sessiz kalıyoruz. İşte HDP tam da bu sessizliğe çare arayan bir mücadele hattı örmeye çalışıyor, bunlara yanıt arıyor. Bütün bu saldırıların kaynağı sarayın kendisidir. Sarayın bu zorbalığı durdurulamadan devrim mücadelesi yükseltilemeyecektir. HDP işte bu zorbalığı yıkmak için mücadele ediyor ve edecektir de. Amed'de dövüşürüz, İstanbul'da oy veririz, yeter ki bu zorbalık tükensin, gitsin." diyerek konuşmasını sonlandırdı.

HDP'nin ardından Partizan temsilcisi söz aldı. Partizan temsilcisi konuşmasında şu ana hatlara vurgu yaptı.

"İçinden geçtiğimiz süreci sadece haklar nezdinde ele alamayız. Bugün dünyadaki emperyalist kutupların nasıl bir hat izlediklerine bakmamız, bu hat doğrultusunda ortaya çıkan sonuçları iyi değerlendirmemiz gerekiyor. Bu sonuçlara göre de devrimci bir hatta faaliyet yürütmemiz gereklidir. Evet emperyalizm bundan önce olduğu gibi bugünde krizler yaratıyor. Lakin bu krizlerin karşısında sol hareketler, bir güç olarak çıkmak yerine, bu düzen içerisinde güzel şeyler olabileceğini düşünüyor ve bu yönde tartışmalar yürütüyor.

Bu topraklarda yarı feodal, yarı kapitalist sistemler vardır. Dünya üzerindeki emperyalist kapitalist sistem kriz içerisindedir. Bundan dolayı devrimci koşullar oluşmuş bulunmaktadır. Bizler bu krizleri ve bu devrimci koşulları nasıl ele alacağımızı tartışmalıyız.

Ortadoğu'da da kriz vardır, bu da emperyalistlerden kaynaklıdır. Türkiye'de emperyalizme bağlı bir ülkedir. S-400'lerin alınması, Suriye'ye müdahale meselesi bu bağımlılıktan kaynaklıdır. Türkiye aynı zamanda Kürt düşmanı bir devlettir. Suriye'ye saldırması da bu düşmanlığından kaynaklanmaktadır.

Bir diğer yandan herkes devrim yapmak istiyor. Lakin istenilen bu devrimler aynı şeye denk gelmiyor. Buralarda maalesef, proleter devrimcilikle küçük burjuva devrimciliği iç içe girmiştir. Bunları ayırt etmek gerekir.

Türkiye'de ekonomik kriz ve siyasi kriz vardır. Bugün yaşananlar bu krizlerden kaynaklıdır. Türkiye'de bir iç savaş yoktur. Ortada olan devletin korkunç saldırılarıdır. İç savaş tespiti yapıp bunu da 7 haziran 2015 dönemiyle başlatmak doğru değildir. Bu dönmeden önce faşizm yok muydu, gene vardı ve devletin saldırıları o zamanlarda da sürmekteydi. Bugün bu faşist devlete karşı mücadeleyi yükseltmektir aslolan."

Konuşmacıların ardından soru cevap kısmına geçildi. Konuşmacılar dinleyicilerden gelen soruları tekrar söz alıp yanıtladılar ve panel sonlandırıldı.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Devrimde ısrar edenler 1 Eylül'de ortak pankartla yürüdü

İstanbul'da 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingine Avrora Kolektifi, Söz ve Eylem ve Yeni Dünya için Çağrı ile eylem birliği yaparak, birlikte hazırladığımız "Halklar Arası Savaşa, Sınıflar Arası Barışa Hayır!" ortak pankartı arkasında katıldık.

KöZ olarak ayrıca "Savaştan Kaçarak Barış Olmaz, Barış için Tek Yol Devrim" pankartımızı açtık. Alanda benzer bir vurgu ise yine beraber yürüdüğümüz YDİ Çağrı'nın pankartında vardı. YDİ Çağrı da mitinge "Gerçek Barış Devrimle Gelir" pankartı ile mitinge katıldı.

Ortak pankart arkasında dört kurum birlikte yürüdük, belirlediğimiz ortak sloganlarla devrim şiarını alana taşıdık. "Barış için Tek Yol Devrim; Savaşa Karşı Sınıf Savaşı, Milli Zulme Son Kürt Ulusuna Özgürlük; Ezenlerle, Sömürenlerle, Burjuvaziyle, İşgalcilerle, Kayyımcılarla Barışmıyoruz" sloganlarını birlikte attık. Ortak imzalı bildiriyi ise mitinge hazırlamakta eksik kaldık.

KöZ olarak da ortak sloganlar dışında "Siyasi iktidar devrimle gidecek; Kürtlere Özgürlük Orta Doğu'ya barış; Kürtlere Özgürlük/Kurdara Azadi; Demokrasi için tek yol devrim; Bolşevizm Kazanacak; Komünist Bir Dünya Kuracağız; Yaşasın Komünistlerin Birliği; Devrim için Devrimci Parti Parti için Komünistlerin Birliği; Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede" sloganlarını attık. Mitingde "Barış Temennileriyle İç Savaşı Durdurmak İsteyenler İç Savaşın Kurbanı Olurlar" başlıklı özel sayımızı dağıttık.

Mitingin genel gündemi kayyumlar oluştururken, alanda kadın cinayetlerine yönelik ve Kazdağı vb doğa talanına dair mesajlar da vardı. Kayyum atanmasının ardından Kadıköy'de geniş bir biçimde örgütlenen basın açıklamasındaki "Beraber Kazandık Beraber Savunacağız" çizgisi burada da hâkimdi.

HDP ve TİP milletvekillerinin yanı sıra CHP'li milletvekilleri ve CHP İl Başkanı Canan Kaftancıoğlu mitinge katılım gösterirken sendika konfederasyonlarının yanı sıra birçok siyasi kurum da katıldı. İstanbul Emek Barış ve Demokrasi Güçleri "Savaşa Karşı Barış – Kayyumlara Karşı Halk İradesi" pankartı ile yürürken "Biz de barışa hazırız; Kayyım Barışa Darbedir" gibi pankartlar da

taşındı. Miting tertip komitesi adına açılış konuşması yapıldıktan sonra Mardin Büyükşehir Belediye Başkanı Ahmet Türk'ün mesajı okundu. Müzik dinletisinden sonra ortak açıklama okundu.

Mitingin tümüne hâkim olan barış şiarı ve pasifist çizginin aksine Söz ve Eylem, YDİ Çağrı, Avrora Kolektifi ve KöZ olarak barış karşısında sınıf savaşı, parlamentarizm karşısında devrim vurgusunu öne çıkardık. Kürt ulusuna özgürlük talebini alana taşıdık. Dört kurumun akıntıya karşı birlikte durması, düzen güçlerine yedeklenen solun parlamentarist ve pasifist tutumu karşısında devrim şiarını güçlü haykırmamızı sağladı. Devrimci tutumda ısrar edenlerin eylem birliğinin bundan sonra da sürdürülmesini hedefleyeceğiz.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak aynı zamanda devrim için devrimci partinin yaratılması gerektiğini öne çıkardık ve parti için Komünistlerin Birliği'ne işaret ettik.

Barış için Tek Yol Devrim

Emperyalizmin Savaşı da Barışı da Zulümdür

İstanbul'dan Komünistler

Yenibosna'dan 1 Eylül mitingine katıldık

Yenibosna'dan komünistler olarak 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingine "Barış İçin Devrim Devrim İçin Devrimci Parti" pankartımızla katıldık. Ayrıca "Kadın Cinayetleri Politiktir, Kadın Cinayetlerine Karşı Devrimci Mücadele, Doğa Yıkımına Karşı Yeşil Mücadele Değil Kızıl Mücadele, Doğa Talanı Devrimle Son Bulacak, Barış Savaşan İşçilerle Gelecek, Barış Uzlaşmayla Değil Devrimle Gelecek" yazılı dövizlerimizle katıldık. Miting sonrası sohbetimizde şu değerlendirmelerde bulunduk. Materyal çalışması bakımından gerek dövizlerin hazırlanması gerekse ana pankartın boyanarak hazırlanmasını verimli bir etkinlik halinde kolektif bir çalışma yaparak yürüttüğümüzü belirttik, fakat kitle çalışması bakımından zayıf kaldığımızı yani kitle faaliyetinin daha çok telefon görüşmeleri üzerinden yürütülmesini eleştirdik ve bir dahaki mitingte kitlelerle daha çok temas edebilmek için miting öncesi yemek, film, sanat etkinlikleri gibi faaliyetlerle onlarla daha çok temas ederek miting çağrısı yapmanın daha verimli bir faaliyet olacağı değerlendirmesinde bulunduk.

Yenibosna'dan Komünistler

Güney Kültür Merkezi'nde 1 Eylül gündemli KöZ söyleşisi

Yenibosna'dan komünistler olarak iki haftada bir düzenlemeye özen gösterdiğimiz söyleşi etkinliklerinin bir yenisini de Esenyurt'ta bulunan Güney Kültür Merkezi'nde gerçekleştirdik. Söyleşinin hazırlık çalışmasını Bahçelievler, Avcılar ve Esenyurt'da bulunan kimi parti ilçe örgütlerine ve kitle kurumlarına duyuru afişlerimizi bırakarak ve kimi dostlarımızı telefonla arayarak yaptık. Etkinliğimize bizler ve Güney Kültür Merkezi'nde faaliyet yürüten Çağrı dergisinden arkadaşlar olarak toplam 15 kişi katıldı. Sunumu yapan yoldaş, 1 Eylül Dünya Barış Günü'nün hangi siyasal iklimde, hangi sınıf iktidarının ihtiyaçları doğrultusunda nasıl doğduğunu ve SSCB'nin sürece nasıl dahil olduğunu anlattı. Yoldaş konuşmasında şunları anlattı:

"1946'da İkinci Emperyalist Paylaşım savaşının galip devletlerinin girişimiyle bu galibiyeti tescil etmek üzere BM örgütü kuruldu. BM'nin ilk işlerinden biri 1 Eylül gününü "Dünya Barış Günü" olarak ilan etmek oldu. O gün bugündür 1 Eylül Dünya Barış Günü olarak anılır ama neredeyse her 1 Eylül günü savaşın gölgesi altında geçti. BM'yi takmadan Vietneam'da, Irak'ta, Afganistan'da ve daha bir çok ülkede dolaylı dolaysız işgalle savaş yapıldı. İşgal ve savaşlara engel olamayan rakip emperyalistler işgal ve savaşlara ortak olmak için koçbaşı olarak BM'i kullanıyorlar. Kötü bir şaka gibi 1 Eylül'ün dünya barış günü olarak ilan edilmesi ve bu iddianın arkasında BM örgütünün durmasına rağmen yine de 1 Eylül'ün en hararetli taraftarları öteden beri kendini komünist, devrimci olarak tanımlayanlar oldu. Çünkü hem İkinci Dünya Savaşı'nın bitmesinde herkesin sosyalizmin kalesi olarak kabul ettiği SSCB'nin belirleyici bir rolü olmuştur, hem de BM'in kurulmasında katkıları tartışmasızdır . Bu nedenle SSCB'ye sahip çıkanların BM'e ve aynı zamanda onun amaç olarak ilan ettiği hedefleri de sahiplenmesinde şaşılacak bir şey yoktur. Bu yüzden barışsever hareketler ile devrimcilik ve komünistlik neredeyse özdeş sayılır oldu. Yine dünya barış yolunda önemli adımlar sayılan AGİK ve Helsinki Belgesi'nin onaylanması pek çok sosyalist tarafından 'sosyalist sistemin ve proletaryanın bir zaferi' olarak benimsendi. Bugün sözüm ona sosyalist sistemin yok olmasına rağmen ve BM teşkilatının ve onun sözüm ona ilkelerinin ipliği çoktan pazara çıkmışken, barışçılıkla komünizm arasındaki fark netleşmiş değil, tersine daha da bulanıklaşmıştır . Çünkü burjuva ideolojisinin işçi hareketi içine sızmasının bir ifadesi olan barışçılığın kökünün kazınması komünist bir siyasetin galebe çalmasına bağlıdır ve dünya işçi sınıfı hareketi uzun yıllardır böyle bir uluslararası önderliğin olmayışının damgasını taşımaktadır.

Birinci Emperyalist paylaşım savaşının ardından benzer girişimler olmuş ve o zaman emperyalist savaşın sona ermesini sağlayan Rus devriminden doğan Sovyet Cumhuriyeti ve onun arkasında duran Bolşevikler, emperyalistlerin kirli barış planlarının tekerine çomak sokan başlıca güç olmuşlardı. Komünistler bir asır önce savaşlardan asıl zarar gören emekçi yığınların ve ezilenlerin haklı ve samimi barış ihtiyaçlarının biricik çözüm yolunu göstermek için yığınların gözlerini bağlayan burjuva pasifistlerin ve onların peşinde olan sosyal pasifistlerin karşısına çıkıp onların iç yüzlerini teşhir ettiler. Güya barışı getirmek için kurulmuş olan, gerçekte ise galip emperyalistlerin dünyayı paylaşmasının aracı olan Milletler Cemiyetini hedef tahtasına oturttular. Bugünkü BM'nin atası olan bu haydutlar çetesinin karşısına onun gerçek alternatifi olan uluslararası Sovyet Cumhuriyetleri hedefini ve bu hedef için mücadelenin öncüsü olan Komünist Enternasyonali çıkardılar. Enternasyonale katılma koşulları arasında şu koşul da sayılmaktaydı; 'Komünist Enternasyonale katılmak isteyen her parti sadece aleni sosyal yurtseverliği değil iki yüzlü ve uyduruk sosyal pasifizmi de teşhir etmek zorundadır. Kapitalizm devrim yoluyla yıkılmadıkça hiçbir hakem kurumun, silahsızlanma hakkındaki hiçbir tartışmanın, Milletler Cemiyetini demokratikleştirmek üzere yeniden örgütlenmesi yolunda hiçbir girişimin, insanlığı emperyalist savaşlardan kurtarmayacağı işçilere sistemli bir biçimde gösterilmelidir.' Bu fikir Lenin in dünya çapındaki ilk emperyalist paylaşım savaşından ve bu savaş karşısında Avrupa işçi aristokrasisinden güç alan İkinci Enternasyonal örgütlerinin ihanetinden çıkardığı derslerin bir özeti gibidir.

Ne var ki savaş ve barış konusunda ortaya konan yaklaşım Komünist Enternasyonale katılanlarca bir bir unutuldu burjuva pasifist akımlarla yakınlaşma boy verdi. 1934'de SSCB Lenin tarafından 'Haydutlar Cephesi' olarak nitelenen Milletler Cemiyetine girdi. Güya bu örgüt tarafından önleneceği sanılan İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda da SSCB Milletler Cemiyetinin yerine kurulan BM'in kuruluşunda ön saflarda yer aldı. Bu nedenle BM, barış ve devrimcilik hakkındaki yanılgılar hala yaygındır ve emperyalizm çağında burjuva barış severliğin etkisi altında olan devrimcilerin çokluğu da bundandır.

Genellikle İkinci Dünya Savaşı hakkında son gelişmeler parlatılarak, özelikle Stalingrad direnişi özenle anlatılırken, Komünist Enternasyonalin kuruluşuna damga vuran ilkelerin nasıl hasır altı edildiğinden ve bu ilkelerle birlikte Komünist Enternasyonalin nasıl tasfiye edildiğinden söz edilmez. Komintern uluslararası işçi hareketini ve komünistleri Anti-Hitler Paktına dahil olan devletlerin askeri çabalarına destek olmaya çağırarak varlığına resmen son verdi. Zaten 'Düşman kendi yurdumuzda; kendi hükümetimizin yenilgisi ehveni şerdir' anlayışıyla kurulan Kominternin gölgesinin bile bu siyasetin arkasında durması olanaksızdı. Unutulan gerçeklerden bir tanesi de İkinci Dünya Savaşı'nın bir paylaşım savaşı olduğu ve SSCB ile birlikte dünya komünist hareketin bu kavgada taraf olmasıdır. Yine paylaşım kavgasının sonunda kurulan emperyalist statükoda SSCB'nin katkısı da vardır."

Söyleşinin ikinci turunda özellikle Türkiye'de iç savaş tespiti, faşizm ve şiddet üzerine görüş ve sorular geldi. Sunumu yapan yoldaş belirtilen görüşleri ve sorulan soruları şunları anlatarak yanıtlamış oldu:

"İç savaş denilince akla en az iki grubun ağır silahlarla savaşması, yoğun miktarda ölü ve yaralanan olması gelir. Elbette bu bir savaş halidir ancakbugün iç savaş derken devletin topyekun kendi yurttaşlarına savaş açmasından bahsediyoruz. Bu da hem şiddetle hem de geniş çaplı gözaltılarla, tutuklamalarla, KHK'larla, işten atmalarla, torba iddianamelerle, kayyum atamakla gerçekleşiyor.7 Haziran'dan itibaren başladı. Kürdistan'daki hendek savaşında HDP'nin tutumu 'silahlar sussun, barış hemen şimdi, provokasyona gelinmesin, sağduyulu olun' şeklindeydi. Oysa bu kendine saldıranla barış yapmaya çalışmaktır. Türkiye'de yanlış faşizm tahlilleri yapılıyor. Faşizm faşist partinin kadro örgütlenmesiyle gerçekleşir. AKP faşist partinin kriterlerine uymadığı gibi rejimi değiştirerek faşizmi de getirmemiştir. Aksine Türkiye'de de rejim krizi vardır. Bu faşizm tahlilleri ise şiddet ölçülerek yapılıyor bu yanlıştır. Örneğin Fransa'nın Cezayirlileri katletmesi bir faşist diktatörlüğün değil aksine parmakla gösterilen bir burjuva demokrasisinin ürünüdür. Burjuva diktatörlüğünün her türlü baskı ve şiddet yöntem ve araçlarını faşizm olarak nitelersek burjuva demokrasisini 'yani burjuva diktatörlüğünü' aklamış oluruz. Bugün Türkiye'de İmamoğlu'na çalışan Amerikancı muhalefet siyasetten kaçarak barış ve uzlaşma temennisiyle Erdoğan'dan kurtulma stratejisi izliyor. İç savaştan kurtulmak ve barış istiyorsak bu alelade reform değil devrim sorunudur ve gerçek barış ancak devrimle gelir. 1 Eylül Pazar günü yapılacak olan mitinge eylem birliği yaptığımız siyasetlerle birlikte 'Barış devrimle gelecek' şiarıyla katılacağız.

Yenibosna'dan Komünistler

Panel: Emperyalist savaş ve kriz

29 Eylül 2019'da İzmir'de Söz ve Eylem'le birlikte 'Emperyalist savaş ve kriz' konulu bir panel düzenledik. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı panel işçi sınıfının ve ezilen halkların kurtuluşu mücadelesinde yitirdiklerimiz anısına gerçekleştirilen bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Panelde ilk olarak KöZ adına katılan yoldaş söz aldı. Bir yıl önce kriz konusunun bugüne göre daha fazla gündemde tutuluyor olmasının, krizin burjuvazinin iktisatçılarının savladığı gibi ekonomik temelli olduğu yanlış varsayımından kaynaklandığını belirten yoldaş, ekonomik krizle birlikte sınıf mücadelesinin keskinleşeceği ve daha geniş kesimlerin iktidara karşı harekete geçerek kendiliğinden iktidar karşıtı bir mücadelenin ortaya çıkacağı beklentilerinin gerçekleşmediğini, gerçekleşemeyeceğini vurguladı. Bu konuda sürdürülen propagandanın, propagandanın gerçek sahipleri olan AKP'den hoşnutsuz burjuvaziye yaradığını ifade eden yoldaş, 31 Mart yerel seçimleri ve sonraki süreçte bu etkinin gözlemlenebildiğini ifade etti.

Yaşanmakta olan krizin Türkiye'ye özgü bir ekonomik kriz değil, tüm dünyayı etkilemekte olan bir siyasi bir kriz olduğunu vurgulayan yoldaş, bu durumun temelinde dünyadaki emperyalist güçler arasında yaşanan paylaşım kavgasının yattığını ifade etti. Bu bağlamda ABD emperyalizminin yaşamakta olduğu güç kaybının AKP'ye daha fazla manevra alanı dahi sağladığını dile getiren yoldaş, ekonomik kriz ile kendiliğinden birtakım devrimci gelişmeler beklemenin, alması gereken sorumluluktan kaçan Türkiye solunun öznel durumunun da bir göstergesi olduğunu söyledi.

KöZ'ün arkasında duran komünistlerin 2009 yerel seçimlerinden bu yana AKP'nin güç kaybettiğini, 2013'ten bu yana ise Türkiye'de bir rejim krizinin sürmekte olduğunu belirttiklerini dile getiren yoldaş, bu krizin aslında 12 Eylül rejiminin krizi olduğunu belirtti. SSCB'nin çöküşü ile ABD'nin Türkiye'ye (Doğu Blokuna karşı bekçilik yerine)Avrupa Birliği'nde Truva atı ve Orta Doğu'da İsrail benzeri bir misyon yüklemek istediğini, bunun için de ordunun etkisizleştirilmesi yönünde adım attığını belirten konuşmacı, 12 Eylül darbesi ile Kürt hareketini ve devrimci hareketi ezmek isteyen rejimin bu hedefleri gerçekleştiremediği gibi, ordunun siyasi etkisinin azaltılması ile meydana gelen boşluğun da diğer düzen güçleri tarafından doldurulamadığını söyledi. Bu durumun rejim krizini derinleştirdiğini ifade eden yoldaş, bastırılamayan Kürt isyanının ve bitirilemeyen devrimci hareketin söz konusu krizi daha da derinleştiren unsurlar olduğunu ifade etti. Burjuvazinin değişik klikleri arasında süren mücadelenin de bu duruma eşlik ettiğini ifade eden yoldaş, tüm bu gelişmelerin yekpare bir devlet aygıtından söz etmeyi güçleştirdiğinin, artık TC'nin tutarlı ve öngörülebilir politikalar uygulayan bir devlet olmaktan çıktığının altını çizdi. Dolayısıyla 'yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği'ni, aynı zamanda 'yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediği'nin de görülebildiğini, Cizre ve Nusaybin'de yaşananların, 2016'daki çatışmalı cunta girişiminin, Artvin'de/Cerattepe'de süren direnişlerin, Gezi başkaldırısının ve birçok başka örneğin bu duruma veri sağladığını ifade etti. Öte yandan, bunca baskıya ve sansüre rağmen 12 Eylül anayasasının dayattığı %10 barajının da defalarca yıkıldığını da not düştü. Tüm bunlara rağmen, 'yönetilmek istemeyenlerin iktidarı bir halk seferberliği ile (kitlesel protesto ve eylemlerle) sarsması' koşulunun henüz gerçekleşmediğini, bunda asıl sorumluluğun kitlelerde değil Türkiye'de bir devrimin olmayacağına/bir halk ayaklanmasının başarısız olacağına kani olan reformist solda olduğunu, aynı kesimlerin tamamen hatalı bir şekilde Erdoğan'ın parlamenter yolla gideceği propagandasına gönül verdiğini dile getirdi. Bugün Erdoğan'ın akıbeti ile 12 Eylül rejiminin akıbetinin ortaklaştığını ifade eden konuşmacı, parlamenter yollarla Erdoğan'ın gitmesinin tıpkı parlamenter yollarla 12 Eylül rejimine son vermenin mümkün olmaması gibi mümkün olmadığını söyledi. Bu durumun 2015'te seçimleri kazanamayan Erdoğan'ın burjuva seçim sonuçlarını kabul etmemesinden, 2019'da yerel seçimleri kaybeden Erdoğan'ın yine seçimleri burjuvazinin kanunlarına bile riayet etmeyerek seçimleri tekrarlatmasından ve birçok Kürt ilindeki kayyım atamalarının ve seçim hilelerinden de anlaşılabileceğini belirtti.

ABD'nin yaşadığı güç kaybının Türkiye'deki Amerikancı burjuva muhalefetinin de güç kaybetmesine yol açtığını belirten yoldaş, sonuçta hem burjuva muhalefetinin, hem Erdoğan'ın güç kaybettiğini, diğer rejim krizine yol açan unsurlarla birlikte duruma bakıldığında bu duruma devrimci bir müdahale yapma koşullarını olgunlaştırmakta olduğunu dile getirdi.

Daha sonra panelin emperyalist savaş boyutuna değinen yoldaş, Suriye'de üzerinde anlaşmaya varılan emperyalist barışa karşı duran tek gücün Türkiye olduğunu, Erdoğan'ın Suriye'ye yaptığı müdahalelerin, Türkiye 'de çıkışsız kalmasının bir sonucu olduğunu, Türkiye'deki çıkışsızlığını Suriye'deki adımlarla telafi etmeye çalışan, çaresiz bir burjuva siyasetçisi olduğunu gösterdiğini belirtti. Komünistlerin emperyalist bir savaşta nasıl tutum takınması gerektiğinin referanslarımızda vurgulandığının altını çizen yoldaş, 2015'ten beri Türkiye'de içsavaş olduğu tespitimizi yineleyerek mevcut duruma devrimci bir çözümün ancak bir komünist parti kurulması ile mümkün olacağını vurguladı.

Söz ve Eylem adına söz alan konuşmacı Marks'ın kapitalizmin krizine ilişkin görüşlerinin doğru olduğunu ifade etti. Küresel krizlerin bir sektörden başlayıp diğer sektörlere yayılabildiğini, 2008'de başlayan küresel krizin tarihsel önemde olduğunu, o günlerden bu yana yaşananların daha çok ekonomik kriz olduğunu söyledi. Değişen üretim teknolojilerinin, aşırı meta üretimine yol açtığını bunun yol açtığı birikim tüketilemedikçe (kitlesel üretim kitlesel tüketimle karşılanmadıkça) kapitalizmin kriz döngüsüne çözüm sağlanamadığını belirten konuşmacı, üretim araçlarının halkın eline verilmesi ile bu tarz krizlerde halkçı çözüm sağlanabileceğini dile getirdi. Marks'ın Kapital'de belirttiği gibi meta analizi yapmaksızın ekonomik krizlerin sorumluluğunu hükümetlere veya tekil nedenlere bağlamanın yanlış olacağını belirten konuşmacı, burjuva iktisatçılarının krizleri sürekli günah keçileri üretmek yoluyla analiz ettiklerini savladı. Geçmişte sosyalizmin sonunu ilan eden burjuva siyasetçilerinin bugün yoğunlaşan küresel kriz dinamiklerinden ötürü hata yaptıklarını görmeye başladıklarını belirtti. Bugün Çin ve Amerikan sermayesinin birbirine geçmiş durumda olduğunu, bu nedenle yeni bir küresel savaş çıkması olasılığının düşük olduğunu savladı. Diğer yandan kapitalist krizleri aşmanın yollarından birinin kapitalistler için birbirleri ile savaşmaları olduğunu söyleyen konuşmacı, İngiltere, ABD ve Fransa'nın Çin ve Rusya'ya karşı giderek daha düşmanca ve savaşa yol açabilecek politikalar uyguladıklarına dikkat çekti. Bu anlamda NATO'nun da bir savaş aygıtı olarak kullanılacağını belirten konuşmacı bu gelişmelerin tekelcileşen kapitalizm için olağan olduğunu ifade etti. Konuşmacı ayrıca komünistlerin emperyalist savaşa ilişkin tutumlarının net olduğunu, komünistlerin emperyalist savaşları durdurmaya çalıştıklarını, buna içsavaş çıkartarak yanıt vermeyi görev edindiklerini söyledi. Dünyayı yöneten burjuva hükümetlerinin başındaki kişilerin akil olmadıklarını, bu durumun da savaş riskini artırdığını belirtti.

Panelin ikinci kısmında soru-cevap bölümüne geçildi. Emperyalist savaşa karşı nasıl bir önderlik ve mücadele gerekeceğine ilişkin sorulan soruya Söz ve Eylem temsilcisi aydınların öncülük edeceği bir teorik savaşın bu bakımdan önemli olduğunu savladı. Bir başka soruya verdiği yanıtta ise kapitalizmin yasalarının politikacılarca belirlenmediğini, ama ekonomik sistemin altyapısının bu yasaları tayin ettiğini söyledi. Lenin'in eşitsiz gelişim yasasına ilişkin sorulan bir soruya yanıt olarak ise bu yasanın emperyalist savaşların nasıl ortaya çıktığını açıklayıcı olduğunu ifade ederek iktisadi krizlerin ve hegemonya mücadelelerin emperyalist savaşlara neden olduğunu belirtti. Küresel krizde tek payın ABD'de mi olduğu sorusunda yanıt olarak sürmekte olan global krizi sadece ABD'nin yaratmadığını ama ABD'nin güçsüz düşerken diğer emperyalistlerin güçlenmesinin buna neden olduğunu belirten Söz ve Eylem temsilcisi, 'ekonomik krizler mi siyasi krizlere yoksa siyasi krizlere mi yol açıyor' bu ikisi arasında diyalektik bir ilişki olmakla birlikte temel belirleyicinin ekonomik krizler olduğunu iddia ederek yanıtladı.

Daha sonra söz alan yoldaşımız 'sol neden başarısız' sorusuna yanıt verirken, solun çok başarısız olmadığını, 12 Eylül'ün başarısızlığının buna gösterge sayılabileceğini, egemenlerin ezilenleri bir türlü istedikleri gibi terbiye edemediklerini, ama devletin kurumlarıyla oluşturduğu ideolojik hegemonyayı kırmanın yolunun kendi ideolojik devrimci parti aygıtımızı yaratmaktan geçtiğini, bunun geçmişte Bolşeviklerce ortaya konmuş bir örneğinin de olduğunu, böyle bir partinin proleter bir devrimi de mümkün kılacağını belirtti. Böyle bir parti olmadan zaman zaman ortaya çıkan Türk Metal direnişi veya Gezi isyanı gibi girişimlerin başarıya ulaşmasının mümkün olmayacağını belirten yoldaş, bu ayaklanmaları başarıya ulaştırmanın ve hegemonyayı yıkmanın yolunun da komünist bir parti kurmaktan geçtiğini ifade etti.

Toplumdaki her bir sorunun aslında bir devrim sorunu olduğunu, çünkü bizlerin sorunumuzu çözebilmek için bir devlet kurmaya gereksinimimiz olduğunu ifade eden yoldaş, devrimin ve devrimi yapacak devrimci bir partinin yakıcı bir ihtiyaç olduğunu belirtip bu durumun emperyalizmin zayıf halkası olan Türkiye ve Kürdistan için daha da geçerli olduğunun altını çizdi. Bugün ABD'nin yaşadığı gerilemenin karşısındaki emperyalist blokların güç kazanmasıyla ilişkili olduğunu, Çin'in en büyük emperyalist güç olabilmesinin bir emperyalist savaş olmadan mümkün olmayacağını vurguladı. Çağımızın 'emperyalizm çağı' olduğunu, ama aynı zamanda ve bu nedenle 'proleter devrimler çağı' ve 'ulusal kurtuluş mücadelelerinin çağı' olduğunu vurgulayıp bu konuda başarıya ulaşmamızın önündeki en büyük engelin sol içindeki oportünistler ve reformistler olduğunun altını çizdi.

Söz ve Eylem'le birlikte gerçekleştirdiğimiz bu etkinlik, yaşanan birtakım teknik aksaklıklara rağmen İzmir'de son dönemlerde artan etkinliğimizin göstergelerinden biriydi. Bundan sonra da benzer etkinliklerle devrimcilere ulaşıp etkimizi ve gücümüzü artırmaya devam edeceğiz.

Devrim İçin Devrimci Parti,

Parti İçin Komünistlerin Birliği!

İzmir'den Komünistler

Savaştan kaçarak barış olmaz: Barış için tek yol devrim!

İzmir'deki 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingine Söz ve Eylem'le birlikte hazırladığımız "Halklar arası savaşa, sınıflar arası barışa son!" ortak pankartı ile katıldık. KöZ olarak ayrıca "Savaştan kaçarak barış olmaz, barış için tek yol devrim" pankartımızı açtık. Alanda bizden başka pankart açan yalnız iki ayrı grup vardı (biri Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Bölümü'nün üniversite yönetimine karşı bir pankartı, diğeri bir işçi komitesi girişiminin pankartı idi), bu durum bile kendi başına mitingin apolitikliğinin göstergesiydi. Miting alanına girerken üst üste iki kez yapılan arama ve miting alanında 700 kadar kişi olmasına rağmen getirtilmiş sayısı yüzün üzerinde kolluk gücü de bu tür eylemliliklerde İzmir'de sıkça rastlanan bir psikolojik savaş ögesiydi. Mitinge katılan bir arkadaşımızın hazırladığı "saraylara savaş, kulübelere barış" dövizine de kolluk güçleri el koydu, gerekçe olarak üstünde "kayyım" veya "saray" yazan pankart ve dövizlere izin verilmemesini gösterdiler, ayrıca bunu (mitingin örgütleyicisi konumundaki) Emek ve Demokrasi Güçleri Platformu'nun da kabul ettiğini belirttiler. Arkadaşımız miting çıkışında dövizini geri aldı.

Mitingin genelinde sanki çok şenlikli bir havada olunması gerekliymiş gibi türküler ve şarkılar çalındı, halkların barış istediği kürsüden dile getirildi. CHP milletvekili Kani Beko ile HDP milletvekili Gülistan Koçyiğit'in de birer konuşma yaptığı mitingde konuşmacılar barış istediklerini savlarken kimse barışın nasıl ve hangi örgütlülükle sağlanabileceğine ilişkin bir kelam etmedi. Gülistan Koçyiğit halkın öfkeli olduğunu dile getirdi, ama bu öfkeyi nasıl örgütlemek gerektiği konusunda bir şey söylemedi. Kani Beko ise konuşmasını kendi kimliğini inkar etmek pahasına "yaşasın devrim ve sosyalizm" diyerek bitirdi. Miting komitesinin bilindik teslimiyetçi çizgisi bir süre sonra anonslara da yansıdı: barış gününde partizanlık yapmamak gerektiğini belirterek (ve muhtemelen kolluk güçleriyle de önceden bu şekilde konuştukları için) parti bayraklarının indirilmesini istediler. Bu trajik talebe genel olarak uyulmadı. Mitinge katılan 700-750 kişinin önemli bir bölümü HDP'liydi. Mitingde ayrıca ÖDP, TİP; EMEP, Mücadele Birliği, Halkevleri, Toplumsal Özgürlük Partisi, KESK ve DİSK'ten gruplar vardı.

İzmir'de sürdürmekte olduğumuz eylem birliği girişimi çerçevesinde mitinge Kaldıraç ve Söz ve Eylem ile birlikte tek bir pankart ardında katılmayı konuşmuştuk, fakat daha sonra Kaldıraç ortak imza olmamasını, eylembirliğini şimdilik daha basit işler düzleminde sürdürmek istediklerini belirttiği için biz de ("Halklar arası savaşa, sınıflar arası barışa son!") pankartımızı ortak imza olmaksızın hazırladık. Burada bir hata yaptık, aslında pankartın sonuna eylem birliği girişimi imzası koymamız gerekirdi, bunu unuttuk. Mitingde Kaldıraç'tan da insanlar vardı fakat Kaldıraç mitinge örgütlü katılım göstermedi. Mitingde özel sayı dağıtan tek grup KöZ oldu, miting alanında 200 özel sayı dağıttık. Özel sayı dağıtırken birkaç TİP'li özel sayı almak istemediklerini belirtince bunun dayanışmaya aykırı bir davranış olduğunu, böyle günlerde ve yerlerde birbirimizin yayınlarını okumayacaksak bunun düzene karşı mücadele eden güçleri olumsuz etkileyeceğini, bu yapılanın kendini devrimci addedenlerin geçmişinden getirdiği gelenek ve ahlak anlayışıyla bağdaşmadığını belirttik. Bu söylemin ardından bir kısmı bizden özel sayı aldılar.

Bu mitingle bir kez daha gördük ki İzmir'de kendisine Emek ve Demokrasi Güçleri diyen ve TTB-TMMOB-DİSK-KESK'ten oluşan grup aldığı eylemlilik kararlarına ilişkin süreçlere soldaki diğer örgütleri şeffaf bir biçimde katmak için çaba göstermemektedir, dahası söz konusu kararlarda (daha önceki eylemliliklerde, özellikle 1 Mayıslarda görüldüğü üzere) kendini devrimci veya sosyalist olarak tanımlayan örgütlerin onaylamayacağı şekilde hareket etmektedir. Sürdürmekte olduğumuz eylem birliği girişimi temelde bu sorunla mücadele etmek için de var olacaktır.

Komünist Bir Dünya Kuracağız!

İzmir'den Komünistler

Komünist Enternasyonal'in düşen bayrağı ve platformumuz

Geçtiğimiz haftalarda 1 Mayıs Mahallesi'nde 'Komünist Enternasyonal'in 100. Yılında düşen bayrağı ve platformumuz' başlıklı bir söyleşi gerçekleştirdik. Söz alan yoldaşın konuşması şu şekildeydi:

"Konuşmama ilk olarak geleneğimize değinerek başlayacağım. Geleneğimizi, 1789 Fransız Devrimi ile başlattığımızı ifade etmek en doğrusu olacaktır; işçi sınıfının tarih sahnesine çıkışı buradadır, aynı zamanda burjuvazinin feodalitenin yerle bir edildiği zamanı da işaret eder. Fakat 1789 Devrimi tarih kitaplarında burjuva devrimi olarak geçer; o günkü devrimi gerçekleştirense tabiri caizse baldırı çıplaklar olarak nitelendirdiğimiz işçi-köylü kesimdir lakin iktidara oturan ise burjuvazi olmuştur.

Devrimciler, gelenek olarak işçi sınıfına önderlik eden örgütleri ve bu örgütlerin programlarını esas alır. Biz geleneğimizi ilk Fransız devrimci Babeuf'den başlatıp 1919'da kurulmuş olan Dünya Komünist Partisi'nin ilk dört kongresine kadar kabul ederiz. Babeuf o zamanlarda eşitler komplosu ile var olan iktidara karşı bir örgütlenme yaratmıştır. Komünistlerin Birliği eşitler komplosunun bir ileri noktası olarak nitelendirilebilir çünkü yalnızca tek ülkede örgütlenen bir devrim değil; işçi sınıfının dünya çapında iktidarı ele alabilmesi için dünya çapında bir örgütlenme gerekliliği fikrinden yola çıkmıştır. Marks ve Engels'e komünist deme sebebimiz ise bu fikri savunmalarıdır yani komünistlerin birliği örgütünü savunmaları ve buranın örgütlü militanları olmalarıdır. Komünist Manifesto bu örgütün parti programıdır: burjuvaziyi tahlil eder, devrime proletaryanın öncülük etmesi gerekir der; kızıl ipin bir noktası da burasıdır. Bu ip doruk noktasına, yeryüzünde ilk kez proletaryanın dolaysız bir şekilde iktidara geldiği Ekim Devrimi'ni gerçekleştiren Bolşevik partinin de kurucu partilerinden olduğu Dünya Komünist Partisi'nde ulaşmıştır. Dünya Komünist Partisi ilk dört kongresini tüm ülkelerin partileri olacak şekilde örgütlemiş ve ''çağımız proleter devrimler ve ulusal kurtuluş mücadeleleri çağıdır'' tespitini de burada ortaya koymuştur.

Platformumuz ilk dört kongreyi esas alır ve dördüncü kongreden sonrasını kızıl ipin koptuğu, Komünist Enternasyonal'in bayrağının düştüğü dönem olarak nitelendirir. Peki; Komünist Enternasyonal'in düşen bayrağını dalgalandıracak bir yer bulunmakta mıdır? Bugün KöZ'ün arkasında duran komünistlerin hedefi böyle bir partiyi yaratmaktır dolayısıyla bugünün acil görevi Dünya Komünist Partisi'nin gerisine düşmeyecek nitelikte bir parti yaratmak olacaktır. Bugün yeni bir parti yaratılacaksa Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresi, 21 Koşul ve Mustafa Suphi TKP'sinin program ve tüzüğü baz alınmalıdır. Komünist Enternasyonal'in 21 Koşul'u yürütülen siyasi eylemin içeriği ile ilgilidir. Türkiye'deki solun içerisinde bulunan devrimci güçleri ayrıştıracak olan 21 Koşul'da dile gelmiş sorunlardır; komünist partinin de sınır çizgileri yine bu meselelere dair alacağı tutumla çizilecektir.

Dünya'da burjuvazi iktidarsa, emperyalizm hakimse ve savaşlar varsa buna karşı proletarya diktatörlüğü savunumalı ve barış nidaları atılmamalıdır. Bugün bir dizi parti olmasına rağmen bu bayrağı dalgalandıracak nitelikte görmememiz bu sebeplerdendir; 21 Koşul'a uyan, ilk dört kongreyi esas alan ve Mustafa Suphi TKP'sini program olarak gören bir parti yoktur. Bugün bu koşullar üzerinden taktikler belirleyen, politik mücadele yürüten devrimci militanlarla bu parti yaratılacaktır. Platformumuz Türkiye solunu tahlil ederken şunları dile getirir: tüm Türkiye solu oportünizm ve revizyonizm girdabına girmiştir bu tasfiyeci dalgaya mahkum olmuşlardır. Yüzünü devrimciliğe dönmüş bu topraklarda bu ilke ve esasları reddetmeyecek militanlar vardır, bu militanlar sol içerisine dağılmış durumdadır. Bugün hedefimiz böyle bir partiyi yaratma çağrısına kulak veren militanlaradır. Bugün bu parti; bu militanlarla, bu ilke ve esasları amaç edinenlerle kurulacaktır."

Yoldaşın konuşması üzerine gelen sorular şu şekildeydi: "Babeuf'ten başlayıp Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresine kadar uzanan ve sonra kopan kızıl ip nasıl birleştirilecektir? Silahlı mücadele derken gerillacılığı mı kastediyorsun?Dünya komünist partisi yok dedin. Komünistlerin birliği burada bir parti mi yaratmak istiyor yoksa Dünya komünist partisinin bir sekisyonu mu olmak istiyor?Komünistlerin birliği solu ayrıştırmada nasıl bir müdahalede bulunacak? Kitlemiz neden solcular ve diğer kitleler nerede olacak? Çin devrimi ve bizim savunduğumuz devrimin farkı nedir? İllegal örgütlenme derken ne kastedildi. Legal olarak da bu mücadele yürütülemez mi? Barış hareketi aslında bir savaş mı? Bu bir savaş ise bunu bir iç savaşa çevirebilir miyiz?"

Yoldaş kendisine gelen sorulara yanıt verdikten sonra söyleşi sonlandırıldı. Bizler; Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresi yolunda, 21 Koşul'un ışık tuttuğu siyasal mücadelemizi; devrimci partiyi yaratacak güçlerle buluşturmak hedefiyle daha güçlü bir şekilde yürüteceğiz.

Komünist Bir Dünya Kuracağız!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Komünist propagandaya devam

Yenibosna'dan Komünistler olarak 15 Haziran'da DİSK'in düzenlediği mitinge katıldık ve ardından gerçekleştirdiğimiz toplantıda mitingi farklı bağlamlarda değerlendirdik. Bu değerlendirme ile ilgili detaylar daha sonrasında kapsaamlı bir yazıyla gazetede yer alacak. Mayıs ayından bu güne kadar Yenibosna'da faaliyetlerde bulunduk ancak bu faaliyetlerin gazeteye aktarımında yetersizliklerimiz olduğu kanısındayız. Bu yetersizliklerin kaynağında aramızdaki irtibat düzeyinde olan kimi başarısızlıkların yattığını söyleyebiliriz. Bu irtibat ve koordinasyon kabiliyetinin komünist bir örgütlenme yapısı için hayati önem taşıdığı vurgusunu yaptık ve bu meselenin iyileştirilmesi üzerine karar aldık. Bu kararı önümüzdeki yazılarda hayata geçirmeden önce geride bıraktığımız mayıs ayında yapılanlardan kısaca söz etmek yerinde olacaktır. 4 Mayısta düzenli olarak gerçekleştireceğimiz söyleşilerin ilkini 15 kişinin katılımıyla Mayısta Yaşam Kooperatifi'nde yaptık, konumuz "Ulusal Sorun"du. Söyleşide ulusların kendi kaderlerini tayin edebilmeleri adına devletleşmelerinin gerektiği ve en basit demokratik kazanım için devrimin şart olduğu belirtildi. Söyleşideki bu vurgular önem verdiğimiz referanslardan 21 Koşul'da da karşılığını buluyor. İkinci söyleşimizi 15 Mayıs tarihinde on beş kişimin katılımıyla düzenledik, bu sefer 21 Koşul üzerine konuştuk. "Komünist Enternasyonal'in 21 Koşul'u yürütülen siyasi pratiğin içeriği alakalı olduğu ve Türkiye'deki solun içerisindeki devrimci fraksiyonları ayrıştıranın 21 Koşul'da dile getirilmiş meselelerden olduğu söylendi. Bu meselelerden ordu içindeki bozguncu çalışmaların komünist fikirlerin yaygınlaştırılması için olan gerekliliğinin altı çizildi ve bugün böyle bir siyasi çalışmayı ya da gündemi benimseyen bir öznenin solda bulunmadığı söylendi. 20 Mayıs'ta yirmi kişinin katılımı ile beraber "Derinleşen Rejim Krizi Gölgesinde Yerel Seçimler ve Sol" başlıklı bir söyleşi daha yaptık. Türkiye'de devlet aygıtının eskisi gibi işlemediği, kurulan TUSİAD-TSK düzenin artık bir çıkmaz içinde olduğu analizleriyle söyleşi başladı. Böyle bir siyasi durum içinde de Erdoğan'ın aslında tasvir edildiği gibi bir diktatör olmadığı belirtildi, CHP'nin kuyruğuna takılmanın açıklamasının ancak Erdoğan'ı çok güçlü bir figür olarak gösterildiğinde yapılabileceği söylendi. Ardından 23 Haziran'da parlamentarist hayallere yer verilmemesi gerektiği bu rejim çıkmazında seçimlerin yenilenmesine razı gelmenin ancak rejimi meşrulaştırmak olduğu vurgulandı.

26 Mayıs tarihinde HDP'li arkadaşların da katılımıyla düzenlediğimiz otuz kişilik iftar yemeğinde 23 Haziran'da doğru olan siyasi tutumun boykot olduğunu tartıştık. 31 Mart seçimlerinde de Erdoğan'ın gerilemediği aynı zamanda da HDP'nin kazanan bir konumda olmadığı bizlerce belirtildi. Aynı zamanda seçimleri Erdoğan'ın gerilemesinde var olan temel bir sebep olarak görmediğimizi bunun olsa olsa bir sonuç olabileceğini söyledik. İstanbul'un İmamoğlu tarafından kazanılması sonrasında solda yapılan Erdoğan geriliyor, tespitlerinin aksine bizim bunu 2009'dan beri söylediğimizi belirttik.

Yenibosna'dan Komünistler

Siyasal gelişmeler, ulusal sorun ve komünist parti gündemli sohbet

Türkiye İşçi Partisi'nden bir militanla güncel siyasal gelişmeler, ulusal sorun, komünist parti gibi konuları içeren bir sohbet gerçekleştirdik.

Sohbetin ilk kısmında Behice Boran TİP'inin legalist parlamentarist bir niteliğe sahip olduğunu, 71 kopuşunun da soyut bir kopuş değil bu nitelikte bir oportünizmden kopuş olduğunu, 71 kopuşunu sahiplendiğini iddia edenlerin Behice Boran TİP'iyle ve daha da geri giderek Kaypakkaya'nın yaptığı gibi Şefik Hüsnü oportünizmiyle hesaplaşması gerektiğini ifade ettik. Muhattabımız 71 kopuşunu sahiplendiklerini, bununla beraber Behice Boran TİP'inin ise 60'larda yaptığı siyasi tespit ve taktiklerin bugün doğrudan geçerli olmadığını, kendilerinin bugünün Türkiye İşçi Partisi olduklarını ifade etti. Bunun üzerinden biz de 71 kopuşunu sahiplenenlerin, seçimlerde Cumhur ittifakına karşı Amerikancı Millet ittifakını desteklemesinin ne kadar tutarlı olduğunu sorduk? 31 Mart ve 23 Haziran'da burjuvazinin çatlaklarından yararlanmak adına böyle bir taktik benimsediklerini ifade eden muhattabımız bunun karşılık da verdiğini, kitlelerin İmamoğlu'nu desteklediği bir yerde solun çabasıyla Saray Rejimini gerilettiklerini söyledi. Biz de devrimcilerin kitlelerin ne söylediğinden bağımsız olarak akıntıya karşı yüzmek pahasına devrimci taktikler benimsemesi gerektiğini, burjuvazinin bir kanadına yedeklenen bir taktiğin devrimci olamayacağını savunduk. Seçimlerde Millet İttifakının zaferini ise Erdoğan'ın gerilemesinin nedeni değil sonucu olduğunu, 2009'dan beri gerileyen Erdoğan'ın siyasi rakiplerinin basiretsizliğinden dolayı iktidarda durduğunu, bunun solun önüne tarihi fırsatlar çıkarmasıyla beraber solun ve özelde HDP'nin özellikle 7 Haziran 2015'ten bu yana 'provokasyona gelmeyelim' düsturuyla hareket ederek bu fırsatları harcadığını, siyaset sahnesinin HDP ve benzeri tasfiyeci partilere bırakıldığı bir yerde devrimci durumun iki koşulunun mevcut olduğu ama üçüncü koşulun mevcut olmadığını dile getirdik. Muhattabımız ikinci koşulun, yani yönetilenlerin huzursuzluğunun mevcut olmadığını, Saray Rejimi olarak adlandırdıkları rejimin kitlelerde karşılık bulduğunu iddia edip kurumsallaşmakta olan, gelen bir faşizmden söz etti. Biz de faşizmin devlet aygıtını mükemmelleştirdiğini, harbiyesinden adliyesine tüm kurumları tel tel dökülen bir devlet aygıtının olduğu yerde nasıl faşizmden bahsedebileceğimizi sorduk? Sorumuz orduda veya kimi devlet kademelerinde vasıfsız, niteliksiz kadroların mevcudiyetinin AKP açısından bir mükemmellik olduğu şeklinde yanıtlandı.

90'larda var olan devlet aklının bugün mevcut olmadığı, AKP'nin giderek MHP'ye muhtaç hale geldiği ve bu sebeple sınır ötesi operasyonlara ve içerde saldırganlığa zorlandığını, AKP'nin bırakalım bu kadroları istemesini bunlara mecbur kaldığını ifade ettik. Şu halde sanıldığı gibi tek adam diktatörlüğü kurulmamıştır, 12 Eylül Rejimi kriz içinde debelenmesine rağmen yerinde durmaktadır dedik. Bu rejim değiştiyse bunun için bir kurucu zor gerektiği, bu kurucu zorun neresi olduğunu sorduğumuzda 15 Temmuz'un kontrollü bir darbe girişimi olduğu, OHAL ve KHK'larla yeni bir rejim inşa edildiği yanıtı geldi. Biz de parlamentoyu feshetmeyen, anayasayı ilga değil ancak ihlal eden bir siyasetin yeni bir rejim inşa etmediğini söyledik.

Konu ulusal soruna geldiğinde görüş farklılıklarımız belirgin bir şekilde ortaya konmuş oldu. İlk elden, isminde Türkiye geçen bir partiyle Kürdistan'da örgütlenmenin sosyal-şovenizm olduğunu ifade ettiğimizde Kürt Siyasi Hareketi buna izin veriyor, KöZ'de bulunan Kürt arkadaşlar kursunlar Kürdistan'da örgütlerini biz de onları destekleyelim yanıtı geldi. Öncelikle PKK'nin Kürt Siyasi Hareketi olarak nitelenemeyeceğini, 4 parçada bağımsız birleşik Kürdistan ufkundan yoksun bulunup parlamenter yollarla Türkiye'yi demokratikleştirmek gibi bir gaye güttüğünü, bunun devrimcilik olmayıp devrimci olmayan bir özneyi ulusal hareket olarak değerlendiremeyeceğimizi söyledik. Rojava'da olanın ne olduğu sorulduğundaysa Rojava devriminin satıldığını, Kuzey Suriye Demokratik federasyonundan bahsedildiğini söyledik. Muhattabımız, PKK'nin demokratik özerklik gibi taleplerinin mevcut anayasa değişmeden gerçekleşmeyeceğini, bunun da PKK'yi devrimci kıldığını söyledi. Biz de 'evet, doğru PKK'nin istemlerinin gerçekleşmesi için bile 12 Eylül Anayasasının değişmesi gerekiyor, ama bu anayasa parlamenter yollarla değişmeyecek, bu anayasanın değişmesi için kitlesel bir seferberlikle iktidarın süpürülmesi, yani devrim gerekiyor, PKK bu perspektiften yoksun olduğu için devrimci değildir dedik. Kürdistan'da ve Türkiye'de bu siyasal iktidar perspektifiyle hareket eden bir partinin mevcut olmadığını ifade ettik. Arkadaş devrimci parti eksikliği gibi konularda görüşlerimize aşinaydı. Ne yazık(!) ve görüş ayrılıklarımızın belirginleşmesinde ne faydalıydı ki Kürdistan'da komünist bir partinin gerekliliği konusunda anlaşamıyorduk. Muhattabımız orda PKK'nin bulunduğunu kendilerinin de (Kürt Siyasi hareketi olarak adlandırarak) onları ittifak olarak gördüklerini söyledi. Siz kendinizi komünist bir parti olarak mı görüyorsunuz sorumuza evet yanıtı alınca şunları ifade ettik: Marx'ın İrlanda sorunundan beri öne çıkardığı üzere komünistlerin, sömürge sahibi devletlere bakışı İrlanda'nın İngiltere'nin zayıf karnı olması gibi sömürgelerin sömürge sahiplerinin zayıf karnı oluşudur. 4 parça Kürdistan'ı ilhak eden devletleri bir arada tutan harç da budur. Bunun üzerine Türkiye ile Suriye arasındaki gerilimler, ABD'nin Rojava devrimine ilişkin tutumları soruldu. Biz de emperyalistlerin böl-parçala-yönet gibi bir stratejisi olmadığını, Amerika'nın kendi çizdiği sınırları değiştirmeye niyetli olmadığını, tersine PaxAmerikana(Amerikan Barışı) bozuldukça krize girdiğini ve Kürtlerin o bölgede varlığının emperyalistlerin bütün planlarını bozduğunu ifade ettik. Amerika'nın, bütün dünyada var olan siyasi krizin etkisiyle zayıfladığını, Orta Doğu'ya dair tutarlı bir politikası olmadığını, girdiği yerden bir türlü çıkamadığını söyledik. Kürdistan'da devrimci bir partinin tam da bu nedenle gerekli olduğunu söylediğimizde PKK'nin söylemediğini biz mi söyleyelim, Kürt'ten çok Kürtçülük mü yapalım yanıtı aldık.

Neticede bugün ne Kürdistan'da "Rojava'da bütün iktidar kantonlarda toplanmalıdır" diyen ne de Türkiye'de CHP'den bağımsız, emekçi ve ezilenlerin kitlesel seferberliğine çağrı yapan bir parti bulunmadığını; bunun da referanslardan bağımsız olmadığını, komünistlerin ulusal sorunda da, burjuvazinin bir kanadına yedeklenip/yedeklenmeme konusunda da bakacağı yerin belli olduğu, bunun da Komintern ilk 4 kongre olduğunu söyledik. Ayrıca Komintern'e kabulün 21 koşulu ve Mustafa Suphi TKP'sinin ilke ve esaslarını referans olarak gördüğümüzü, bugün yaşadığımız topraklarda bu referanslara bağlanmış bir partinin yakıcı bir ihtiyaç olduğunu dile getirdik.

Bizim açımızdan tartışma oldukça verimliydi. Kimi örgütsüz grup ve kişilerle tartışmalarımızı düşündüğümüzde, örgütlü ve örgütüne sahip çıkan bir militanla tartışmak tercih ettiğimiz bir şeydi.

Devrim İçin Devrimci Parti!

Parti İçin Komünistlerin Birliği!

Kadıköy'den Komünistler

Kadıköy'de Suruç anmasına katıldık

20 Temmuz 2015 yılında Suruç'ta 33 devrimcinin katledilişinin 4. yılında gerçekleşen anmanın öncesinde siyasetlerin ortak örgütlediği Suruç anması için yerellerde yapılan çalışmalara, çalışma yürüttüğümüz kurumu temsilen katıldık. Yapılan çağrılar siyasetlerin gençlik örgütlerinin ya da gençliğin çağrıları olarak yapıldı.

Merkezi bildiri dağıtımı ve anmaya çağrı için Kartal'da buluştuk.30 ile 40 kişinin katıldığı Yürüyüş Kartal sokaklarında ajitasyon ve sloganlar ile kitleleri Kadıköy'de yapılacak anmaya çağırdık.

Tuzla'da ESP'ye birlikte çalışmasını yürütmek üzere çağrı yaptık. Ortaklaştıramadığımız çalışmayı kendi gücümüzle yapma kararı aldık. Aydınlı Merkezde ortak bildiriyi esnaflara, kahvelere ve civardaki insanlara dağıttık ve Kadıköy'deki anma için çağrı yaptık.

Halitağa'da yapılan oturma eylemine başlangıç saatine biraz gecikerek katılabildik. Anmada ve yürüyüşte kullanmak üzere "Suruç'u unutma unutturma, katillerden hesabı emekçiler soracak, Suruç'ta düşenler kavgamızda yaşıyor" yazılı Mayısta Yaşam Kooperatifi imzalı dövizler hazırladık. Ancak anmada ortak pankart ve dövizler dışında bir şey göremediğimiz için kararsız kaldık ve dövizleri açmadık. Oturma eylemi planlanan doğrultuda hareket etti. HDP, CHP milletvekilleri ile Suruç gazileri, aileleri konuşma yaptı. Oturma eyleminden Süreyya Operası'nın önünde başlayacak yürüyüşe katılmak üzere toplu bir şekilde hareket etmeye çalışırken polis yolumuzu kesti ve parçalı gruplar halinde gönderdiler. Süreyya operasının önüne geldiğimiz sırada polis yürüyüşe izin vermeyeceğini açıklıyordu ve kısa bir süre sonunda müdahale ederek kitleyi dağıttılar. Dağılan kitle ile birlikte sloganlar eşliğinde iki defa buluşmaya çalıştık ancak her seferinde polis müdahalesi ile karşı karşıya kaldık.

Suruç'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor

Tuzla'dan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde Suruç anması

Suruç'un 4. yılında Suruç aileleri İnisiyatifinin çağrısıyla anmalar örgütlendi. Bu anmaları çalışmasını ortak yapmak amacıyla 1 Mayıs Mahallesi'nde ESP bir çağrı yaptı. Bu çağrı üzerine ESP, SMF, SODAP, HDP, DHP, PSAKD ve KöZ olarak bir araya geldik. Yaptığımız toplantıda Kadıköy'de gerçekleştirilecek oturma eylemi ve yürüyüşün duyurusunu ve çağrısını ortak yapma kararı aldık. Bu çalışmaların dışında 1 Mayıs Mahallesi'nde de ortak bir Suruç anması yapmayı önerdik. Bu önerimiz katılan siyasetler tarafından kabul gördü.

20 Temmuz Kadıköy'deki anmaların, 3 Ağustos'ta Beşiktaş'ta yapılacak olan konserin ve mahallede örgütlediğimiz anmanın duyurusunu içeren el ilanları hazırladık. 500 den fazla el ilanını mahallede ESP, SODAP ve KöZ olarak dağıttık. Kadıköy'deki anmalarının ardından mahalledeki anmanın tekrardan duyurusunu yapmak üzere A-3 ilanlar hazırladık. Bu ilanları da, HDP, SODAP ve KöZ olarak mahalledeki esnafların camlarına asarak etkinliğe çağrı yaptık.

27 Temmuz Cumartesi günü 1 Mayıs Mahallesi Cemevinde anma etkinliği için toplandık. Etkinliğe mahallemizde bulunan siyasetlerden, HDP, ESP, SODAP, EMEP, KöZ ve PSAKD'den de üyeler katıldı. Etkinlikte ilk olarak Suruç başta olmak üzere devrim mücadelesinde yitirdiğimiz tüm devrimciler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından, Suruç katliamı ile ilgili hazırlanmış olan belgesel gösterimi yapıldı.

Belgesel gösteriminden sonra bazı kurumlar söz alarak konuşma gerçekleştirdiler. Suruç Aileleri İnisiyastifi adına konuşan arkadaş: "Devletin savaş siyaseti Suruç'la yeniden başlamıştır, ülkenin dört bir yanından Suruç'a gidenler Halkların kardeşliği ve devrim mücadelesini büyütmek için gitmişlerdir. Rojava devrimine destek amaçlı gitmişlerdir. Bu katliama karşı adalet arayışımızı 4 yıldır sürdürüyoruz ve bu mücadeleden de asla vazgeçmeyeceğiz."

KöZ adına söz alan yoldaş da şu noktalara değindi: "Suruç'u anarken o süreci ve sonrasında gelişen olayları ele almak gerekir. Aslında Suruç'a gelinen süreç öncesinde buna benzer bir dizi saldırı da kendisini göstermiştir. 7 Haziran Seçim sürecinde Seni Başkan Yaptırmayacağız diyerek Erdoğan'a karşı başlatılan seçim çalışmaları Gezi ayaklanmasını rüzgarını arkasına almayı başarmıştı. Bir diğer yandan da Rojava devriminin rüzgarları bu topraklarda kendisini iyiden iyiye hissettiriyordu. Bombalı saldırılar işte bu süreçte ayyuka çıkmaya başladı. Seçimlerden önce Adana'da HDP bürolarına yapılan bombalı saldırılar, ardından Erzurum'daki seçim mitingindeki linç girişimleri, ardından Ağrı'daki saldırılar ve nihayetinde Amed seçim mitingindeki patlama. Bu saldırılar karşısında sürekli aynı gerekçeyle yani provakasyonlara gelmeyelim diyerek eylemli mücadeleden geri duran bir tutum sergilendi. Her saldırı karşısında sokak mücadelesi yükseltilemediği için bir sonraki saldırıyla karşı karşıya kaldık. İşte Amed'deki saldırıya güçlü bir yanıt veremediğimiz için Suruç'u yaşadık, buna karşı bir yanıt veremediğimiz için Ankara gar katliamını yaşadık. Yani işin özü saldırılara karşı burjuva düzeninden adalet beklenilemez, bu düzeni daha fazla demokratikleştireceğiz diyerek parlamenter yollara mücadeleyi hapsedenler elbette bu saldırıları katliamları durduramayacaklardır. Burjuva demokrasisi denilen düzen özü itibariyle burjuva diktatörlüğüdür ve bu diktatörlüğün kılıcının keskin yanı her zaman devrimcilerin boynuna doğrudur. İşte Suruç'ta da bu düzenin kılıcı devrimcilerin boynuna indirilmiştir. Bu sebepten kaynaklı Suruç'u anarken Kobaneye oyuncak götüren çocuklar yada gençler diyerek anmak değil, Rojava devrimine yüzünü dönmüş olan devrimciler diyerek anmak gerekir. Bizler KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak Suruç dahil tüm katliamların hesabının sorulabilmesinin ancak ve ancak bir devrim mücadelesiyle gerçekleşeceğine inanıyoruz. Bu topraklarda da böylesi bir proleter devrimi gerçek kılmanın mücadelesini yürütüyoruz."

HDP adına söz alan arkadaş: "Biz 7 Haziran seçimleri sürecini birlikte yaşadık. Parlamentoya 80 milletvekili sokarak onları yenmiştik. Bunun gerçekleşeceğini bilerek seçimler öncesinde bir dizi organize saldırı gerçekleştirdiler. Bu saldırılara rağmen seçimleri kazandık. Kobane'ye destek amacıyla oralara gitmeye çalışan yoldaşlarımız böylesi bir katliamla karşılaştılar. Onların mücadelesini yaşatacağız, Orta Doğu'da demokratik bir rejimi inşa edeceğiz."

HDK adına söz alan arkadaş: "Suruç'a gidenler oyuncak götürmek değil, Rojava'ya destek amacıyla gitmişlerdir. Orta Doğu'da daha fazla Rojavaların oluşmasını engellemek için en iyi yollardan biride bombalardı. Suruç'ta yapılanda bunlardan sadece birisiydi. Bu sürecin son adımı da Ankara katliamı olmuştur. Devletin ve emperyalistlerin bu saldırılarına karşı her yeri Rojava yapmamız gerekir, bunun içinde meclisleri kurarak bu işleyiş modelini geliştirmek zorundayız."

ESP adına konuşma yapan arkadaş: "Suruç'ta gerçekleştirilen saldırı, Rojava devrimini bu topraklardaki mücadeleyle birleştirmeyi engellemek için gerçekleştirilmiştir. Gezinin yolundan gidenlerin Rojava devrimiyle buluşmak isteyenlerin uğradığı bir katliamdır Suruç. Merkezinde sömürgeci, faşist ve tekçi olan bu devletin olduğu ve ışid gibi gerici unsurları da yanına alarak gerçekleştirdiği bir saldırıdır bu. Bugün bizim üzerimize düşende Suruç'ta yitirdiklerimizin mirasına sahip çıkmak ve onların gösterdiği yoldan yürümektir."

Yapılan konuşmalarının ardından PSAKD'nin Suruç'ta yitirdiklerimiz için verdiği yemeğe geçilerek etkinlik sonlandırıldı.

Suruç'un Hesabı Ancak Devrimle Sorulacak!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Tuzla'da Suruç anması çalışmaları

Suruç katliamının yıl dönümünde düzenlenen anma öncesi yapılan çağrılara çalışma yürüttüğümüz alanlarda çalışmasına katılma kararının ardından Tuzla'da ESP'ye birlikte çalışmasını yürütmek üzere çağrı yaptık. ESP temsilcisi ile görüşme sağlayamadık. Sadece kendi özgün çalışmaları olduğunu ve kimseyle ortak çalışma yürütmeyeceklerini öğrendik.

Eğer görüşme imkânı bulsaydık Tuzla'da ortak bir etkinlik ve bildiri dağıtımını eylemli yapmayı planlamak istediğimizi belirtecektik. Çağrıya olumlu dönüş olmasa bile biz bildirileri dağıtma kararını almıştık.

Aydınlı merkezde ortak bildiriyi ve KöZ gazetemizi de alarak tanıdığımız tanımadığımız esnaflara, kahvelere ve civardaki insanlara dağıttık ve Kadıköy'deki anma için çağrı yaptık. Çağrıyı "Suruç'u Unutma" şiarıyla dağıttığımız bildiriler ile birlikte seçimleri ve KöZ'ün yürütmüş olduğu Boykot çalışmasını ve devrimcilerin seçim çalışmalarında neler yapabileceğini anlatma imkanı bulduk.

Suruç'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!

Tuzla'dan Komünistler

Yenibosna'da Suruç anma etkinliği

Suruç katliamının dördüncü yılında "Suruç için Adalet" başlığı altında birçok anma etkinliği düzenlendi. Bu dayanışma ağını güçlendirmek adına Yenibosna'da Mayısta Yaşam Kooperatifi de 1 Ağustos Perşembe günü bir etkinlik düzenledi. Bu etkinliğe KöZ dışında ESP, SGDF, Güney Kültür Merkezi, Suruç Gazileri ve HDP olmak üzere siyasiler katıldı. Anma etkinliğine Suruç'ta yitirdiğimiz devrimciler için saygı duruşunda bulunularak başlandı. Ardından Mayısta Yaşam söz alarak şunları söyledi: "İçinde bulunduğumuz dönemde mücadele ve dayanışma hayatın her alanında varlığını sürdürüyor. Bir yanda iş bulamayanlar, diğer yanda KHK'lar ile işlerinden edilip sivil ölüme mahkum bırakılanlar. Tüm bunlar yaşanırken de evlatları katledilen ailelerin verdikleri adalet mücadelesinde ayrımcılık etkisini azaltmıyor. Mayısta Yaşam olarak hiçbir safhada klasik bir STK'cı mantık ve vizyonla hareket etmedik. Eğitim sorununa da ayrımcılığa da aynı pencereden bakıp siyasi muhtevalarından ayırmadık. Dolayısıyla bugün Suruç ailelerinin adalet talebi bizim için birlikte mücadele edilmesi gereken meselelerin başında geliyor."

SGDF adına konuşan arkadaş: "Suruç'a giden arkadaşlarımızın heybelerinde yalnızca oyuncak yoktu. Onlar Rojava Devrimi'ne katkıda bulunmak ve onu bu topraklara da taşıyabilmek düşüyle yola çıkmışlardı. Suruç bugün ayrıca bir önem taşıyor çünkü orada Gezi'nin çocuklarıyla Kobane'nin çocukları buluşacaktı. Yola çıkan düş yolcuları bugün bizi meydanlarda birleştiriyor ve ışık tutuyorlar. Faşizmle mücadele için bugün güçlenmemize katkı sağlıyorlar. Uzun süreden beri biz devrimciler artık polis karşısında geride kalan bir konumda değil, kendine güvenli ve kararlı bir duruş sergileyebildik Kadıköy'de.

KöZ adına söz alan yoldaş şunları belirtti: Suruç'u anarken o zamanın ve bugünün konjoktürünü iyi tahlil etmek büyük önem taşıyor. Zira Erdoğan'ın 7 Haziran'da "Seni Başkan Yaptırmayacağız" seçim kampanyasıyla aldığı yenilgi aslında Suruç ve sonrasında yaşanan saldırıların önemli bir nedenini oluşturuyor. Amed seçim mitingindeki patlama, Suruç, Ankara Gar Katliamı tüm bunların hesabı ancak sokakta birlikte ördüğümüz ve yükselttiğimiz bir mücadele ile sorulabilir. 20 Temmuz günü Kadıköy'de toplanmamız ve polis saldırısına rağmen bir arada kalıp direnç göstermemiz dahi şu an solun altını çizerek vurguladığı faşizm, güçsüz olduğu düşünülen sol tespitlerini boşa düşürüyor. Dmitrov'un anti-faşist analizlerin en büyük zaafının faşizmi neredeyse sadece ekonomizm ile açıklayan bir duruma sahip olması gibi şimdilerde faşizmi aşırı şahsi kulvara hapsetmesi. Şahıslar kendi nezdinde "faşist" olarak değerlendirilebilirler fakat bugün Türkiye'deki bu kullanım rejime işaret ediyor. Bu öyleyse faşizan disiplinli bir örgüt varlığını ve spesifik olarak topraklara geliş zamanını verebilmeyi gerektirirdi. Günümüze hakim faşizm söylemleri kitlelerin siyasetine doğrudan etkili bir kaçış, başka düşmanların peşine takılma yolu olarak kullanılıyor. Bu katliamların hesabı da siyaseten hapsedilmiş iradelerde değil, birlikte sokaklarda sorulabilir."

ESP'den konuşan arkadaş şunları belirtti: "Öncelikle bugün burada böylesine bir etkinlik yapıldığı için çok mutluyum ve Mayısta Yaşam'a teşekkür etmek istiyorum. Arkadaşın da söylediği gibi düş yolcularının heybesinde yalnızca oyuncak yoktu, taşıdıkları ve bu topraklara umut olabilecek bir devrim hayali vardı. Gezi'nin çocukları aslında bir noktada devrime katılmaya ve onun etkilerini taşıma amacındaydılar. Bu devrimci direnç devleti rahatsız etti. Yanıbaşımızda olan kadın devriminin ülkemiz üzerindeki etkisi yıllardan beri yöneticilerin kirli işlerini kimi gruplara gördürmesine sebep oldu, en çok onları korkuttu.

Suruç gazisi bir arkadaş şöyle devam etti: "Bu etkinliğin düzenlenmesi bizim için çok kıymetli. Bizler devrim hayaliyle yola çıktık, bu yoldan dönmek olmadığı gibi mücadeleyi de sonraki kuşaklara aktarmaya hiç niyetimiz yok. Bizden sonrakilerin insanca, kardeşçe yaşayacağı bir dünya inşa etmek istiyoruz. Faşizme, zorbalığa karşı savaşta Suruç'ta yitirdiklerimiz yepyeni ve çok kararlı bir yol açtılar bize. Şimdi ise sokaklarda buluşma cesaretini bize aşılıyor. Sürmekte olan mücadelelerin tümü; Kaz Dağlarından, eşit eğitime her biri dayanışma ile kazanılacak. Dayanışma Yaşatır!"

HDP'den bir katılımcı şunları ekledi: "Burada aynı zamanda Suruç Aileleri İnsiyatifi adına konuşacağım. Bu tür anma etkinliklerinin düzenlenmesi ailelerin adalet mücadelelerinde daha da güçlü durmasını sağlıyor. Topraklarımızda Suruç'tan bu yana bir faşizm inşası üzerinde sistematik bir çalışma söz konusu ve faşizmin ayak sesleri artık daha güçlü duyulabiliyor yapılan gerici ittifaklarda da. Suruç aileleri insiyatifi kitleleri harekete geçirebilecek ve onları aşabilecek bir mücadelenin içinde. Biz aynı zamanda vakıflaşma yolunda da çeşitli tasarruflara giriştik bu tür bir emsalin tüm katliam mağduru ailelerin adalet arayışında oldukça etkili olacağını düşünüyoruz.

Güney Kültür Merkezi'nden söz alan arkadaş şunları belirtti: "Bugün Rojava'da yaşananların sonrasını da konuşmak yerinde olacaktır. Emperyalist devletlerin güdümüne ve müdahalesine açılması bizim bakışımızı değiştirmelidir. Neticede bu devletlerin kaygısı bizim sosyalist hedeflerimizden oldukça başkadır. Bunun haricinde biz devrimcilerin Türkiye'de bir devrimi yeşertmek için mücadele etmemiz gereklidir evvelce. ."

Yapılan konuşmaların ardından etkinlik Mayısta Yaşama sunulan teşekkürler ve birlikte mücadele etme temennileriyle sonlandı.

Devrimciler Ölür

Devrimler Sürer

Yenibosna'dan Komünistler

Boykot çalışmalarımızı güçlü bir sokak eylemi ile başlattık

Yeni Dünya İçin Çağrı ve KöZ olarak 1 Mayıs'ta sol içerisinde yayılan parlamentarist hayaller karşısında tek yolun devrim olduğu konusunda aldığımız ortak tutumun arkasından İstanbul seçimleri YSK kararıyla iptal edildi. AKP kazanamadığı seçimleri YSK eliyle tekrarlatmaya karar verdi. KöZ ve Yeni Dünya İçin Çağrı dergisi olarak seçimlerde ortak bir boykot çalışmasını eylemli bir biçimde yürütme kararı aldık. Bu kararın ardından tüm siyasi akım ve partilere meşru olmayan 23 Haziran İstanbul seçimlerini birlikte boykot etme çağrısı yaptık. Bu çağrı kapsamında Sosyalist Meclisler Federasyonu, Partizan, Alınteri, Mücadele Birliği, Söz ve Eylem, DİP, Kaldıraç, Teori ve Politika, Proleter Devrimci Duruş, İDP, Emek Özgürlük Cephesi, Devrimci Hareket, Devrimci Parti ile yüz yüze görüştük, İstanbul'da bulunan tüm siyasetlere de çağrımızı ulaştırdık.

AKTİF BİR BOYKOT ÇALIŞMASI İÇİN 7 HAZİRAN'DA KURUMLARLA TOPLANTI YAPTIK

Bu çağrının ardından yapılan toplantıya KöZ ve YDİ Çağrı dışında Alınteri, Proleter Devrimci Duruş, Söz ve Eylem, Teori ve Politika, Avrora Kolektifi katıldı. İlk toplantıda YDİ Çağrı ile önerilerimiz üzerine ortak bir deklarasyon yazma kararı aldık. Ortak çağrımızla toplantıya katılan kurumlardan Avrora Kolektifi 23 Haziran'da boykot tutumu almayacağını bildirdi. Katılan diğer kurumlar ise 23 Haziran'da boykot ya da sandığa gitmeme tutumunu benimsemelerine rağmen bir boykot çalışmasını aktif ve eylemli bir biçimde ortak örgütlemek konusundaki çağrımızı değerlendirip daha sonra tutum bildireceklerini belirttiler, ancak katılmadılar.

Etkinlik hazırlıklarını yine YDİ Çağrı ile birlikte yürüttük. Etkinlik öncesinde etkinliğin afişlerini birlikte Esenyurt'ta astık.

Etkinlik için yine 31 Mart seçimlerinde İstanbul Büyükşehir Bağımsız Başkan adayı olan ve KöZ olarak desteklediğimiz Güldes Önkoyun'u da davet ettik. Kendisi 31 Mart seçimlerinde bağımsız aday olsa da 23 Haziran seçimlerinde diğer sol adaylar gibi İmamoğlu lehine adaylıktan çekilmemiş, resmi olarak aday olmasına rağmen boykot tutumunu açıklamıştı.

Saat 15.00'te başlayacak etkinliğimiz için daha erken saatlerde pankartımız, stant çadırımız, çoğalttığımız ortak deklarasyonumuz, Güldes Önkoyun bildirileri, ses aracımız ve marşlarımızı hazırlayarak Esenyurt'a gittik. Etkinlik için hazırlığımızı yapmaya kürsümüzü kurmaya başlar başlamaz yoğun bir ilgiyle karşılaştık. Boykot tutumunun AKP'ye kazandıracağını, AKP'yi geriletmek için İmamoğlu'na oy vermek gerektiğini söyleyen özellikle Kürtlerin ve HDP'lilerin çoğunlukta olduğu bir kesimle yoğun olarak tartıştık. İstanbul seçimlerinin AKP Kaybettiği için iptal edildiğini, 23 Haziran seçimlerinin meşru olmadığını, 23 Haziran seçimlerini tanımanın AKP'ye kaybettiğini kazanma fırsatı verdiğini, Cumhur İttifakı'nın da Millet ittifakının da gerici ittifaklar olduğunu, emekçilerden, ezilenlerden, Kürtlerden yana olmadığını anlattık. 31 Mart'ın da, 23 Haziran'ın da Erdoğan'ın iktidarını sarsmadığını, sarsmayacağını, AKP'yi esas götürecek olanın emekçilerin ezilenlerin kitlesel seferberliğini örmek olduğunu tartıştığımız herkese anlattık.

Programımızı bu yoğun ilgi nedeniyle 15.30'da başlattık. Bir yoldaşımızın yaptığı açılış konuşmasının ardından ilk sözü 23 Haziran'da hala resmi aday olan "Adayım, kendime oy vermeyeceğim, siz de vermeyin, 23 Haziran'da sandığa gitmeyin" çağrısı yapan Güldes Önkoyun aldı. Güldes Önkoyun konuşmasına 31 Mart seçimlerinde neden aday olduğunu anlatarak başladı. İki gerici ittifak arasında geçen seçimlerde Cumhur İttifakı'nın da Millet İttifakı'nın da işçiye düşman olduğunu vurguladı. 31 Mart'ta Erdoğan'a rakip olanların bu topraklardaki işçi ve ezilen hareketinin önünü kesmeyi amaçladığına değindi. Boykot çağrısını yineleyerek konuşmasını bitirdi.

Güldes Önkoyun'un konuşmasının ardından sözü KöZ adına Metin Sezgin aldı. Konuşmasında; 31 Mart seçimlerinde solun büyük bölümünün Ekrem İmamoğlu'nu desteklediğini, İmamoğlu'nun kazandığını, ancak herkesin beklentisi olan Erdoğan'ın geri adım atmasıyken bunun gerçekleşmediğini belirtti. Kürdistan'da HDP'nin kazandığı belediyeleri gasp edip kendi adaylarına verdiğini, Kürt kadınlarını cezaevleri önünde saçlarından tutup sürüklediğini, YSK eliyle burjuva hukukunu bile ayaklar altına alarak İmamoğlu'nun mazbatasını elinden aldığını, Pençe operasyonunu başlattığını vurguladı. Yeniden önümüze seçim sandığı koyan Erdoğan'ın tertibini bozmak gerektiğini söyledi. KöZ'ün 23 Haziran oyununu boykot edeceğini, ancak seçim meydanlarında olacağını vurguladı, KöZ'ün de Cumhur İttifakı'nın karşısında olduğunu ama onların sandıkla gitmeyeceklerini belirtti. Onları bizlerin; yani ezilenlerin, emekçilerin, Kürtlerin, Alevilerin göndereceğini söyledi ve herkesi bu mücadeleye omuz vermeye davet ederek, "Tek Yol Devrim" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

KöZ konuşmacının ardından sözü YDİ Çağrı adına Melek Özer aldı. Konuşmasında 31 Mart'ta AKP'nin ilk kez yerel seçimlerde ağır bir yara aldığını belirtti. YSK'nın burjuva hukuk ile ilgisi olmayan siyasi bir tavırla İstanbul seçiminin yenilenmesine karar verdiğini, 23 Haziran seçiminin birbirinden kötü, Türk egemen sınıflarının temsilcisi faşist devletin savunucusu, halk düşmanı, emekçi düşmanı iki ittifakın, adaylarının hangisinin İstanbul'da Belediye Başkanı olacağı konusunda halkın hakemliğine başvurulmasından başka bir şey olmadığını vurguladı. 23 Haziran seçiminin meşru bir seçim olmadığını belirterek boykot çağrısı yaptı.

Konuşmalar sırasında ve konuşmaların sonrasında sık sık sloganlarımızı attık. Bildirilerimizi dağıttık.

Boykot tutumu almanın gereği bu çağrıyı her yerde yükseltmek, yürütülen çalışmaya katılmak olmalıdır. Aksi taktirde aktif eylemli bir çalışma ile örgütlenmeyen bir boykot tutumu Millet İttifakı'na hizmet eder. Biz de bu çağrımızı emekçilere ezilenlere olduğu gibi solun tüm kesimlerine ulaştırmaya devam edecek, solu birlikte boykot çalışması örgütlemeye davet etmeyi sürdüreceğiz.

İstanbul'dan Komünistler

Boykot çağrımızı 15-16 Haziran mitingine taşıdık

YDİ Çağrı ile birlikte 15-16 Haziran mitingine "15-16 Haziran'ın Çağrısı Parlamentarizm Değil Devrim" ortak pankartıyla katıldık. 23 Haziran seçimlerine ilişkin aldığımız boykot tutumunun ve aktif ve eylemli çalışmamızın bir parçası olarak mitinge boykot çağrımızı sloganlarımız, dövizlerimiz ve bildirilerimizle taşıdık.

Kartal Meydanı'nda gerçekleşecek miting için Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi önünde buluşularak kortejler oluşturuldu. 17.30'da miting başladı. Sol akımların ağırlıklı olarak katıldığı mitingin gündemi esas olarak kıdem tazminatları oldu.

Miting boyunca "Ne Cumhur, Ne Millet 23 Haziran'da Boykot Et; Ne Cumhur Ne Millet Tek Yol Devrim; Sandığa Gitme 23'ünde Boykot Et; Yaşasın Devrimci Dayanışma; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz; Ne AKP Ne

CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede; Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek" sloganlarını ortak biçimde attık. KöZ olarak bu sloganlar dışında "Devrim İçin Devrimci Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği; Kurdara Azadi Kürtlere Özgürlük; Demokrasi için Tek Yol Devrim; Yaşasın Komünistlerin Birliği" sloganlarını attık. Aynı zamanda "Devrim İçin

Devrimci Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği" ve "Sandığa Gitme 23 Haziran'da Boykot Et" yazılı dövizlerimizi taşıdık. Mitinge bağımsız adaylığını sürdüren ve 23 Haziran seçimlerinde boykot çağrısı yapan İstanbul adayı Güldes Önkoyun da ortak kortejimizde mitinde katıldı.

Yürüyüşte ve miting alanında YDİ Çağrı ile KöZ imzalı seçim gündemli ortak deklarasyon, Güldes Önkoyun seçim bildirilerini dağıttık. Gazetemizin "Millet İttifakı Kuyrukçuluğu Cumhur İttifakı'nı Değil, Solu Geriletir" manşetli yeni sayısını da alanda sattık.

KöZ ve YDİ Çağrı ile birlikte alana girdiğimizde pankartımız kürsüden "parlamentarizm değil" kısmı sansürlenerek okundu. Mitingde 23 Haziran seçimlerinde boykot tutumu alan sol akımlar olsa da YDİ Çağrı ve KöZ'den başka aktif ve eylemli bir boykot çalışması yürüten olmadığı için, YDİ Çağrı ve KöZ'den başka seçimleri gündem eden, boykot çağrısını alana taşıyan olmadı. Bu anlamda mitingin tek politik korteji YDİ Çağrı ile KöZ'ün korteji oldu.

İstanbul'dan Komünistler

Boykot standı ve bildiri dağıtımı

Aktif boykot çalışmasının bir ayağı da mahallelerde meydanlarda, sokaklarda bildiriler dağıtarak stantlar açarak aktif boykotu tüm kesimlere ulaştırmaktı.

Seçim sürecinin son gününde 1 Mayıs Mahallesi'nde böyle bir çalışma yürüttük. Mahallede cadde üzerinde açtığımız standa "Ne Cumhur Ne Millet 23 Haziran'da Boykot" yazan Çağrı ve Köz imzalı pankartımızı astık. . Standımızın açılmasının ardından mahalleli yoğun bir şekilde standa uğradı, neden İmamoğlu'nu desteklemediğimize dair tepkiler aldık. Bir dizi emekçiyle uzun uzun tartışmalar yürüttük. Emekçilere Erdoğan ve iktidarından kurtulmanın yolunun sandıktan geçmediğini, ezilenlerin birleşik eylemli mücadelesini yükseltmek gerektiğini anlattık. Standımızı duyan CHP'liler standa gelerek bizim boykot tutumuzu yanlış bulduklarını, herkesin Erdoğan'a karşı birleştiğini ve bu seçimlerden sonra Erdoğan'dan kurtulabileceklerini ifade ettiler. Bu yüzden de solun hepsinin kendilerini desteklediklerini, bizim neden desteklemediğimizi sorup durdular. Bir diğer yandan da "başka boykot edenler de var ama onlar sizin gibi karşıt bir çalışma yürütmüyorlar, siz de en azından öyle davranın" diye bir dizi telkinlerde bulundular.

Biz de bugün solun bu yedeklenmesinin zaten doğru olmadığını, Seçimleri tanımayan bir Erdoğan'dan seçimlerle kurtulmanın mümkün olmadığını, bunun için Erdoğan'a karşı emekçilerin birleşik mücadelesini örmek gerektiğini, bu yüzden de Millet İttifakı'nın kuyruğuna takılmamak gerektiğini anlattık. Bugün kitle kuyrukçuluğundan kopamayıp Millet İttifakı'nın peşine takılan sol hareketler elbette bu topraklarda bir devrimi örgütleyemeyeceklerdir.

İstanbul'dan Komünistler

Üniversite öğrencileriyle buluştuk

22 Haziran Cumartesi günü Gülbağ'da bir öğrenci arkadaşımızın evinde kahvaltı düzenledik. Güldes Önkoyun'un da katıldığı kahvaltımızda öğrenci arkadaşlarımızla 23 Haziran seçimlerini konuştuk. Platformumuzun "Komünistlerin Birliği" çağrısının güncel anlamını değerlendirdik ve toplantıya katılan arkadaşları insanlığın ihtiyaç duyduğu devrimci partinin kuruluşu için sorumluluk almaya davet ettik.

Kahvaltıdan sonraki sohbetimizde ilk sözü Güldes Önkoyun aldı. 31 Mart seçimlerinde neden aday olduğundan bahsetti. Ardından KöZ adına söz alarak 31 Mart seçimlerine gidilirken Türkiye'de bir rejim krizinin bulunduğundan, Erdoğan'ın 2009'dan beri gerilediğinden bahsettik. Bugün geldiğimiz noktada Erdoğan'ın Bahçeli'ye muhtaç ve onun çizgisine mahkûm olduğunu hatırlattık. Gerileyen Erdoğan'ın bir türlü gönderilememesinin rejim krizini derinleştirdiğini anlattık. Beri yandan devlet içerisindeki farklı kliklerin birbiriyle çatışma halinde bulunduğunu, bu çatışmanın en çıplak haliyle 15 Temmuz'da açığa çıktığını ve bunun da krizin diğer boyutları olduğunu anlattık. Kendi tutumlarından bağımsız olarak Kürtlerin parlamentodaki varlığının, Rojava Devrimi'nin krizi derinleştirdiğini ifade ettik.

Bu koşullarda girilen 31 Mart seçimlerinde Millet İttifakı'nın ve bu ittifakı zafere taşımayı amaçlayan Amerikancı projenin HDP'den destek istediğini, ancak HDP'den bu desteği isterken HDP'ye "sus, konuşma, eylem yapma, sokağa çıkma" dediğini hatırlattık. Böylece Erdoğan kuşatılacak, burnu sürtülecek, 31 Mart sonrasında da burjuva siyasetinin başka enstrümanlarıyla, skandallarla, sandıkla vb. metotlarla gönderilmek istenecekti. "Neticede 31 Mart'ta HDP Millet İttifakı'na firesiz destek verdiğini gördük" dedik. AKP'nin ise geriletilmediğini ifade ettik. AKP, seçimlerin yeniletilmesi kararıyla aslında seçimle gitmeyeceğini göstermişti. Solda yaşanan bayram havasına inat, bizim "Tek yol devrim" şiarını haykırmayı, devrimle gideceklerini haykırmakta ısrar ettiğimizi anlattık.

Canlı tartışmalar yürütüldü. Buradan hareketle sohbetimizin ikinci turunda anlatmak istediklerimizi anlatmanın koşulu oluşmuştu.

İstanbul'dan Komünistler

Bağcılar TÜKO-DER'de "Seçimler ve Sol" konulu söyleşi

Yenibosna'dan komünistler olarak iki haftada bir düzenlediğimiz söyleşi etkinliğini bu kez 13 Temmuz Cumartesi günü Bağcılar Tüko-Der'de gerçekleştirdik .

Yirmi kişinin katıldığı etkinlikte solun tutumu, boykot kararımızı, yanlış faşizm tahlillerini konu ettik. Sunumu yapan yoldaş sözlerine genel bir siyasi tablo çizerek başladı. Devrimcileri ve halkı bastırmak için yapılan 12 Eylül darbesinin 2009 yılından bu yana gittikçe derinleşen bir rejim krizi içinde bulunduğunu, seçimlerle gitmeyecek olan Erdoğan'ın bir açmaz içerisinde olduğunu ve bu açmazın da derinleştiğini kaydetti. Solun iddia ettiğinin aksine devletin dağılmış bürokratik aygıtlarına ve MHP'ye yaslanmak zorunda olan ayrıca partisine dahi hâkim olamayan Erdoğan'ın yalnız bir adam olduğunu belirtti. Solun ufkunun seçimlerle sınırlı olmasının bir sonucu olarak Erdoğan'ın gerilemesinin yalnızca seçim sonuçları baz alınarak tespit edilmeye çalışıldığını vurguladı. Bu yaklaşımda bugün Türkiye solunun içinde olduğu parlamenterist ve CHP kuyrukçusu pozisyonunun yansımasıdır. Seçimler bir burjuva seçimleri olduğuna göre halkın tercihinin de bunun üzerinden değerlendirilmesi gerektiğini belirtti.

İmamoglu'nun kazanması ile halkın tercihinin meşru görülmesi gerektiğini ifade edenlere, Erdoğan'ın seçimlerde kazanmasının meşru olup olmadığını sormak gerektiğini belirtti. 31 Mart seçimlerinde KöZ olarak solun birleşik bağımsız hattının çizilmesi ve seçimlere kendi adaylarıyla girmesi gerektiğini, bu yönde çağrı girişimlerimizin olduğunu, ama solun bu hattı benimsemeyerek İmamoğlu'nun ve dolayısıyla Millet İtifakı'nın kuyrukçuluğu pozisyonuna düştüğünü söyledi.

Gazetemizin sayfalarında da belirtildiği gibi solun üç yanlışı yaptığını anlattı. Bunlardan birincisi solun bazı kesimlerinin İmamoğlu'nu destekleyerek burjuvazinin bir kliğine karşı diğer kliğini desteklediğini, solun diğer bir kesimi de aday göstererek sosyal ve halkçı belediyecilik vaadinde bulunduğunu veyahut soyut bir propaganda yaptığını, solun diğer bir bölümünün de olay ve olgulardan soyut bir boykotçuluk yaptığını anlattı.

23 Haziran seçimlerinde KöZ'ün sola boykot çağrısı yaptığını, tutumu boykot olan sol siyasetlere eylem birliği önerisi yapıldığını, bu çağrıya Yeni Dünya İçin Çağrı dergisinin arkasında duran devrimcilerin icabet ettiğini dile getirerek ortak aktif bir boykot çalışması yapıldığını anlattı. ABD'nin Erdoğan'ın gitmesini istediğini ama sokak hareketinden ziyade kendi burjuva yöntemleri ile götürmeye çalıştığını belirtti. İmamoğlu'nun Erdoğan'ın yerine geçecek bir Amerikan projesi olduğunu söyledi. Şu durumda Erdoğan'ın gitmesinin değil nasıl gitmesi gerektiğinin önemli olduğunun altını çizdi.

Birleşik bir halk hareketi ile Erdogan'ı götürmek gibi politik perspektife sahip olma basiretini gösteremeyen solun Amerikan projesi olan İmamoğlu'nun kuyruğuna takılmakla ibretlik duruma düştüğünü ifade etti. Söyleşi katılımcıların soruları ve kimi eklemeleriyle devam etti. İlk olarak söz alan bir katılımcı HDP'nin gerçekten sol bir parti olup olmadığını sordu. Yanıt olarak; parti programı incelendiğinde sol demekte beis görmediğimiz ÖDP ve EMEP'ten geri kalır bir yanın olmadığını söylendi. Ayrıca diğer burjuva partilerinin aksine sistemin onu kabul etmediği ve bunun bir sonucu olarak rejim krizinin bizzat derinleşmesine sebep olduğu vurgulandı.

Söz alan diğer bir arkadaş AKP'nin kurulması ve ardından Erdoğan'ın siyaset sahnesinde popülerleşmesindeki vaatlerinin bugün İmamoğlu'nun normalleşme siyasetinden özünde farklı olmadığını söyledi. Ardından yanıt olarak o dönem ABD'nin, AB içinde truva atı olarak Türkiye'yi kullanmasındaki aktörün Erdoğan olduğu, günümüzde ise bu tercihin İmamoğlu'na bırakıldığı söylendi.

Ek olarak katılımcılardan birisi İmamoğlu'nun sokağı hareketlendirebileceğini ve yeni bir manevra alanı açabileceğini belirtti. Buna karşılık konuşmacı yoldaş, bu durumda belirli çıkmazların olduğunu söyleyerek şunları belirtti: İlk aşamada imamoğlu'nu desteklemeye bu kadar teşne olan solun olası bir Memur-Sen grevinde hangi tarafı seçeceği onlar adına büyük bir kafa karışıklığı yaratıyor olmalı, ikinci olarak Erdoğan'ın gitmesinin ya bir devrim ya da bir karşı devrimle mümkün olacağını ekledi. Zira bugün Erdoğan'ın dayandığı yüzde elli birlik çoğunluk var. Buna rağmen o bile mevcut anayasayı degiştiremiyor, dolayısıyla parlamenter güç pek bir anlam ifade etmiyor.

Diğer bir katılımcı bu ülkenin topraklarında milliyetçiliğin DNA'lara kazıldığını, Kürdün Türklüğe , Alevinin de Sünniliğe zorlandığı bir iç karmaşa tarif etti. Ardından Lozan'ın bir zaferden ziyade Kürdistan'ın ilhakının resmiyet kazandığı bir anlaşma olduğunu belirti, ayrıca emperyalistlerin Sevr'den vazgeçip Lozan'a razı olmalarının asıl nedenini Sovyetlere bağladı. HDP'nin böyle masa başında kurulmuş bir ülke için oldukça ileri bir parti olduğunu zaman zaman bu stratejik yakınlaşmaların yaşanabileceğini söyledi.

Söyleşi katılımcılardan birisinin KöZ 'ün yürütüğü aktif boykot çalışmasını çok ileri ve doğru bir tutum olarak değerlendirmesi ve desteğini dile getirmesi ile sonlandı.

Yenibosna'dan Komünistler

Kadıköy'de mülteciler için basın açıklaması

Birlikte Yaşamak İstiyoruz İnisiyatifi'nin sosyal medya üzerinden yaptığı çağrı ile Kadıköy Süreyya Operası önünde yapılan basın açıklamasına katıldık.

Basın açıklamasında göçmenlere yönelik kimlik kontroleri, ev ve iş yeri baskınları, alıkoyma ve zorla sınır dışı edilme uygulamalarına dikkat çekildi.

İstanbul Valiliği'nin kaydı başka şehirlerde bulunan Suriyeliler'e 20 Agustos'a kadar süre tanıdığı, tüm bu gelişmeler yaşanırken özelikle sosyal medyada ırkçı ve yabancı düşmanı nefret söyleminin giderek yayıldığı ifade edildi. İktidarın hukuksal korumanın yerine siyasi merhamete göre misafir muamelesi yaptığı belirtildi. Kayıt şehrine geri gönderme, seyahat yasağı ve uydu kent gibi kontrol odaklı uygulamalarla göçmenlerin barınma, çalışma, eğitim gibi en temel haklarından mahrum kaldıklarına değinilen açıklamada sınır dışı edilen kişilerin bir çoğunun siyasi, mezhepsel, cinsel ve etnik kimlikleri dolayısıyla hayatı tehlike altında oldukları veya savaşın hala sürdüğü yerlere gönderildiği belirtildi. Bu uygulamaların başlıca sorumlularının bir diğerinin Avrupa Birliği olduğunun altı çizildi.

Türkiye'yi bir tür sınır bekçisi hale getirildiği söylenen açıklamada göçmenlerle dayanışma ve destek sağlayan kişi ve örgütlerin de hedef alındığı dile getirildi. Türkiye'de var olan yapısal sorunların, ekonomik krizin sorumluluğunun göçmenlerin ve mültecilerin üzerine yıkılmaya çalışıldığı dille getirilen açıklamada şunlar da söylendi: "Bizler ayrıştırıcı ve düşmalaştırıcı tutuma karşı birbirimizi ihbar etmeye değil, ırkçılığa ve insan hakları ihlallerine karşı bir arada durmaya niyetliyiz ulusal ve etnik kimliklerin ötesinde sınırsız, ulussuz bir dayanışma büyüteceğiz. Hangi siyasi eğilim veya medya organından gelirse gelsin ırkçılığa zemin hazırlayan her türlü söylem ve tutumu teşhir ediyor ve reddediyoruz. Bizler bu suça ortak olmayacağız. Göçmenleri hapsedici, ayrıştırıcı hakaret, yaşama ve çalışma özgürlüklerini ksıtlıyıcı tüm baskıcı uygulamalara derhal son verilmelidir. Kimse sebepsiz göçmez, sınır dışı edilmeler derhal durdurulmalıdır. Sığınma hakkının gaspına yönük politikalar son bulmalıdır. Bizler sınır dışılara son, birlikte yaşamak istiyoruz diyenler olarak bu taleplerin arkasında duruyor ve gerek Türkiye gerekse de uluslararası kamuoyunu göçmenlerle dayanışmayı güçlendirmeye davet ediyoruz.

Eylemde Türkçe ve Arapça; "Irkçılığa hayır; yabancı düşmalığına son; birlikte yaşamak istiyoruz" gibi dövizler vardı .

Kitle "Sınırsız, sınıfsız, ulussuz bir dünya; Komşuma, kardeşime, dokunma; Yaşasın hakların kardeşliği; Biji bratiya gelan; Sınır dışılar durdurulsun!" gibi sloganlar attı .

Eyleme KöZ, EMEP, EHP, Anarşist Faaliyet ve ESP katıldı. Eylemde kendi flamamızın olamasını eksiklik olarak değerlendirdik.

Yaşasın Sınıfsız ve Sınırsız Bir Dünya!

Yenibosna'dan Komünistler

Kayyuma karşı tek yol devrim

En küçük demokratik hakkın bile alınabilmesinin devrim sorunu olduğu son kayyumlarla bir kez daha kendini gösterdi. Emekçilere yönelik saldırıların ardı arkası kesilmezken, Kürtler tabiî ki de bunun dışında tutulamazdı ve daha alasını hak etmekteydiler. Seçimler öncesi başlayan pençe harekatı, sol hareket tarafından, millet ittifakıyla olan açık yada kapalı ittifakı bozulmasın diye sessizce geçiştirilmişti. Demokrasi umudu kimi belediyelerin Erdoğan'ın elinden alınıp Millet İttifakı'na verilmesiyle büyüyecek, AKP sıkıştırılacak ve ezilenlere yönelik saldırılarını dizginlemek zorunda kalacaktı. Bu süreç millet ittifakı çeperinde ilerletilecek ve genel seçimlerde AKP'ye son darbe vurulacaktı. İşte Türkiye solunun Amerikancı muhalefet üzerinden kurduğu hayalleri bu kabataslak ifadelerle özetleyebiliriz. Bu hayaller yüzünden sol hareket hem kendisini hem de ezilenleri gerici bir burjuva ittifakı olan millet ittifakına yedeklemiş oldu.

Seçim süreci boyunca ağzına kayyumları dahi alamayan, açlık grevlerine dair en ufak bir şey söyleyemeyen, aksine pençe harekatına onay verenlere sadece oy vermekle kalmadılar, onlar lehine açıktan seçim çalışması yürüttüler. Emekçilerin bağımsız eylemlilik hattını öremeyen Türkiye solu seçimlerin hemen ardından Amed, Van ve Mardin'de kayyumlarla karşılaştı. Kendi anayasasını dahi tanımayan bir iktidara karşı bu düzenin yasalarıyla hukuk çerçevesinde, düzen partilerinin gerici ittifaklarına yedeklenerek mücadele edilebileceğini düşünenler bir kez daha reformizmin ve parlamentarizmin bataklığının yüzünü acı şekilde göstermiş oldular.

Böylesi bir tablo içerisinde komünistler hem seçim sürecinde hem de sonrasında, düzen partilerine yedeklenmemek gerektiğini, tek yolun devrim olduğu şiarını her alanda yükselttiler. Kayyumlara karşı yapılan eylemlere bil fiil katılarak, kayyumların ancak sokak mücadelesiyle püskürtülebileceğini öne çıkarmaya çalıştılar.

1 Mayıs Mahallesi'nde de kayyumlara karşı duvar yazılamaları yaparak 1 Mayıs Mahallesi emekçilerini kayyumlara karşı mücadeleye çağırdılar.

Kayyumlara Karşı Tek Yol Devrim!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

23 Haziran seçimlerinde devrimciler ve sol nasıl bir sınav verdi?

31 Mart ve 23 Haziran seçimlerinin ardından gelinen süreçte, KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak; "Yerel Seçimlerde Devrimciler Ne kazandı, Türkiye Solu Ne Kaybetti" başlıklı bir söyleşi organize ettik. Bu içerikteki ilanı mahallenin bir dizi yerine asarak duyurusunu yaptık. Mahallemizdeki siyasetleri de, neden bu başlıkla bir söyleşi organize ettiğimizi anlatarak söyleşiye davet ettik.

1 Mayıs Mahallesi ESP temsilciğinde yaptığımız söyleşiye diğer siyasetlerden katılım olmadı. Söyleşide konuşan yoldaş şu başlıkları ele aldı:

- Hangi siyasi atmosfer altında seçim sürecine girildi?
- Emperyalistler arası krizin ve Türkiye'deki Rejim krizinin bu süreçteki göstergeleri nelerdir?
- Erdoğanın Cumhur ittifakındaki konumunu nasıl yorumlamak gerekir?
- Amerikancı Muhalefetin pozisyonu nedir ve asıl olarak neyi amaçlamaktadır?
- Türkiye Solu bu seçimlerde nasıl bir tutum sergiledi?
- HDP'nin stratejik oy kullanma çizgisinin anlamı nedir?
- Boykot tutumu alıp bunun çalışmasını yürütmeyen pasif boykot tutumu ne anlama gelmektedir?
- Bu seçimlerde Devrimci tutum neydi, KöZ ve Çağrının aldığı aktif boykot tutumu devrimciler için nasıl bir kazanıma işaret etmektedir?
- Platformumuzun bu aktif boykot tutumunun partileşme stratejimizdeki yeri nerde durmaktadır?

Yoldaşın bu başlıklar altında sunduğu sunumun ardından söyleşiye katılanların soruları ve görüşleri üzerine yürütülen tartışmalarla söyleşi bitirildi.

Revizyonizm ve Reformizm Yenilecek

Bolşevizm Kazanacak!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

23 Haziran seçimlerini İzmir'de değerlendirdik

23 Haziran 2019'da MHP/AKP'nin zorlaması ve YSK eliyle yineletilen İstanbul belediye başkanlığı seçimini 1 Temmuz'da İzmir'de gerçekleştirdiğimiz KöZ söyleşisinde değerlendirdik. Dostça bir havada geçen söyleşiye Kaldıraç ile Söz ve Eylem'den de arkadaşlar katıldı. Söyleşide AKP'nin burjuva demokrasisinin seçim sonuçlarını kabul etmeyerek seçimi yineletmesi sonrasında İstanbul'da daha büyük bir yenilgi almasının, bu yinelemeyi kazanması durumunda (artacak meşruiyet tartışmasından ötürü) uğrayacağı itibar ve güç kaybından farklı bir sonuca yol açmadığı, diğer yandan bu yinelemenin Erdoğan ve AKP'ye kendisini tekrar sistem içinde meşru bir güç olarak göstermesinin önünü açması nedeniyle yine de Erdoğan'ın işine yaradığı, 'AKP/Erdoğan seçimde hile yapıyor' algısının bu yineleme ile sarsıldığı ve Erdoğan'ın seçimle alaşağı edilebileceği yanlış sanısını güçlendirdiği dile getirildi.

Erdoğan cephesinin bir normalleşme adımı olarak pazarlamaya çalıştığı bu seçim yenilgisinin 2009'da ABD'nin Erdoğan'la çalışmaktan vazgeçmesi sonrasında artarak süren siyasi istikrarsızlık ve bu istikrarsızlığın daha da görünür kıldığı rejim krizinin güçlenerek sürmesini engellemesinin olanaksız olduğu belirtildi. Siyasi bir parti olmaktan çok CHP benzeri bir hizipler toplamına dönüşen AKP'nin 1908'den beri sürmekte olan, rejimin sacayaklarından biri niteliğindeki seçim sistemini sarsmasının siyasi krizin büyümesini sağlayan temellerden biri olduğu dile getirildi. Diğer yandan CHP'nin başını çektiği ve SP, İYİP ve HDP'nin destek verdiği Amerikancı muhalefetin ise, İstanbul'u almak adına Erdoğan'ın meşruiyetini sağlamlaştırıcı adım atarak aslında hem AKP kanadının hem de Amerikancı muhalefet kanadının aynı tarafta yer aldığını bir kez daha gösterdiği aktarıldı.

Burjuvazinin bu iki siyasi temsil kanadının da birbirine galebe çalamadığı ve sürekli güç kaybettiği bir ortamda, Lenin'in devrim için belirttiği üç koşuldan ilk ikisinin ('yönetenlerin eskiden olduğu gibi yönetememesi' ve 'yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istememesi') sağlandığı, ne var ki Amerikancı muhalefetin parlamentarizme umut bağlamasına koşut bir biçimde reformist solcuların da etkisiyle üçüncü koşul olan 'yönetilenlerin huzursuzluklarını kitlesel eylemlerle göstermesi' aşamasının henüz belirgin şekilde gözlemlenmediği, bunun nedeninin ise solun zayıflığı ile değil (ülke tarihinde hiç olmadığı kadar) güçlü olmakla birlikte bu gücün (1980 öncesi durumun tersine) devrimcilerin değil büyük ölçüde parlamentarizmden yana reformistlerin elinde bulunması olduğu belirtildi. Reformistleri 1980 öncesinde TKP üzerinden CHP kuyruğuna bağlama girişiminin başarısızlığa uğradığı, Türkiye solunu 1980 öncesinde Ecevitçi yapma çabasının başarısız olduğu ama bugün reformistlerin faşizme karşı İmamoğlu teranelerini dillendirdiği ifade edildi. Tüm bu gelişmelerin burjuvazinin kendi içindeki uzantılarına karşı bir cepheyi (yani burjuvaziye karşı ikinci cepheyi) açmayı zorunlu hâle getirdiği, 23 Haziran'da seçimleri boykot etmenin de burjuvazi karşıtı cephede yer alan devrimcilerin yalnız kalma pahasına attıkları bir adım olduğu aktarıldı.

Söyleşide daha sonra reformistlerin söze gelince CHP'ye bel bağlanamayacağını ifade edip bir yere kadar CHP ile yol açarak sonra yola CHP'siz/Amerikasız devam etme hayalleri olduğu ama bilerek veya bilmeyerek Amerikancı muhalefet ile çıkılan yolun devrimi engelleyici/devrime set çekecek bir altyapıyı haiz olmasının görmezden gelindiğinin altı çizildi. Reformistlerin bu yaklaşımının Erdoğan'ı da sokak muhalefetinden ve halk seferberliğinden koruyucu bir etkiye neden olduğu, CHP ve AKP'nin bu bağlamda aynı şeyi (sokaksız burjuva demokrasisini) istediği anlatıldı. İstanbul'da Yeni Dünya için Çağrı ve KöZ'ün gerçekleştirdiği boykot işbirliğinin bu gelişmelere karşı bir adım olduğu, rejim krizi ile birlikte devrimci dinamiklerin güçlendiği bir ortamda parlamentarist hayaller kurmayanların her yerde birlikte hareket edebilmesinin (ayrı durup birlikte vurmanın), eylem birliği yapmasının mümkün olduğu aktarıldı.

Söyleşinin soru-cevap bölümünde KöZ'ün neden 31 Mart'ta seçime girip 23 Haziran'da boykot dediği soruldu. Burada KöZ'ün seçime katılmasının parlamentarist hayallere değil, mevcut burjuva diktatörlüğünün işleyişini sekteye uğratma amacına dayandığı, Bolşevikler'in Ekim Devrimi öncesinde benzer bir tutumla meclise girdiği, amacın sistemin işleyişini baltalamak olduğu belirtildi. KöZ'ün 31 Mart ve 23 Haziran'da taktiğini bu yönde belirlediği ifade edildi. Zaten 31 Mart'ta seçimde desteklenen adayların desteklenme nedeninin fiîli olarak düzen boykotu olduğu, KöZ'ün tutumunun parlamentarizmden medet ummak bir yana, olabilecek her şekilde burjuva diktatörlüğünün temellerini sarsmak olacağının bir kez daha altı çizildi. Bu bağlamda Türkiye'deki siyasi krizin devrimle çözüleceğini öngören yapıların güç birliği yapmasının önünde bir engel olmadığı, yapıların (burjuva diktatörlüğünü yıkmayı amaçlayacak) devrimin nasıl olacağı konusundaki görüşlerinin bire bir aynı olmamasının böylesi bir güç birliğinin gerçekleşmesini olanaksız kılmayacağı ifade edildi.

İzmir'den Komünistler

Kendi militanını ikna edemeyen göstermelik boykot

Kadıköy'de bir araya geldiğimiz genç bir devrimci ile seçimler üzerine sohbet ettik. Sohbette bizim dışımızda 2 kişi daha yer aldı.

Sohbete kendisini Devrimci Partili olarak tanıtan arkadaşa seçimlerde hangi tutumu alacağını sorarak başladık. İmamoğlu'nu destekleyeceğini belirtti. Devrimci Parti'nin boykot tutumunu hatırlattığımızda evet ama ben AKP'nin geriletilmesi ve nefes alabilmek adına İmamoğlu'nu destekleyeceğim dedi. 31 Mart seçimlerinde de AKP'nin oldukça gerilediğini söyledi. Biz böyle bir yaklaşımın devrimci olma iddiasından uzak olduğunu söyledik ve şunları sorduk: Kitleler ayaklandığında İmamoğlu'nu destekleyen, CHP'nin kuyruğuna takılan devrimcilerin kitleleri devrime götürmesi mümkün olur mu? Kaldı ki devrimciler nasıl mevzi kazanmak veya burjuva iktidarlarını geriletmek için seçimlerden medet umabilir? Seçimler ancak burjuva demokrasisi teşhir edilsin diye kullanılır. Seçimlerle kimse gerilemez, tersinden gerilediği için seçimlerde kaybeder. Seçimler sebep değil sonuç olur. Solun bir başka çıkmazı ise diktatör dedikleri birisini seçimle geriletmeyi hedeflemeleridir. Zaten solun diktatör dediği birinin seçimleri kaybetmesi, kazanmak için yeniden seçime gitmeyi gerekli görmesi, yenilemek için kırk gün beklemesi de bu söylemleri ile uyuşmamaktadır.

Söylediklerimize hak vererek ne yapmak gerektiğini sordu. Yapılması gereken komünist partiyi inşa etmektir diye yanıtladık. Bugün bütün sol reformist kanatta yer alırken bir tek komünistler komünist siyasete bağlı kalabilmişlerdir. Bu komünist siyasetle siyaset yapabilmenin koşulu ise ancak komünist partiyi yaratmakla mümkündür. Bu parti yaratılmadan hiçbir siyasi haklılık devrimin önünü açmada rol alamaz dedik.

Bunun üzerine arkadaş "sizi işçi örgütlenmelerinde, sendikalarda göremiyoruz öyleyse bu parti nasıl kurulacak" dedi, öncü partinin nasıl olacağını sordu. Bu sorularla bu arkadaşın görüşlerimize aşina olduğunu anladık. Biz bugün örgütlerin hepsinin reformist tasfiyeci hatta olduklarını ve komünist unsurların da bu örgütlerde esir olduklarını söyledik. Biz bu komünist unsurlara seslenerek komünist ilkeler ışığında partiyi birlikte yaratmaya davet ediyoruz. Bugün seçimler konusunda aldığımız tutumlar, Türkiye'nin siyasetine dair söylediklerimiz ve bu söylemlerin arkasında durarak politik ve pratik tutumlarımızla bu unsurlara ulaşmayı hedefliyoruz. Bu tutumları ise komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresine ve Komünist Enternasyonal'e alınmanın 21 koşuluna bakarak denetliyoruz. Yani biz ancak belirli ilkeler çerçevesinde komünist siyaset yürütülebilir bu ilkeleri benimseyenler burada yerini alsın diyoruz. Bu parti kurulmadan da herhangi bir devrimci durum başarıya ulaşamaz.

Bunun üzerine 21 koşulun içeriğine ilişkin bir tartışma başladı. Arkadaş bu koşullar her yere nasıl uyabilir, günümüz Türkiye'si yahut başka ülkelerin nesnellikleri gereği bu koşulların uygulanamayacağı durumları olamaz mı diye sordu. Bunun üzerine 21 koşulun neyin ihtiyacı olarak ortaya çıktığını anlattıktan sonra bugün kapitalizmin yıkılmadığı, emperyalizmin yok olmadığı koşullarda ne değişir diye sorduk. Kapitalizm daha gelişmiştir, işçi sayısı artmıştır ancak üretim şekli ise olduğu gibi devam etmektedir. Bunların değişmediği koşullarda kapitalizmin niteliği de aynı şekilde durmaktadır dedik. Kaldı ki 21 koşulda bir takım sorunlar veya eksiklikler olsa da bunu biz göremez yahut görsek bile çözemeyiz; çünkü dünya partisinin oluşturduğu ilkeleri bir ülkede partiyi bile kuramamış unsurlar değiştiremez, ancak bu deneyim aşıldığı zaman eksiklikler görülebilir dedik.

21 koşul ile ilgili yeterli bilgisi olmadığını belirtince bu konuda okuma ve sonrasında tartışma yapmayı kararlaştırdık. Arkasından masada oturan diğer arkadaşlar faşizm konusunda görüşlerimizi merak ettiklerini söylediler. Bu konuyu gerektiği gibi tartışamadık zira karşı taraf olabildiğince yüzeysel nedenler sunarak Türkiye'de faşizmin olduğunu iddia etti. Bu iddiaları çürütmeye yönelik bir tartışma başlatınca da çok bir ilerleme kaydedemedik. Çok insan öldüğünü, Kürtlerin katledildiğini ifade ederek bunları Türkiye'de faşizme bir kanıt olarak sundu. Biz de Suriye, İran ve Irak'da da Kürtler öldürülüyor buralarda da faşizm var mı diye sorduk, cevap hayır oldu. Burjuva diktatörlüğü insan öldürmez mi diye sorduk, faşist bir devlet olmayan Amerika'dan fazla ölüme sebep olan yahut insan öldüren yok. Türkiye'de MİT bir kriter ise ABD'de CIA, NSA bir sürü oluşum varken aynı kriterlerin ABD için de uygulanabilir olması gerekirdi dedik. Faşizmin bir iktidar sorununu çözerek inşa edilebileceğini, ancak darbe yaparak bunun mümkün olduğunu, Erdoğan'ın ise darbe şöyle dursun ancak bir koalisyonlarla yönetebildiğini anlattık. Bu tartışma bir sonuca varamadan sonlandı.

Bu tartışmalar bize gösterdi ki sol bel kemiği olmayan siyasi söylemleri ile pek derdi olmasa da kendi militanlarını dahi ikna edememekte, bu da oportünist örgütlerin içerisindeki devrimci unsurların kafa karışıklığı yaşamasına sebep olmaktadır. Ezilenlerin tek umudu olan Komünistlerin Birliği Platformu ise devrimci kaygılar taşıyan kesimlerin de tek çıkış yoludur. Solun bu kadar pespaye bir durumda olduğu oportünistlerle aramızdaki farkın net bir şekilde gözüktüğü bu dönem de üzerimize büyük sorumluluk düşmekte ve böyle bir süreci devrimcilere ulaşmaya çalışmakla geçirmeliyiz.

Devrim İçin Devrimci Parti

Kadıköy'den Komünistler

Seçim özel sayımızı siyasetlerle tartıştık

23 Haziran seçimlerin hemen ardından seçimlerden önce çıkan ancak dağıtma ve tartışma imkanı bulamadığımız özel sayımızı dağıtmak için Kadıköy'de siyasetleri dolaştık. İlk olarak Devrimci Hareket'i ziyaret ettik. Devrimci Hareket'te görüştüğümüz arkadaş Çağrı ile birlikte yaptığımız boykot çalışmamızı takip ettiğini söyledi. Kendilerinin kesinlikle İmamoğlu'nu desteklemediklerini ancak bir yandan da çalışmaları yaparken açıktan boykot dememelerine rağmen tepki aldıklarını anlattı. Tepki gösteren bu kesimlerin gerici kesimler olmadığını, ileriki zamanlarda yan yana durulabilecek, aralarında siyaset yapılabilecek kesimler olduğunu anlattı. Seçim sonuçlarını olumlu değerlendirdi, CHP'nin kazancı devrimcilerin kazancı olmasa da belediyelerde, belediyelere bağlı kurumlarda AKP'nin hakimiyetinin azalması oraların ferahlamasına, belki daha kolay siyaset götürülecek yerler olmasına işaret eder dedi. Bir yandan da şimdi etrafımızdaki kitlenin devrimci siyaseti daha çok engelleyebileceğini, seçimde boykot yapmayın dedikleri gibi diyebileceğini anlattı. Biz ise bu tutumdaki problemi aslında kendisinin ifade ettiğinin altını çizdik. Sol kitlelerin peşine takıldığı ve siyasetine kitlelerin hassasiyetinin şekil vermesine izin verdiği sürece devrimci tutum takınması mümkün olmayacaktır. Bundan sonraki süreçte de AKP'den önce kitleler devrimci tutumların polisliğini yapacaktır, ve buna seçimlerdeki tutumuyla sol buna kendi eliyle olanak hazırlamıştır dedik. Burada bize hak verdiğini söyleyerek zaten kendilerinin asla İmamoğlu desteklemediklerinin yeniden altını çizdi. Biz ise günümüz siyasetinde İmamoğlu'nu desteklenmiyoruz deyip tarafsız pozisyonda kalmanın aslında apolitik olduğunu zira bu tutumun AKP'yi asıl geriletecek cepheyi açmaktan imtina eden bir tutum olduğunu anlattık. Bu sebeple Çağrı ile beraber yükselttiğimiz boykot çağrısı önemliydi ancak bu eylem birliği daha çok siyasetin katılımıyla yapılsa çok daha kuvvetli olurdu ve siyasetteki etkisi de daha büyük olurdu dedik. Devrimci Hareket'ten arkadaş eylem birliklerini kendilerinin önemli gördüğünü ifade etti. Biz de ileride eylem birlikteliğine dair bir çağrımız olduğunda mutlaka kapılarını çalacağımızı söyleyerek ayrıldık.

Devrimci Parti'ye ziyaretimizde tartışma daha çok Kürt siyaseti ve Rojava konularında şekillendi. Devrimci Partili arkadaş gündemlerinde Rojava'nın yer tuttuğunu, seçimlerde ise HDP'nin kendisi için doğru olan şeyi yaptığını ancak sınıf siyasetine kendi kararlarını alacak özgür bir alan bıraktığını ifade etti. Boykot konusundaki görüşlerinin ise bize benzediğini söylediler, biz de bunun yanı sıra boykot çalışmasını da beraber yapmamız daha anlamlı bir boykot çalışması örerdi diyerek yanıtladık. Seçimde hem solun hem Kürtlerin bu denli Amerikancı muhalefete yedeklenmesinin HDP sayesinde mümkün olduğunu ve bu tabloda HDP'nin kuyrukçu rolünü ve sol üzerindeki etkisini teslim etmeden seçimlere ilişkin açık bir değerlendirmenin mümkün olamayacağını anlattık.

TİP'teki tartışmamız ise seçim tartışmasının dışına çıktı çünkü TİP'li arkadaş seçimlerin artık geçtiğini, sokağı örgütlemek adına önümüze bakmamız gerektiğini söyledi. Ayrıca bizim diğer solculara propaganda yapmamızı anlamlı bulmadığını, bu şekilde bir sonuç alınabileceğini düşünmediğini söyledi. Biz ise devrimci iddiası olanların ancak bu iddiayı paylaşabilecek olanlara propaganda yapması gerektiğinin altını çizdik. Bunu eksik bırakan propagandanın iddiasız olduğunu söyledik. Bunun üzerine örgütlü duran kişilerin ne yaparsak yapalım bulunduğu pozisyondan vazgeçmediğini, dolayısıyla emekçileri, mahalleleri örgütlemenin oralardan militan yetiştirmenin daha anlamlı olacağını söyledi. Bu bakımdan Türkiye'de pek çok verimli mahalle bulunduğunu anlattı. Biz mahallelerde var olmak önemli olmakla beraber sadece buna dayanan böyle bir örgütlenme anlayışının niteliksel açıdan ne uzayan ne kısalan örgütler yaratacağını, devrimcilere eğilmediğimiz takdirde böyle bir çalışmanın sonucunun farklı akımların etkisi altında kalan ''kurtarılmış bölgeler'' olacağını söyledik. Bizim ise başka militanlara eğilmemizin sebebini Türkiye siyasetinin nesnel koşullarında aramak gereklidir, zira herkesin oportünist olduğu bu dönemde oportünizmle mücadele edecek siyaseti yapabilmek, oportünist eğilimlerden rahatsız olan militanlara çıkış yolu göstermek gerekir dedik. Arkadaş oportünizme karşı mücadele edebilecek siyaseti yaptığınızı düşünüyorsanız nasıl oluyor, yakın zamanda platformunuz dışına düşenler olduğunu duyduk diye sordu. Biz oportünizmle mücadelenin ancak örgütlü mücadele ile yapılabileceğini ve oportünizmin etkisi altında kalmış unsurların da zaman zaman örgütlenebileceğini, oportünizme karşı mücadelenin kişileri kontrol etmekle ilgili olmadığını söyledik. Asıl mücadele bu unsurları tespit edip kusabilen, devrimci bir örgütte kalmalarına izin vermeyen örgütsel mekanizmaların varlığıdır diye yanıtladık. Örgüt normlarına uymadan, başına buyruk ve merkeziyetçiliği kabul etmeyenlerin üzerinde duramadığı ve gitmek zorunda kaldığı bir platformun oportünizme karşı mücadelesinde sekteye uğradığını değil, tam tersine başarılı olduğunu gösterir dedik.

Kadıköy'den Komünistler

71 devrimci kopuşu ışığında devrimci gençlik mücadelesi ve güncel görevler

YDG, SÖH, DÖB, DGD, SGDF ve Dev-Güç tarafından ortak düzenlenen etkinlik sinevizyon gösterimi ile başladı.

İlk oturumda söz alan Dev-Güç temsilcisi ekonomik kriz vurgulu bir konuşma yaptı. Sosyal bir tabaka olarak gördükleri gençliğin fiili önderliğinin bulunduğunu, bu önderliğin AKP tarafından dağıtılmaya çalışıldığını ifade etti. Konuşmada ekonomik kriz yanı sıra "birleşik mücadele" , "atılım" gibi vurgular ağır basmaktaydı. Gençliğin bu mücadelenin ve atılımın özgücü olduğu söylenerek konuşma sonlandı.

Devamında DGD temsilcisi söz aldı. ABD emperyalizminin mutlak hâkim olduğu ve AKP'nin de bu emperyalizmin temsilcisi ve özel yetkilisi olduğu bir tablo resmedildi. Tarihsel anıştırmalarla 68'den birtakım örnekler verilerek gençliği emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı mücadelede en ön safta gördüklerini ifade etti.60'lardan Gezi'ye, Gezi'den günümüze baki kalan ve direnen bir gençlik tasvir edildi. 71 kopuşunun mimarlarının Türkiye Marksizmini yazdıklarını söyledi.

İlk oturumda son olarak DÖB temsilcisi söz aldı.

Devrimin olabilmesi için devrimci örgüte gerek olduğunu ifade eden temsilci,71 kopuşunun önderlerinin kırlara yöneldiğini, ne yapmalı sorusuna cevap olarak pratik bir tutumla karşılık verdiklerini belirtti.

İlk oturumun soru cevap kısmında söz alan yoldaşımız, sorusunu tüm konuşmacılara sordu. "Kopuştan bahsediyoruz. Bu kopuş neyden veya kimden kopuş bunun eksik kaldığını düşünüyorum. Konuşmacılar buna yanıt verirlerse iyi olur. Ayrıca konuşmalarda genel olarak "devrimci önderlik" vurgusu hâkimdi. Böyle bir önderlik siyasal uğraklarda tutum almayı gerektirir. 23 Haziran'da çok önemli bir seçim gerçekleşecek. Önderlik iddiasında olanların bu seçime dair tutumları nedir?

Bu soruya karşılık bir tek DÖB temsilcisi seçimlere dair boykot tutumunu benimsediklerini ifade etti.

İkinci oturumda ilk olarak SGDF temsilcisi söz aldı. Faşizmin kurumsallaştığını ifade eden temsilci "Halfeti'de, açlık grevindeki çocuklarına destek için hapishane önlerinde eylemde olan annelere yapılanlar faşizmindir. Suruç, Amed, Ankara faşizmin yükselişinin duraksamadığının kanıtıdır." Dedi. Faşizme karşı sokakta verilecek mücadele önemlidir ve bu mücadelenin gücü gençliktedir vurgusu yaptı.

Ardından Sosyalist Öğrenci Hareketi(SÖH) temsilcisi söz aldı. Çin Devrimi'nin 70. Yılı vesilesiyle devrimin gerçekleştiği sürece dair aktarımlar yaptıktan sonra Türkiye'de bunun temsilcisinin Kaypakkaya olduğunu ifade ettikten sonra, Kaypakkaya'nın "iki klikten biri tercih edilmez" tespiti hatırlatıldı. Bu bakımdan Dimitrov'un faşizm tahlillerinin eksik olduğu ifade edildi.

Son olarak Yeni Demokrat Gençlik temsilcisi söz aldı. 71 kopuşunun silahlı mücadeleye evrildiğini, önemli olanın bu olduğunu ifade eden temsilci Kaypakkaya'nın UKKTH ve özelde Kürt ulusu ve Kemalizm konularında ayrı bir yeri olduğunu ve bu tespitlerin gayet berrak olup bugün de güncelliğini koruduğunu söyledi.

Soru cevap kısmında söz alan yoldaşımız sorusunu bütün konuşmacılara sordu:" 71 kopuşunun önderleri, bu önderler şahsında bu kopuşun mimarı olan devrimciler oportünizmden koptular, devrimci örgütler kurdular. Her biri aynı zincirin halkasıydılar. Son halkayı temsil eden Kaypakkaya 71 kopuşunun aynı zamanda programatik çerçevesini de çizmişti. Kaypakkaya, aynı zamanda Mustafa Suphi TKP'sine bağlanmanın gerekliliği üzerinde ısrarla duruyordu. Şu halde Mustafa Suphi TKP'sine bağlanmanın gerekliliğinden bahsediyorsak, onun Türkiye seksiyonu olduğu, Komünist Enternasyonal'e bağlanmanın gerekliliğinden de bahsetmemiz lazım. Komünist Enternasyonal'in ikinci kongresinde ise oportünist örgütlerle komünist bir partiyi ayırt etmek için 21 tane koşul sıralanıyor. Bugün Türkiye'de 21 koşula uyan bir parti var mıdır?

21 koşulla alakalı sorumuz şaşkınlıkla karşılandı. Konuşmacılar 21 koşuldan haberdar olmadıklarını ifade ettiler.

Kadıköy'den Komünistler

HDP halk toplantısında seçimleri değerlendirdik

Yenibosna'dan komünistler olarak HDP Bahçelievler ilçe örgütünde 30 Haziran Pazar günü düzenlenen halk toplantısına katıldık. Toplantıda 31 Mart ve 23 Haziran seçimleri değerlendirildi.50 kişinin katıldığı toplantıda ilçe eş başkanları ve HDP parti meclisi üyesi bir kişi de katılım gösterdi.

Konuşmacılar geride bıraktığımız yerel seçimlerde faşizmi geriletmek amacıyla strateji belirlediklerini ve buna göre oy kullandıklarını belirttiler. 31 Mart seçimlerinde İmamoğlu'nun kazanmasına rağmen Erdoğan'ın seçim müdahalesiyle İstanbul'un iradesine kayyum atanması üzerinde durdular. Kime atanırsa atansın kayyumun karşısında tavır aldıklarını söylediler. 31 Mart ve 23 Haziran seçimlerinde Kürt seçmeninin belirleyici bir rol oynadığı, devletin bu hamleyi bozmak için seçime birkaç gün kala Abdullah Öcalan tarafından yapılan "tarafsız kalın" çağrısının halka iletilmesi hakkında konuşuldu. Ardından Kürt halkının gözünde "hain" olan Osman Öcalan'a devletin kanalı TRT ekranlarında söyleşi yaptırıldığını ve ilk kez PKK'nin telaffuzunun düzelttirildiği söylendi. Halk olarak güçlü bir çıkış yaptıklarını, Erdoğan'ı 23 Haziran'da yenilgiye uğrattıklarını belirttiler. Seçim sürecinde parti içinde bir anket çalışması yapıldığı, parti tabanının %60-65'inin CHP'nin nispeten demokrat olduğu yönünde bir düşüncenin olduğu ve İmamoğlu'nun da desteklenebilir, uyumlu bir kişilik olarak kabul edildiği öne sürüldü. Bu veriler ışığında parti stratejisinin belirlendiği söylendi. Bu değerlendirmelerden sonra toplantı soru-cevap-görüş bildirme şeklinde sürdü.

Bizler de söz alarak görüşlerimizi dile getirdik. Sözlerimize Medeni Yıldırım'ı ve Şeyh Said'i anarak başladık. Burjuva cephesinde Millet ve Cumhur diye iki ayrı bloktan ziyade farklı kliklerin olduğunu biz işçi-emekçi cephesinin üçüncü blok değil düşman sınıfa karşı ikinci blok olabileceğimizi ve böyle bir bloğun yürütülmesinin ancak HDP'nin merkezinde oluşan ve tüm solu kaplayıp sokağı hareketlendiren bir çalışmayla mümkün olacağını söyledik. İmamoğlu'nun desteklenmesi, daha doğrusu Millet İttifakı'nın desteklenmesinin işçi-emekçi cephesini zayıflattığını belirttik. İmamoğlu'nun zaferiyle nefes alınacağını iddia edenlere şimdi Pençe harekâtına ve kayyumlara karşı CHP kitlesini de yanımıza alarak açıklama yapılması ve ayrıca Selahattin Demirtaş'a kitlesel olarak kartpostal gönderilmesi önerisinde bulunduk. Bir yoldaşımız şunları dile getirdi: "AKP nispeten demokrat bir çizgi izleseydi ve kitleler de bu çizgiyi benimseseydi biz devrimciler, AKP'ye oy verin çağrısı mı yapacaktık? Denizler, İbolar burjuva partilerini desteklemediler, onlara karşı hep aktif mücadele içinde oldular. Devrimciler mi kitlelere önderlik eder, kitleler mi devrimcilere yön verir?" sorusunu yöneltti ve soru karşılıksız kaldı.

HDK'lı bir arkadaşın Nuriye ve Semih'in açlık grevine gösterilen duyarlılığın Leyla Güven'e karşı gösterilmemesine dair olan eleştirisinde desteklediğimiz adayın Leyla Güven'i ziyaret etmesinden bahsetmememizi bir eksiklik olarak değerlendirdik.

Yenibosna'dan Komünistler

15-16 Haziran'ın çağrısı parlamentarizm değil devrim

15 Haziran Cumartesi günü saat 20.00'de, yani DİSK'in gerçekleştirdiği 15-16 Haziran Mitingi'nin ardından Kaldıraç Dergisi tarafından Göztepe Özgürlük Parkı içerisinde bulunan açık hava sahnesinde bir 15-16 Haziran etkinliği gerçekleştirildi. Biz de mitinge katılmamızın akabinde stant açarak seçim bildirilerimizi dağıtmak üzere etkinlik alanına gittik.

Standımızın arkasına mitingde taşıdığımız "15 16 Haziran'ın Çağrısı: Parlamentarizm Değil Devrim" pankartını astık. Daha önde "Devrim İçin Devrimci Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği" ve "Ne Cumhur Ne Millet, 23 Haziran'da Boykot" yazılı dövizlerimiz asılıydı. Standımızda broşürlerimizin de satışını gerçekleştirdik. Etkinlik girişinde YDİ Çağrı ile ortak olarak hazırladığımız deklarasyonun yanında Güldes Önkoyun'un bildirileri ile KöZ'ün seçimlerle ilgili yeni sayısını dağıttık.

Stantta bulunan yoldaşlarımız seçimlerde Ekrem İmamoğlu'nun desteklenmesi gerektiğini düşünen konser katılımcılarıyla yoğun tartışmalara giriştiler.

Bildiri dağıtan yoldaşlarımız boykot içerikli ajitasyonlar yapmaya başladıklarında etkinliğe katılanlar arasından boykot tutumunu yanlış bulanlar, tartışanlar oldu. Bunun üzerine etkinliği düzenleyen Kaldıraç'tan arkadaşlar yanımıza gelerek bildirilerimizde ilan edilen tutumun kendi tutumları olmadığını, kapı önünde bu bildirileri dağıtınca katılımcıların boykot tutumunu Kaldıraç'a mal ettiklerini belirterek çalışmamızla ilgili rahatsızlıklarını ifade ettiler. Bizden giriş kapısından uzaklaşmamızı istediler. Biz de bir müddet tartıştıktan sonra bu tutumu eleştirdiğimizi ifade ederek arkadaşların isteğini yerine getirdik.

Gece 23.00'e kadar sürdürdüğümüz bildiri dağıtımının ardından standımızı toplayarak etkinlik alanından ayrıldık.

Kaldıraç'ın Göztepe gibi CHP tabanının yoğun olarak yaşadığı bir alanda gerçekleştirdiği, yalnızca konserden ibaret olan ve politik bir içerikten yoksun bulunan bu etkinlikte belli ki parkın ve konserin ağırlıklı olarak CHP seçmeni olan kitlesiyle ters düşmeme kaygılarıyla bildiri dağıtımımızı sınırlandırmasını kitle kuyrukçuluğu olarak değerlendiriyoruz. Kaldıraç'ın sansürcü tutumunu doğru bulmuyoruz. Komünistler bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da kitlelerle ters düşmemek adına onlardan siyasi görüşlerini gizlemek türünden tutumlara itibar etmeyeceklerdir.

Devrimle Gidecekler!

İstanbul'dan Komünistler

Kaldıraç okurlarına yönelik baskılara karşı basın açıklaması

İzmir'deki Kaldıraç dergisi okurlarına yönelik polis baskısına karşı İzmir İHD'de 10 Temmuz'da düzenlenen basın açıklamasına katıldık. 1 Mayıs'tan beri artan baskıların 2 Temmuz katliamına yönelik Menemen'de düzenlenen anma etkinliğine yönelik taciz ve tehdit girişimleriyle iyice ayyuka çıktığının belirtildiği açıklamada Kaldıraç okurlarının başına gelecek her şeyden izmir Emniyeti'nin sorumlu olacağı ifade edildi. Etkinlikte biz de söz alarak yaşanmakta olanın AKP'nin çözülme sürecinin getirisi olup devletin uyguladığı serseri şiddetin onun bir mafyalar toplamına dönüştüğünü gösterdiğini, parlamentarizmden medet ummayan ve çözümün devrimde olduğunu düşünen tüm güçlerin bu süreçte eylem birliği yapmasının daha önemli bir gereklilik olduğunu, Kaldıraç ile de bu bağlamda dayanışmamızı sürdüreceğimizi ifade ettik. Açıklamaya KöZ dışında Söz ve Eylem, Ekmek ve Onur ile Kızıl Bayrak da katılarak destek verdi.

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!

İzmir'den Komünistler

Boykot çalışması yapanlar olarak Cumartesi Anneleri'nin eylemine katıldık

Cumartesi Anneleri'nin, eylemlerinin 742. haftasında düzenlediği eyleme boykot çalışmasını beraber yürüttüğümüz Yeni Dünya için Çağrı ve adaylığını İmamoğlu lehine çekmeyen, boykot çağrısı yapan Güldes Önkoyun ile beraber katıldık. Kayıplarının hesabını sormak amacıyla 742'nci haftasında da Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelmek isteyenleri polis engelledi. Bunun üzerine eylem İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi önünde gerçekleştirildi.

14 Aralık 1994'te Doğru Yol Partisi ve Sosyal Demokrat Halkçı Parti iktidarında Abdülkadir Çelikbilek Diyarbakır'da gözaltına alınmış ve 21 Aralık 1994'te işkence edilmiş bedeni bulunmuştu. Abdülkadir Çelikbilek şahsında Kürdistan'da ve Türkiye'de karşı-devrimin kaybettirdiği devrimcileri andık.

Eylemin ardından yine ortak pankartla katılacağımız 15-16 Haziran mitingine katılmak üzere Kartal'a geçtik

İstanbul'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

1 Mayıs'a "Tek yol devrim" şiarını taşıdık

İzmir'de 1 Mayıs Mitingi'ne etkili bir katılım gösterdik. İşçilerin birlik ve mücadele gününü burjuva partilerine destek vermek isteyenlere, parlamentarist hayaller kuranlara karşı 'tek yol devrim' şiarını 1 Mayıs alanına taşıdık. 31 Mart'taki yerel seçimlerde CHP'nin İzmir dahil belli kentlerde AKP'den yüksek oy almış olması alandaki reformist siyasetlerle sendikaların sloganlarına da yansımıştı, "Parlamentarist Hayallere Kapılma Rejim Krizine Devrim Son Verecek" pankartımız bu yalancı iyimserliğe cevap niteliğinde idi. KöZ'ün arkasında duran komünistler alanda Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği ile art arda yürüdü. Mitinge katılım yoğundu, katılımcıların sloganları ise AKP'ye yönelik 'ekonomik kriz' ve 'şeriat/yolsuzluk' eleştirileri dışına pek çıkmadı. DBP'lilerin Leyla Güven ve açlık grevlerine yönelik sloganlarına biz de katılım gösterdik, onlar da bizim benzer yöndeki sloganlarımıza katılım gösterdiler. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganımıza ise diğer siyasetler sıklıkla katılım gösterdi. Alanda binin üzerinde özel sayı dağıttık, özel sayımızı alan veya sloganlarımıza/pankartımıza bakanların bir bölümü ile sohbet etme olanağı bulduk. Tertip komitesi, geçmiş 1 Mayıslarda da yapageldiği gibi, miting alanında doldur boşalt taktiği izledi. Alana öncelikle sendikaları alan komite, siyasetler alana geldikçe sendikaların alanı terk etmesini sağladı, böylelikle alandaki katılım hep 20 bin kişi düzeyinde kaldı ve siyasetlerin mitingde etkili olmasının önü kısmen alınmış oldu. Halbuki tertip komitesi istese tüm katılımcıları birlikte mitingde toplayabilirdi, bunu bilinçli olarak tercih etmediler.

Yaşasın 1 Mayıs Bijî Yek Gulan!

İzmir'den Komünistler

23 Haziran'da kurum ziyaretleriyle boykot çağrısı yaptık

9 Haziran'da Esenyurt'ta düzenlediğimiz etkinlikle başlattığımız 23 Haziran seçimlerinde boykot çalışması çerçevesinde hem bu konuda fikirlerimizi anlatmak hem de tartışma yürütebilmek adına kurum ziyaretleri gerçekleştirdik.

13 Haziran Perşembe günü yaptığımız ziyaretlerde Alınteri, TİP, TKP ve TKH'ı ziyaret ettik. Alınteri'ndeki ziyaretimizde seçimlerin bir tertip olduğunu ve devrimcilerin bu tertibin bir parçası olmayarak aktif boykot çalışması yapması gerektiğini anlattık. Konuştuğumuz arkadaşlar boykotun doğru tutum olduğunu ifade ettiler. Ancak şu an boykot çalışmasının kitlelerde bir karşılığı olmadığını, bu yüzden boykot çalışması yapmadıklarını söylediler. Biz kitlelerin boykotla ilgili tutumunun belirleyici olmaması gerektiğini zira devrimci fikirlerin ve siyasetin zaten hiç bir dönemde kitlenin büyük kısmında karşılık bulamayacağını anlattık. Bunu Bolşeviklerin vatana ihanet kararında kitleden gördükleri tepkiyi anlatarak örneklendirdik. Bunun üzerine aslında daha önceden planlanmış başka işlerden dolayı boykot çalışması yapmanın imkanlarının olmadığını, seçimlere az zaman kaldığı için planlanan işlere devam etiklerini anlattılar. Elbette herkesin farklı planları veya farkı öncelikleri olabilir, ancak ortak boykot deklarasyonunda Alınteri isminin olmasının bile anlamının büyük olduğunu anlattık. Bu boykot çalışması her ne kadar seçime az süre kala yapılsa da solun seçimden sonra bağımsız bir tutum alabilmesinin önünü açacaktır, şu an yüksek sesle boykot demeyenler ise seçimden sonra siyaset yapmanın imkanlarının azalacağını anlattık.

TİP'ten arkadaşlar içinden geçtiğimiz dönemde sokağı nasıl örgütleriz bunun imkanlarını konuşmak daha önemli dediler. İstanbul seninle kazanacak diye yeni bir girişim başlattıklarını, seçimle sınırlı konuşmanın çok anlamlı olmadığını, sokağı örgütlenmenin önemli olduğunu söylediler. Biz de seçim gibi siyasal uğraklarda tutum almayanların sokağı nasıl örgütleyeceğini sorduk. Solun CHP desteğiyle Amerikancı muhalefete yedeklendiği ve bu durumun solu siyasetsizleştireceğini, seçim sonrasında da sokağı olumsuz etkileyeceğini söyledik.

TKP temsilcisi arkadaş doğru tutum elbette boykot ancak sistem içinde de olsa bir seçim hakkı gaspı var değerlendirmesini yaptı. Bizler CHP'yi hiç desteklemedik ancak secim iptal edildiğinde CHP sandığa gitme kararı alarak bir alanı kapattı dedi. Boykot tutumunun toplumun geniş kesiminden destek bulabildiğinde daha anlamlı olacağını, ancak bu konuya partinin resmi açıklamasının netlik kazandıracağını söyledi. Biz de boykot çalışma sadece karşılık bulduğunda uygulanabilecek bir şey mi sorusunu yönelttik. Aslında sorumluluğu CHP'de değil solda görmek gerektiğini, solun, boykotu doğru bulan akımların yüksek sesle boykot diyememesi, bunun çalışmasını yapmamasının CHP'nin önümüzü kapatmasına sebep olduğunu anlattık. Bu sürecin meyvesi ise sadece bir düzen partisine değil Amerikancı muhalefetin güdümünde hareket eden bir sol oldu diye konuştuk.

TKH'dan arkadaşlar öncelikle bize 31 Mart seçimlerini ve bağımsız aday Güldes Önkoyun'un aldığı sonucu nasıl değerlendirdiğimizi sordular. Güldes Önkoyun'un oy oranının değil aldığı tutumun önemli olduğunu açıkladık. Güldes Önkoyun 31 Mart öncesinde neredeyse hiçbir sol akımın dillendirmediği iki doğruyu söyledi: Belediye seçimleri de olsa Erdoğan'ı hedef tahtasına oturmak lazım ve bir kitle seferberliği için seçimlerde CHP'yi desteklememek lazım. Şu an herkesin adaylıktan çekildiği koşullarda bu doğruların daha da anlamlı olduğunu HDP veya CHP'nin peşine düşmeden bu tutumu alabilmenin önemini anlattık.

Hem bu açıklamamızda HDP'yi eleştirmemiz hem de önceki milletvekili seçimlerinde HDP vekilleri için siyasi çalışma yürütmemize rağmen şu an boykot dememiz karşısınada HDP ile koptunuz mu sorusu bize yöneltildi. Biz kopmak için önce bir arada durmak gerektiğini, bizim hiç bir zaman HDP'li olmadığımızı veya HDP'nin siyasetini doğru bulmadığımızı anlattık. Biz seçimleri her zaman siyaset yapabilmenin bir aracı ve oportünistleri teşhir edecek bir taktik tutum olarak gördüğümüzü anlattık. Bu anlamda geçmişte HDP için yürüttüğümüz çalışma da şu anki boykot çalışmamız da uyumludur dedik.

Biz de TKH'ın bağımsız adayını neden çektiğini, boykot yapıp yapmadıklarını sorduk. TKH'lı arkadaşlar kendileri bunu desteklemeseler de şu an solda ve kitlelerde ciddi bir İmamoğlu desteği olduğunu, boykot çalışması yapınca sokakta nefret söylemine varan yanıtlar alabileceklerini anlattılar. Boykot çalışmasında kitleleri sürükleyemezsek bu daha sonra başka sebeplerle bir arada olabileceğimiz kişilerin nefretini kazanmak la sonuçlanabilir dediler. Ayrıca sınıf siyaseti ile ilgili pek çok planımız zaten vardı ve bu planları gerçekleştiriyoruz diye anlattılar. Biz ise boykot çalışması yapmamanın solu siyasetsizleştireceği ve etkisiz hale getireceğini söyledik. Bize anlattıkları İşçi kurultayı vb. planların aslında boykot çalışması için kullanılabileceğini, yani boykotun da bu planlara engel değil destek olabileceğini anlattık. Hatta buralara bizim de seve seve geleceğimizi söyledik. Bunların kapalı etkinlikler olduğunu ancak kendilerinin zaten beraber çalışma yürüttükleri işçilere iki taraftan da medet unutmaması gerektiğini söylediklerini, bunun boykot anlamına geldiğini anlattılar.

14 Haziran Cuma günü Taksim'de SMF, Partizan Özgür Gelecek, Komün Dergi ve Devrimci Hareket'ten temsilcilerle görüştük. Bu kez boykot çalışmasını beraber yürüttüğümüz Yeni Dünya İçin Çağrı temsilcisi de bizimle birlikteydi.

SMF temsilcisi iki faşist klik arasında bir seçim geçtiği için bunlar arasında bir seçim yapılmayacağını söyledi. Dolayısıyla Millet ittifakına destek vermeyeceklerini söyledi. Biz Millet ittifakına destek verilmemesi yeterli olmaz, tüm solun tasfiyeci odak olan HDP'nin etkisiyle millet ittifakının peşine takıldığı koşullarda bunun ifşası önemlidir dedik. Bu seçim sürecinde HDP'nin tutumunu eleştirirken bunu yeni bir tutum gibi görmemek gerektiğinin altını çizdik. Zira HDP kurulduğundan beri tasfiyeci ve reformist bir projeydi ve bu seçimde aldıkları tutum da yeni bir eğilim veya arızi bir tutum değildir. Aksine buradaki sorun devrim yerine reformizmi tercih etmesidir ve teşhir edilmesi gereken de budur dedik. HDP'nin Kürt sorununu Kürdistansız çözmeye çalışması da bu tasfiyeci ve reformist çizgisine en iyi örnektir.

Özgür Gelecek temsilcisiyle Nisan Yayımcılık bürosunda görüştük. Temsilci iki ittifakı da faşist olarak değerlendirdiklerini ancak Cumhur ittifakının iktidarda olmasının etkisiyle daha azılı faşist olduğunu anlattı. Bu yüzden bu daha gerici ve saldırgan olan kliğin üzerine gitmenin doğru olduğunu ifade etti. Cumhur İttifakı'nın üzerine gitmenin Millet İttifakı'na destek demek olup olmadığını sorduk. Temsilci millet ittifakını desteklemeyeceklerini ancak kitlelerin umudu İmamoğlu'nda gördüğü koşullarda boykotun doğru tutum olmadığını söyledi. Geçmişte boykot tutumunun alındığını ancak bunun ezberci tutuma dönüştüğünü söylediler. Biz aksine boykotun ilkesel değil taktiksel bir tutum olduğunun altını çizdik. Bugün Erdoğan'ın seçim tertibi varken doğru taktik bu tertibi aktif biçimde boykot etmektir dedik. Bugün hem Cumhur hem Millet ittifakına karşı mücadele etmek gerektiğini ancak bunun yeterli olmadığını zira solun önemli bir kesiminin Amerikancı Millet ittifakının dümen suyunda gittiği koşullarda bu solla da mücadelenin devrimcilerin görevi olduğunu anlattık. Bolşeviklerin asıl düşman olarak Menşevikleri gördüğünü hatırlattık. Bugün de yükselen tasfiyecilik ile beraber solun nemli bir kısmı Menşeviklerin pozisyonundadır. CHP'yi de bunun bir sonucu olarak desteklemektedirler, hatta bir kısmı ilkesel tutumlarıyla çelişki oluşturmamak adına CHP'yi faşist partiden burjuva demokratik partiye terfi ettirmiş durumdadır dedik.

Komün Dergi 31 Martta da boykot dediklerini, bu seçime dair de yakında bir açıklama yapacaklarını muhtemelen boykot doğrultusunda olacağını söyledi. Biz de boykot diyenlerin bunu bir araya gelip yapmasının öneminden bahsettik. Millet İttifakı'nın Amerikan projesi olduğu, Amerika'nın Erdoğan'ı parlamenter yollarla göndermeye çalıştığı ve reformist solun da Millet İttifakı'nın dümen suyunda bu projeye destek olduğu üzerinde durduk. HDP benzeri partilerin devrimcilik yapmak isteyenlerin elini kolunu bağladığını ifade ettik. Reformist solun bu projeye destek olmasının mazeretinin de faşizmi geriletmek olduğu, 80 öncesi ise faşizm tespitinin bugünkü parlamentaristlerin aksine devrimciliğin mazereti olduğunu söyledik.

Devrimci Hareket temsilcisi ile Önder Babat Kültür Merkezi'nde görüştük. KöZ ve Çağrı olarak boykot etmenin ve desteklediğimiz adayın adaylığını çekmemesinin anlamını anlattık. Millet İttifakı'na oy vermeme açıklamasının yeterli olmadığını aktif boykot tutumu almak gerektiğini anlattık. Onlar da şu an 'Çaresiz Değiliz' platformunda çalışma yürüttüklerini asıl gündemlerini bu çalışmanın oluşturduğunu anlattılar. Kitlelerin seçmen mantığıyla hareket etmesi ve bu doğrultuda İmamoğlu desteklenmesinin anlaşılır olduğunu söylediler. Kitlenin böyle düşündüğü yerde boykotun doğru taktik olmadığını söylediler. Biz bunun üzerine devrimciliğin kitlelerle değil devrimcilik yapmak isteyenlerle tartışılması gerektiğini anlattık. Dolayısıyla kitlelerin tutumu bizler için hiçbir zaman belirleyici olmamalıdır. Devrimciliğin kitleye rağmen alınan tutumlarda ortaya çıktığını, akıntıya karşı yüzmek gerektiğini ve doğru tutumu bu olduğunu düşünenlerin tek başına mahcup şekilde değil böyle düşünen tüm siyasetlerle bir araya gelerek bu tutumu alması gerektiğini anlattık. Yeni Dünya İçin Çağrı ile yaptığımız eylem birliğinin de bu bakımdan önemli olduğunu söyledik.

İstanbul'dan Komünistler

TKP ile seçimler ve Gezi Ayaklanması söyleşisi

"23 Haziran'da Sandığa Gitmeyelim, Cumhur İttifakı'nın Nefes Almasına İzin Vermeyelim" başlıklı İstanbul Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Başkan Adayı Güldes Önkoyun seçim bildirileri ve "Ne Cumhur Ne Millet 23 Haziran'da Boykot" başlıklı YDİ Çağrı ve KöZ imzalı deklarasyon metnini dağıtmak üzere Bakırköy'de kurumları ziyaret ettik. Kurumların kimileri kapalıydı. Doğrusu açık bulduğumuz kurumlarla da dişe dokunur bir şey konuştuğumuzu söyleyemeyiz. Sadece TKP ilçe bürosunda seçimler konusunda görüşlerimizi anlatabildiğimiz bir ortam vardı. TKP'deki arkadaşlar seçimin gasp edildiğini, haksızlığın İmamoğlu'na değil halkın iradesine yapıldığını bu yüzden adaylarını çekerek boykot tutumu aldıklarını, ancak net bir tutum için süreci gözlemlediklerini söylediler.

Gezi isyanının proleter bir nitelik taşıyamadığını, devrimci bir özü bulunmadığını belirttiler. İşçi sınıfı içerisinde örgütlenmek gerektiğini söylediler. Biz de adaylığını İmamoğlu lehine çekmeyen ve boykot tutumu alan Güldes Önkoyun'un bu tutumuna sahip çıktığımızı ve YDİ Çağrı ile ortak bir boykot çalışması yaptığımızı anlattık. Zaten burjuvazinin meşru olmayan tüm seçimlerinden farklı olarak bu seçimin Erdoğan'ın tertibi olduğuna, İmamoğlu lehine seçim çalışmalarına katılan solun Erdoğan'ın tertibi olan bu seçime meşruiyet kazandırdığını söyledik.

Gezi isyanının sınıf niteliği ne olursa olsun ona önderlik etmekte basiretsiz olan solun kendi durumunu örtbas etmek için bu ayaklanmaya ideolojik bahaneler uydurmasının yanlış olduğunu söyledik. Şubat Devrimi'nin kadınlar gününü kutlamak için meydanlara inen kadınların ve bugün 8 Martlardaki olanın aksine "kadın kadına eylem" tuzağına düşmeden erkekleri de yanlarına çağırarak gerçekleştirdiklerini belirttik. Lenin'in "Devrim yapılmaz, örgütlenir" sözünü anımsatarak Gezi Ayaklanması'nda da devrimin örgütlenebileceğini yine Lenin'in Fransa'daki Dreyfus Skandalından Fransız devrimcilerinin Fransa devrimi için yararlanabileceğine dem vurmasını hatırlattık.

Ekonomik krize değinen arkadaşlara esas olarak rejim krizinden bahsetmek gerektiğini, çünkü kapitalizmin mayasında her zaman ekonomik krizlerin olmasına rağmen rejim krizinin bugün Türkiye'de devrimi güncel duruma getirdiğini anlattık.

Yenibosna'dan Komünistler

Yenibosna'da boykot çalışmaları

23 Haziran seçimlerinde tutumumuzu anlatmak amacıyla kurum ziyaretleri gerçekleştirdik. Sırasıyla Göç-İz, Evrensel gazetesi, EMEP ve HDP'yi ziyaret ettik. Ziyaret ettiğimiz kurumlarda genellikle şu görüşleri öne çıkardık: 31 Mart seçim sürecinde biz KöZ olarak solun CHP'ye yedeklenmeden HDP'nin odağında olduğu bağımsız bir siyasi hatta buluşması gerektiğini belirtmiştik. Bu nedenle tüm sola bir çağrı yaptık. Fakat sol akımlardan hiçbiri buna yanaşmadı. Hal böyle olunca da solun almasını önerdiği tutumu KöZ olarak tek başımıza aldık. İstanbul'da aday olan Güldes Önkoyun, İzmir'de aday olan Yalçın Yanık'a destek verdik. Hali hazırda 31 Mart seçimleri sonuçları ortadayken, Erdoğan İstanbul seçim sonuçlarını tanımayarak YSK eliyle iptal ettirdi. Şu durumda İmamoğlu seçimi kazansa bile seçme katılmak Erdoğan'ın bu pozisyonunu meşru görmek anlamına gelir. Kaldı ki Erdoğan'ın adayı Yıldırım kazansa bile bu onun güçlendiği anlamına gelmez. Tersine Erdoğan gerilemeye devam ediyor. Bunu görmek için seçim sonuçlarına değil, rejim krizi içerisinde siyasi olarak iktidarsızlığına bakmak gerekir. Bu seçimlerin boykot edilmesi gerektiğini, solun bunun için birlikte seferber olması gerektiğini belirterek çağrı yaptık. Boykot tutumu alan kurumlara da çağrı yaptık. Ancak bu tutumda yalnızca YDİ Çağrı ile ortaklaştık. Onlarla birlikte Esenyurt Cumhuriyet Meydanı'nda çalışmalara başladık. Rejim krizine ve Erdoğan'ın siyasi iktidarsızlığına değinerek onu kimlerin nasıl götüreceği, yani Amerikan muhalefetinin mi yoksa emekçilerin seferberliğinin mi götüreceğini sorduk.

Bu kurumlardaki arkadaşlar çoğunlukla; tek adam diktatörlüğünün kurumsallaştığını binlerce siyasi tutuklunun bulunduğunu, şu süreçte tek adam diktatörlüğünün geriletilesi gerektiğini, İmamoğlu'na verilen oyun asıl olarak CHP'ye verilmiş destek anlamına gelmediğini, Erdoğan'ı geriletmek için bir hamle olduğunu ve her türlü boykot çalışmasının Erdoğan'a yarayacağını belirttiler.

Yenibosna'dan Komünistler

1 Mayıs'ta "Seçimle değil devrimle gidecek" şiarını haykırdık

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak Bakırköy'de gerçekleşen 1 Mayısa'a katıldık. 31 Mart seçimlerinin ardından DİSK, KESK, TMMOB ve TTB 1 Mayıs toplantılarını başlatmış olsa da miting yeri ancak mitingden 5 gün öncesinde netleştirilerek duyuruldu.

1 Mayıs'ın çok daha öncesinden 1 Mayıs'a 31 Mart seçimlerinin sonucunun damga vuracağı açıktı. 31 Mart seçimleri ile birlikte solun büyük bir kısmının CHP'ye açıktan ya da örtük biçimde destek tutumu aldığı, iki gerici ittifak karşısına solun kendi ortak adayları ile çıkması önerimizin reddedildiği koşullarda Cumhur İttifakı'nın karşısında bir başka gerici ittifak olan Millet ittifakının desteklenecegi daha seçim öncesinden belli olmuştu. Seçimlerde alınan tutum ve seçim sonuçlarının sol tarafından değerlendirmesi 1 Mayıs'ın bu parlamentarist hayallerin yansıdığı, AKP karşısında Millet İttifakı'nın kazandığı büyükşehirler nedeniyle bir "zafer" kutlaması biçimde gerçekleşeceğini gösterdi.

ÇAĞRI VE KÖZ'ÜN ORTAK PANKARTI: "NE CUMHUR İTTİFAKI NE MİLLET İTTİFAKI TEK YOL DEVRİM"

Bu nedenle 1 Mayıs öncesinde Yeni Dünya İçin Çağrı ile 1 Mayıs 2019'un CHP eliyle uysallaştırılmasına, içeriğinin boşaltılmasına, kendi iktidar dalaşına heba edilmesine karşı ortak tutum alma kararı aldık. Çağrı ile ortak bir metin kaleme alarak, CHP güdümündeki demokrasi şöleninin bir parçası olmak istemeyen güçleri 1 Mayıs'ta; parlamenter hayallere kapılmamaya, Erdoğan ve Cumhur İttifakı'ndan kurtulmak için çözüm başka bir gerici ittifakta değil devrimde demeye davet ettik. Ancak bu davetimize başka siyasi akımlardan icabet eden olmadı. Bu nedenle Çağrı ve KöZ imzalı ortak bir pankart ve belirlediğimiz ortak sloganlarla 1 Mayıs'a katılmaya karar verdik. Pankartımızda ortaklaştığımız içerik doğrultusunda "Ne Cumhur İttifakı Ne Millet İttifakı Tek Yol Devrim" şiarını yazdık.

1 Mayıs sabahı erken saatlerde kortejler oluşmaya başladı. Biz de sabah 9.00'dan itibaren ortak pankartımız ve kendi pankartlarımızı alana götürerek hazırladık. Saat 10.30 itibariyle kortejimizi oluşturduk.

YENİBOSNA VE KIRAÇ'TAN İŞÇİLER KORTEJİMİZE KATILDI

Kortejimize ilk gelenler arasında "Yenibosna ve Kıraçtan İşçiler" imzalı "Tutsaklara Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek" şiarının yazılı olduğu pankartlarıyla gelen işçilerdi. İşçi arkadaşlar 1 Mayıs sabahında yaptıkları hazırlık sonucu pankartlarının yanı sıra kendi hazırladıkları dövizleri de alana getirmişlerdi. Dövizlerinde; "Rabia Naz'ın davasının takipçisiyiz; Çocuk Emeğinin Sömürüsüne Son, Tayyib'in Sarayda Çocukların Fabrikada İşi Ne?, Biji Yek Gulan Azadiya Kurdistan" yazılıydı. Henüz kortejler tam oluşmamış olsa da dövizlerde geçen Tayyip ve Kürdistan ifadeleri nedeniyle bu iki dövizi kortejimize katılan işçilerin elinden incelemek üzere çekip aldılar. Dövizlerin arama noktaları dışında incelenmesine itiraz etsek de dövizleri tuttuğu gerekçesiyle bir işçi arkadaşı gözaltına aldılar. Avukat yoldaşlarımızı yönlendirdik, gözaltına alınan işçi arkadaş gün içinde serbest bırakıldı.

Kortejimiz Dikilitaş kolunda yürüdü. Ancak toplanmanın ardından yürüyüş üç saati aşkın bir süre sonra başladı. Sloganlarımız ve ajitasyonlarımızla yürüyüşün başlamasına kadar bulunduğumuz alanda bekledik. Yürüyüş boyunca Çağrı ile ortak olarak "Ne Cumhur Ne Millet Tek Yol Devrim; Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek, Yaşasın 1 Mayıs Bıji Yek Gulan; Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni; Yaşasın Devrimci Dayanışma, Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganlarını attık.

KöZ olarak ortak sloganlar dışında "Özgürlük İçin Tek Yol Devrim Erdoğan Gidecek Başka Yolu Yok; Ne AKP, Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede; Siyasi İktidar Devrimle Gidecek; Seçimlerle Değil Devrimle Gidecek; Marx, Engels, Lenin, Yolumuz Proleter Devrim; Devrim İçin Devrimci Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği; AKP'ye Karşı Eylemli Mücadeleye; Kürtlere Özgürlük Orta Doğu'ya Barış; Bolşevizm Kazanacak Komünist Bir Dünya Kuracağız; Leyla Güven Yalnız Değildir" sloganlarını attık. Miting alanına giriş için belirlenen üç güzergahtan ikisinde bildirilerimizi bekleyiş ve yürüyüş süresi boyunca dağıttık.

DEVRİM İÇİN DEVRİMCİ PARTİ PARTİ İÇİN KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak 1 Mayıs'ta solun geniş kesimlerinin dünden razı olacağı bayram havasında bir 1 Mayıs'ın parçası olmamanın kendini devrimci gören tüm güçlerin ortak görevi olduğunu anlatmak, parlamentarist hayallere kapılmadan Cumhur İttifakı'ndan kurtulmak için tek yolun devrim olduğunu ifade etmek, böyle bir devrim için de devrimci bir partiye ihtiyaç olduğunu vurgulamak üzere 1 Mayıs'a katıldık. Pankartımızda bu nedenle "Parlamentarist Hayallere Kapılma Rejim Krizine Devrim Son Verecek", "Yaşasın Komünistlerin Birliği" şiarlarını yazdık. Ağırlaşan tecrit koşullarına, hükümetin saldırılarına ve zindanlardaki direnişi görmezden gelenlere karşı "Tutuklu HDP'liler Serbest Bırakılsın Tüm Siyasi Tutsaklara Özgürlük" şiarını taşıdık. Miting alanında "Parlamentarist Hayallere Kapılma Devrimle Gidecekler" başlıklı bildirilerimizin tümünü mitinge katılan kitleye dağıttık.

Bulunduğumuz kolun sıkışıklığı ve alfabetik kortej sıralaması nedeniyle alana girişimiz de epeyce gecikti. Alana girdiğimizde saat 14.00'tü. Miting programı başlamış olmasına rağmen çok sayıda kortej henüz alana ulaşmamıştı. Miting programı içerisinde Millet İttifakı'nın solun desteği ile İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı seçilen ve yaklaşık bir ay sonra mazbatasını alan Ekrem İmamoğlu kürsüye Türk bayrağı ile çıkarak kısa bir konuşma yaptı. Ardından DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu bir konuşma yaptı. Konuşmasında ekonomik kriz, hayat pahalılığı, Taksim'de 1 Mayıs yasağının yanı sıra 31 Mart'taki "birlik"e de değindi. Millet İttifakı'nın adayının sol tarafından desteklenmesini, solun 31 Mart seçimlerinde tamamen CHP'ye yedeklenerek, bağımsız bir çizgiden, bağımsız bir varlık göstermekten mahrum kalmasını, birlik olmanın 31 Mart'ta İstanbul'da ve başka büyükşehirlerde başarılı sonucu olarak değerlendirdi. Arzu Çerkezoğlu'nun konuşması ardından KESK Eş Başkanı Aysun Gezen söz aldı ve ranta dayalı ekonomik modele değindi. TMMOB Genel Başkanı Emin Koramaz ise konuşmasında Urfa'da 1 Mayıs'a katılmak için yola çıkan ve trafik kazasında yaşamını yitiren beş işçiyi andı. Sendika ve odaların konuşmasının ardından ortak metin Türkçe ve Kürtçe olarak okundu. Konuşmalarının ardından müzik dinletisi başladı.

PARLAMENTARİZME KARŞI ORTAK TUTUM

Miting boyunca SODAP, BDSP, TKP gibi kimi kortejler miting alanında ya da yürüyüş kolunda kendi kürsülerini oluşturmuştu. Ancak ne kurulan ayrı kürsüler ne de miting alanındaki kortejlerin parlamentarist ya da ekonomist bir çizginin dışına çıktığını söylemek mümkün değil. Ekonomik kriz, kriz politikaları, zamlar kortejlerin büyük çoğunluğunun ana gündemi olmuştu. Son yıllarda yapılan en kalabalık 1 Mayıslardan biri olan 2019 1 Mayısı'nın CHP'nin seçim kutlaması, seçim şenliği gibi geçmesine karşı tutum alan, parlamentarizmin karşısında emekçiler lehine en küçük demokratik bir hakkın bile devrim sorunu olduğunu öne çıkaran akımlar yoktu. KöZ ve Çağrı'nın parlamentarizme karşı tek yolun devrim olduğu vurgusunu öne çıkaran, ne Cumhur İttifakı ne de Millet İttifakı'na bel bağlamamak gerektiğini ifade eden ortak tutumu bu nedenle 1 Mayıs mitinginin istisnası olmuştur. Parlamentarizme karşı net bir tutum alanlar, CHP'nin seçim kutlamasının bir parçası olmayanlar Çağrı ile KöZ'ün ortak pankartı arkasında buluşan kortejleri olmuştur.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak seçimlerde de, 1 Mayıs'ta da Cumhur İttifakı'na karşı eylemli bir çizgi izlemek isteyenlerle buluşma kaygısıyla hareket ettik. 1 Mayıs'tan sonra da parlamentarist hayallere kapılmadan saraya karşı kitlesel seferberlik örmem gerektiğini öne çıkarmaya, Erdoğan ve Cumhur İttifakı'ndan kurtulmak için çözüm başka bir gerici ittifakta değil devrimde olduğunu vurgulamaya ve bu kaygıyı taşıyanlarla eylem birliği içerisinde yer alma girişimlerini sürdüreceğiz.

Devrim İçin Devrimci Parti
Parti İçin Komünistlerin Birliği

İstanbul'dan Komünistler

1 Mayıs pikniğinde seçimleri gündem ettik

KöZ olarak 28 Nisan Pazar günü 1 Mayıs çalışmaları kapsamında Maltepe'de bir 1 Mayıs pikniği düzenledik. Piknik programı içerinde "Yerel Seçimlerde Deneyimler ve Mücadeleler" başlıklı bir forum ve "21 Koşul ve Parti" konulu bir söyleşi planladık. Forum için piknik öncesinde İstanbul'daki belediye adaylarını ve muhtar adaylarını davet ettik. Aynı zamanda sol siyasetleri ziyaret ederek pikniğimizden haberdar edip davet ettik.

Pikniğe Tuzla'dan, 1 Mayıs Mahallesi'nden, Yenibosna'dan kaldırdığımız otobüslerle gelenler yanı sıra, Esenyurt ve Kıraç'tan katılanlar oldu. Sabah erken saatlerde katılımcılar piknik alanına ulaşmadan piknik alanına giderek 1 Mayıs pankartlarımızı alana astık. Gazetemizin yeni sayısı ve daha önce çıkmış kitap ve broşürlerimiz yer aldığı gazete standımızı kurduk ve 1 Mayıs marşlarımızı açtık.

Sabah saat 10.00'dan itibaren otobüslerle piknik alanına mahallelerden ve kendi araçlarıyla katılımcılar ulaştı. Her mahallenin kendi ortak sofrasında kahvaltısını etmesinin ardından program başladı. Program kapsamında yapılan açılış konuşmasının ardından "Yerel Seçimlerde Deneyimler ve Mücadeleler" başlıklı forum başladı. Forumda ilk olarak KöZ adına söz alan yoldaşımız 31 Mart yerel seçimlerinin parlamentarizmi ve kuyrukçuluğu derinleştirdiğine, KöZ'ün aldığı tutuma, seçim sonuçları değerlendirildiğinde yerel seçimlerin kazananının MHP, kaybedeninin ise daha önce kendisini güçlendiren bağımsız bir tutum ve eylemli mücadeleden yoksun kalan HDP olduğuna değindi. Kılıçdaroğlu'na saldırı ile birlikte HDP ve solun bir kısmının geçmiş olsun

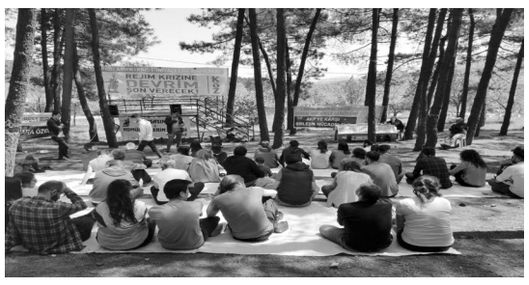

ve kınama korosuna katıldığına değinerek bunun AKP-MHP tarafından benzer provokasyonların 1 Mayıs'ta da yaşanacağının işareti değil, CHP'nin bunun sonucu olarak solu daha fazla uysallaştırıp peşine takacağını vurguladı. Kılıçdaroğlu'na saldırı ve yerel seçim sonuçlarının başta HDP olmak üzere, HDP aracılığı ile neredeyse tüm sol akımların CHP'nin kuyruğuna takılmasının karşılığını 1 Mayıs'ta da bulacağını belirtti. KöZ'ün ise bu tablo karşısında 1 Mayıs'ta parlamentarizme karşı tutum alacağını bu tutumda Çağrı ile ortaklaştığını ve "Ne Cumhur İttifakı, Ne Millet İttifakı Tek Yol Devrim" yazılı ortak bir pankartla 1 Mayıs'a katılacağını duyurdu. KöZ'ün ise parlamentarist hayaller karşısında rejim krizine ancak devrimin son vereceğini ifade eden bir pankart taşıyacağını söyledi. Herkesi KöZ'ün arkasında 1 Mayıs'a katılmaya davet ederek konuşmasını sonlandırdı.

KöZ adına yapılan konuşmanın ardından 1 Mayıs Mahallesi'nde "sarayın muhtarı olmayacağız" şiarı ile muhtarlık çalışması yürüten muhtar adaylarından biri olan Engin Gürbüz söz aldı. Konuşmasında bölünmüş olan mahallenin üç parçasında yürütülen muhtarlık çalışmalarını anlattı, yerelci olmayan bir muhtarlık çalışmasının sarayın değil mahallenin muhtarı olacağız şiarı ile nasıl yürüttüklerini anlatarak başarılı bir çalışma yürütüldüğünü aktardı.

İstanbul büyükşehir belediyesine bağımsız başkan adayı olan Güldes Önkoyun söz aldı. Adaylığının öncesinde KöZ'ün iki gerici ittifak karşısında solun ortak bir tutum alması ve kendi adayını çıkarması yönündeki çağrısını ve girişimlerini anlattı. Bu girişimlerin yanıtsız kaldığı koşullarda kendisinin KöZ'ün önerdiği çerçeveye uygun olarak bağımsız aday olduğunu anlattı. KöZ'ün arkasında duran bir komünist olsa da KöZ'ün adayı olarak ve KöZ'ün görüşlerinin propagandasını yapmak üzere aday olmadığını, sola önerildiği gibi Kürtlerinin sesini yükseltmek, kayyumlara karşı mücadele ve AKP'ye karşı emekçilerin kitlesel seferberliğini yükseltmek çerçevesine sadık kalan bir adaylık çalışması yürüttüklerini aktardı. İstanbul'da başka sol adaylar da olduğunu ancak bu adayların ekonomik sorunları temel alan, alternatif belediyecilik, halkçı belediyecilik gibi iddialar ile aday olduklarını, bu nedenle kendi adaylığının Türkiye'deki siyasi krizi görmeyen diğer adaylardan farklı olduğunu anlattı. AKP'ye karşı kitlesel seferberlik öneren, kayyumlara karşı mücadeleyi dile getiren kendisi ve Yalçın Yanık dışında başka bir aday olmadığını anlattı. Bu anlamda da başarılı bir seçim çalışması yürütüldüğünü anlattı. Foruma davet ettiğimiz ancak aynı gün İzmir'de yapılan 1 Mayıs pikniğine katıldığı için İstanbul'a gelemeyen Yalçın Yanık'ın seçim çalışmalarında yer alan bir yoldaşımız da oradaki seçim çalışmalarını aktardı. Daha sonra foruma katılanlardan söz alanlar oldu. HDP'nin seçimlerde izlediği taktiğin başarılı olduğunu ve AKP'nin kimi belediyeleri kaybetmesiyle sonuçlandığını ifade edenler oldu. CHP'ye asla oy vermem diye düşünüp Demirtaş'ın açıklamasından sonra CHP'ye oy verdiğini söyleyenler oldu. Aynı Güldes Önkoyun'un adaylığını doğru bulup seçim çalışmasını yürütenlerden söz alıp nasıl bir çalışma yürütüldüğünü anlatanlar oldu. Forum konuşmaların ardından sona erdi. Seçim deneyimlerinin aktarılması ve seçimlerde alınan farklı tutumların ve seçim değerlendirmelerinin tartışılması bakımından verimli geçen bir forum oldu. Forumun ardından halaylar ve oyunlarla piknik devam etti.

Öğle yemeği ardından 3 gün sonra gerçekleşecek 1 Mayıs için birlikte pankart ve döviz yapacak işçiler toplantılarını yaparak hazırlıklarını tamamladılar.

Programda yer alan "21 Koşul ve Parti" gündemli söyleşi saat 16.00'da başladı. Komünistlerin eksikliğini tespit ettiği ve yaratmayı hedeflediği partiye ilişkin görüşleri aktarıldı. İlginin yoğun olduğu söyleşi soruların yanıtlanmasının ardından son buldu.

Söyleşinin ardından halaylarla piknik alanından ayrıldık.

İstanbul'dan Komünistler

Panel: 23 Haziran ve solun tutumu

22 Haziran Cumartesi günü 1 Mayıs Mahallesi Cemevi Konferans Salonu'nda Yeni Dünya İçin Çağrı Dergisi ile birlikte "23 Haziran Seçimleri ve Solun Tutumu" başlıklı bir panel gerçekleştirdik. Devrim mücadelesinde yitirdiklerimiz anısına yapılan saygı duruşu ve Enternasyonal Marşı'nın okunmasıyla başladı.

Açılışın ardından ilk sözü YDİ Çağrı adına Çetin Deste aldı. Deste konuşmasında şu hususları vurguladı:

"Yarın büyük gün, 23 Haziran. Bugün de boykot çalışmamızın son halkası olan '23 Haziran ve Solun Tutumu' başlıklı panelimizi gerçekleştiriyoruz. Ama acaba Türkiye'de sol var mı? Biz bu solu görmedik. Kuşkusuz Türkiye'de devrimci gruplar var. Ancak işler öyle bir noktaya geldi ki solun büyük bölümü Millet İttifakı'nın kuyruğuna takıldılar. Millet İttifakı'nın kuyruğuna takılmayan az sayıda kurum vardı. Ancak bu kurumlar da yalnızca tutumlarını beyan ettiler. Bunlar sokaklarda bu tutumun gereğini yapmadılar. Sokaklarda bu tutumun gereğini yapanlar yalnızca KöZ ve Çağrı oldu. Bu çalışma bizce tarihsel öneme sahipti. Az sayıda insan tüm tepkilere ve basınca rağmen çalışmasını yürüttü. Bunu da görmek isteyenler gördü. Kimileri görmezden geldi, kimileri sempatiyle yaklaştı ama bunu ifade etmedi. Ne olursa olsun bugün tarihi bir iş başardık.

Peki bu sürece nasıl geldik? Nasıl oldu da sol bugün Türkiye'de burjuvazinin bir kesiminin kuyruğuna takıldı? Bunun bir sebebi Türkiye'de bugün solun güçsüz olmasıdır.

Biz biliyoruz ki kitleler devrimci bilinci kendiliklerinden elde etmezler. Devrimci öncünün görevi ajitasyon ve propaganda araçlarını kullanarak bu bilinci kitlelere aktarmaktır. Bugün kitleler açlık var, kıtlık var, Erdoğan'ın yerine bunlar gelse biraz rahatlama olur diyorlar. Peki kitleler bunu derken devrimciler ne yapıyorlar? "Siz AKP için çalışıyorsunuz" eleştirisinin baskısıyla adım atmaktan geri duruyorlar. Bu akımı göğüsleyemiyorlar. Bu iş kararlılık istiyor. Solun tamamının, en azından boykot diyen yapıların bu akımı göğüsleyecek cesareti olmadığını düşünüyoruz.

Biz biliyoruz; boykot kararı alan bir dizi kurumun aldıkları kararın kendi tabanında en ufak bir karşılığı yoktur. Bu yüzden çalışma da yapamıyorlar zira kendi tabanları her şeyden önce alınan karara karşılar. Dolayısıyla bu işi yapmak kolay değil. Bugünün somutluğunda bunu başarabilen iki akım yalnızca KöZ ve Çağrıdır.

Millet ve Cumhur İttifaklarının niteliklerinin ne olduğunu biliyoruz. Bu salondaki arkadaşlar bu ittifaklar arasında bir fark olmadığını biliyorlar. Bugün ortadaki kavga rant kavgasıdır, bizim bu kavgada alacağımız bir pozisyon olamaz.

Son olarak Kürt Hareketi'nin pozisyonuyla ilgili konuşmak gerekirse 31 Mart'ta Millet İttifakı HDP'nin oylarıyla kazanmıştır. Yine Kürtlerin oyları belirleyici olacağından Cumhur İttifakı Abdullah Öcalan'ı devreye soktu. Ama HDP tutum değiştirmedi."

İkinci sözü KöZ adına Büşra Ferligül aldı. Konuşmasında şu hususları vurguladı.

"Merhaba arkadaşlar. Başlarken boykotun KöZ açısından ne anlama geldiğini tartışmamız gerekiyor. Biz şöyle görebiliriz: ortada iki burjuva klik mevcuttur, biz bunları desteklemeyeceğiz. Zaten Komintern'in ilk 4 Kongre kararlarında da bunu görüyoruz. Dolayısıyla bu bakışta bir yanlışlık yoktur.

Mademki Komintern kararıdır, o halde bu ilkesel bir konu olarak görülebilir. O halde bunun her durumda doğru olduğunu tespit etmek gerekir. Trump'ın karşısında Hillary desteklenmez, Demirel Karşısında Ecevit desteklenmez.

Bu doğru olmasına doğrudur ama bugün boykotun anlamı farklıdır. Biz bugün Türkiye'de savaşan iki blok göremiyoruz. Biz bugün Millet İttifakı'na bakınca bir Amerikancı muhalefet hareketi görüyoruz. Bu koşullar altında Millet İttifakı bugün bir normalleşme sürecini öneriyor. Eski Türkiye özlemini dile getiriyor. Dolayısıyla ortada sahici bir savaş durumu yoktur. Ortada tek bir cephe vardır. Sorun ezilenler adına üçüncü cepheyi yaratmak değil, ikinci cepheyi yaratmaktır.

İkinci husus da bugün Türkiye'de devrimci durumun iki koşulu mevcut ve bunun bir görüntüsü olarak rejim krizi var. Dolayısıyla burada sıradan, burjuva demokrasisinin olağan işleyişi içerisinde bir seçim yok. Hele bu seçimde devrimci durumun koşullarından birinin yeni bir görüntüsü var ve bu görüntü Erdoğan'ın yönetememe krizinin yeni bir halkasını teşkil ediyor. Ayrıca seçim iptali yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istememesi noktasına da emekçilerin öfkelerini büyüterek yeni bir boyut kazandırmıştır. Ne var ki devrimci durumun üçüncü şartı olan kitlelerin eylemli şekilde sokaklara dökülmesi şartının mümkün olduğunu ama mevcut olmadığını görüyoruz. HDP istese kitleleri sokağa dökebilir.

Bu neden yapılmıyor? Zira devrimci durumun koşulları sol tarafından da görülüyor ve bu durumun önüne geçmek, bunun önünü tıkamak amacıyla kitlelere Erdoğan'dan seçimler amacıyla kurtulunabileceği hayalini yayıyorlar. Bugün boykot bu tutumu, somut olarak devrim karşıtlığı tutumunu açıkça eleştiren bir tutumdur.

Bir de HDP dışında kalan siyasetlerin pozisyonunu da incelemek gerekir. Dün HDP'yi, desteklemeyen akımların bugün yaşadıkları sorun aslında bir örgüt sorunudur. Bugün siyaseten yanlış ve kuyrukçu bir hatta bulunan bu akımların bu yanlışlarının onların örgütünü bozacağını ifade edebiliriz. Ne var ki bu doğru değildir. Siyaset örgütü değil, örgüt siyaseti yaratır.

Örnek verelim; TKP de Kızılbayrak da örtük olarak İmamoğlu'na destek veriyor. TKP zaten kapısını çalan herkese üyelik formu dolduran ve bir kitle partisi yaratmak isteyen bir akım olarak göze çarpıyor. Bu açık, ancak öte yandan Kızılbayrak da fabrikalara, kitlelere gitmek düşüncesiyle bir işçi kitle partisi yaratma hedefini ortaya koyuyor. Dolayısıyla kitlelerin eğilimleri karşısında açıktan tutum alamamaktadırlar. Bu bozuk siyaseti doğuran, onların bozuk ve legalist tasfiyeci örgüt yapılarıdır.

Peki boykot diyenler neden bizimle yan yana durmadılar? Kimileri "boykot etkili olmaz" dediler. Bu doğru değildir. Bugün tüm boykotçular ortak tutum alsaydı boykot ciddi bir etki doğurabilirdi. Bugün bize hem "sizin 1 oyunuz var boykot etseniz ne olur etmeseniz ne olur" denip hem de tahammül edilememesinin sebebi budur. Dolayısıyla herkes aslında ortak bir boykotun ne anlama geleceğini biliyordu.

Devrimci görev kitlelere siyasi gerçekleri anlatmaktır. Bugün bu seçimlerde bunu gerçekleştirmekten kitleler korkar düşüncesiyle geri duranlar hiçbir dönemde vatana ihanetin, esas düşmanın kendi yurdunda olduğunu asla ortaya koyamazlar. Bu görevden geri durmayan bir partinin yaratılması için gereğini yapacağız. Bolşevizm kazanacak!"

Böylece panelimizin ilk turu sona erdi. İkinci tura geçmeden önce sorular için salona söz verildi. Genel olarak, burjuva partileriyle ittifak yapılıp yapılmayacağı ve Komintern'in bu konudaki kararlarına AKP ile CHP'nin aynı kefeye konulup konulamayacağı, reformizmin karşı devrimcilik mi eksik devrimcilik mi olduğuna, bu topraklarda devrim koşullarının bulunup bulunmadığına, devrimci partinin olmadığı koşullarda devrimci durumun olup olmayacağı ilişkin sorular soruldu.

Soruların ardından panelin ikinci turuna geçildi. İkinci turda ilk sözü KöZ aldı. Konuşmasında şunları vurguladı:

"İlk soruyu soran arkadaşa teşekkür ederek başlayayım. Aslında YDİ Çağrı ile birlikte örgütlediğimiz bu çalışma oldukça başarılı ve verimli bir çalışma idi. Solda dar grupçuluğun revaçta olduğu bir dönemde eylem birliğinin mümkün olduğu böylece görülmüştür. İleride daha somut önerilerle başka eylem birliklerini konuşmanın zamanıdır diye düşünüyorum.

Devrimciliğin karşı devrimciliğin programla mı anlaşılacağı konusu ortaya kondu. Program tabi ki detay değildir ancak zaten kimse programına karşı devrimciyim, reformistim diye yazmaz. Dolayısıyla program tek başına bizim bunu anlamamıza yaramaz.

Bir düzeltme yapayım, Türkiye'de devrimci durum yoktur, oluşmasının koşulları vardır. Devrimci durumun iki koşulu vardır, kitle eylemlerinin yoğunlaşması söz konusu değildir. Kitlelerin ayaklanması da devrim bilinciyle olmuyor. Kitleler zaten belki de bizim için önemsiz görülecek sebeplerle ayaklanabilirler. Kitleler kendiliğinden ayaklanır, fakat kitlelerin ayaklanması devrimle aynı şey değildir. Devrimci durumla devrim de aynı şey değildir. Oluşmamasının müsebbibi de Türkiye'de son derece güçlü bir konumda olan Türkiye sol hareketidir.

Şimdi boykotun anlamını konuşalım: bizim söylediğimiz; bugün Türkiye'de boykotun anlamı sair zamanlarda olduğundan çok daha önemlidir diyoruz. Biz bırakın boykot sebebiyle pişman olmayı, bunun düne göre yalnızca ilkesel olarak alınacak bir tutum olmadığını, bugün bundan fazlasına denk düştüğünü ifade ediyoruz.

Komintern'de işçi hükümetleri konusundaki karara bakarsanız komünistlerin işçi hükümetlerine dahil olmalarının koşulu olarak komünistlerin bu hükümetler içerisinde kendi bağımsız propagandalarını yapabilmeleri gösterilmiştir. Sonradan bu birleşik cephe mevzusu değişmiştir. 7. Kongreye gelindiğinde ise birleşik cephenin komünistlerin sosyal demokratları teşhir etmek amacıyla katıldığı değil, komünistlerin sosyal demokratlardan medet umduğu bir anlayış görüyoruz. Faşizmin yenilmesini devrim sorunu olarak görmeyen bir anlayış doğmaktadır.

Son olarak ne AKP ne CHP konusuna değinelim. Ne oldu? Sol bir anda CHP'nin ne olduğunu unuttu mu? Hayır. Bunu sola anlatmanın bir espirisi de yok. Herkes CHP'nin ne olduğunu biliyor. Bizim anlatacağımız şudur: burada bir savaş yoktur. Dolayısıyla üçüncü cephe söz konusu olamaz. İkinci bir cephe açalım. Erdoğan'a, iktidara hükümete karşı mücadele eden kimse yoktur ortada. Dolayısıyla bu cepheyi kurmak önemlidir, hayatidir.

Güldes'e oy veren arkadaş şimdi kime oy vereyim diyor. Güldes'e oy vermek zaten aslında aktif boykot anlamına geliyordu. Bugün Güldes'in adaylığını neden geri çekmediğini sordu. Adaylığı geri çekmek CHP'nin kuyruğuna takılmak anlamına geldiği için adaylığını geri çekmedi."

İkinci sözü YDİ Çağrı aldı konuşmasında şu hususları vurguladı.

"Devrimci durum ile başlayalım. YDİ Çağrı Maocu bir gelenekten geliyor. Bizim Maoculuktan kopuşumuzda devrimci durum tartışmasının önemli bir rolü vardır. Maoculukta yarı sömürge ülkelerde devrimci durum süreklidir. Biz ise Lenin'in devrimci durum öğretisi ile hareket etmek gerektiğini savunmak gerektiğini kavradık ve bu konuda bu görüşü benimsedik.

Nedir Lenin'in öğretisi? Yönetenler eskisi gibi yönetemeyecek, yönetilenler eskisi gibi yönetilemeyecek ve yığınların sokağa çıkması gerekir. Türkiye'de bu yoktur. Egemenler arası bir kavga vardır, bu doğru fakat bu bir devrimci durum olarak addedilemez. Bu her ülkede vardır, tüm ülkelerde burjuva kampları arasında bir yarış mevcuttur. Kitlelerin Millet İttifakı'na yönelmeleri yönetilmek istememe olarak ele alınamaz. Zaten devrimci durumun koşullarından biri de kitlelerin sistem partilerinden umudunu kesmiş olmalarıdır. Bugün Türkiye'de bu şartlar yoktur. Ancak partinin varlığı öznel bir durumdur, bu devrimci durumu etkilemez. Devrimin gerçekleşmesi için parti muhakkak gereklidir.

Faşizme karşı birleşik cephe konusunda da durum şudur: 6. ve 7. Kongre arasında ortaya konan çizginin mantığı; burjuva demokrasisinden faşizme geçiş sürecinde faşizmin baskı altına aldığı kesimlerle ittifak kastedilmektedir. CHP de cumhuriyetin kurucu partisidir ve faşist bir partidir. Dolayısıyla faşizmin farklı tonları arasında tercih yapılmaz dedik.

Reformizm ideolojik olarak karşı devrimcidir. Oportünizm de revizyonizm de karşı devrimcidir. Ancak ideolojik olarak karşı devrimci olanlar pratikte karşı devrimci midir? Bunlar tabi ki devrim anında ayaklanma anında satarlar, karşı devrime hizmet ederler.

Biz bu boykot çalışmasını çok başarılı bulduk. Hatta aslında bal gibi 31 Mart öncesinde de bu işi birlikte yapabilirdik. KöZ'den arkadaşlar bizi çağırdı, biz o toplantılarda ortaklaşabilseydik bu işi birlikte gayet rahat yapabiliriz. Bu tabi ki ideolojik birlik değildir. Bizim KöZ'e getirdiğimiz eleştiriler bakımından bu çalışmanın olumsuz bir etkisi de mevcuttur. Bize "Troçkistler karşı devrimcidir, siz bunlarla nasıl iş yaparsınız" deniyor. Bunları da iknaya çalışıyoruz."

İkinci turun tamamlanmasının ardından panelimiz sona erdi.

Boykot çalışmasını başlattığımızda planladığımız panele, solun seçimlerde farklı tutumlar alan birçok kesimini konuşmacı olarak davet ettik. Ancak ne İmamoğlu'na açıktan destek olanlar ne de boykot tutumu aldığını ifade edenler arasından panelde görüşlerini anlatmak üzere konuşmacı olmayı kabul eden bir akım olmadı.

Ancak panel aslında YDİ Çağrı ile farklı görüş ve yaklaşımlarımızın bir eylem birliğinin önüne geçmediğini gösterdi. Boykot çalışmasını birlikte örgütlemeye yanaşmayanların gerekçelerinin de bahaneden öteye geçmediğini, esas belirleyici olanın akıntıya karşı yüzme konusunda ısrar, dışarıdaki basınca rağmen siyasi sorumluluk alma cesareti oldu. YDİ Çağrı ile KöZ bu sorumluluğu aktif ve eylemli bir boykot çalışmasını başarılı bir biçimde yürüterek aldılar.

İstanbul'dan Komünistler

2019 sona ererken dünyada ayaklanmalar ve Türkiye'de devrimci durum

2019 yılı sona ererken Şili'de, Bolivya'da, Ekvador'da, Hong Kong'da, Gine'de, Mısır'da ve daha önce "Arap Baharı"ndan etkilenmeyen Irak, Sudan ve Cezayir'de, bağımsızlık hüsranından yeni yeni çıkmış Katalonya'da birbirine benzer görüntülere sahne olan yeni bir "isyan dalgası" patladı. Doğrusu kitlelerin seferber olması ve polis şiddeti bakımından önceki dalgalara ve birbirlerine benzeyen bu dalga birbirlerine hiç benzemeyen nedenlerle patlak verdi bu kez.

Gine'de kitleler anayasal düzenlemeler getirerek bir dönem daha başkanlığını ilan edecek olan Alfa Konde'ye karşı isyan etti. Bir aydır devam eden protestolarda yirmi kişi öldü.

Lübnan'da kitleler başta ekonomik kriz ve hükümetin ekonomik krize çözüm getirmemesi sebebiyle sokağa çıktıysa da kısa zamanda bu her yerde baskıcı bir hakimiyet tesis eden Hizbullah'a isyan haline dönüştü.

"Arap Baharı"nın ilk dalgasından etkilenmeyen Cezayir'de Fransa'daki Sarı Yelekliler hareketiyle eş zamanlı başlayan büyük kitle eylemleri henüz dinmedi. 1999'daki başkanlık seçimlerine bağımsız aday olarak katılan Buteflika, diğer adayların zoraki biçimde adaylıktan vazgeçmeleriyle tartışmalı seçimlerin sonunda oyların yüzde 73,8'ini alarak seçilmişti. Buteflika "zaferin" adayıydı. 2004 seçimlerini % 85 ile 2009'dakileri % 90,2 ile ve 2014 seçimlerini de % 81,5 ile kazandı. Böylece Cezayir tarihinde başkanlık koltuğunda en uzun süre oturan kişi olan Buteflika aynı zamanda 2005'ten beri FLN'nin (Ulusal Kurtuluş Cephesi) onur başkanı olmuştu ve 2003'ten beri de Savunma Bakanlığı işlevini de üstlenmekteydi. Buteflika'nın 2019'da beşinci kez aday olacağını açıklaması üzerine dinmeyen protesto eylemleri Cezayir'i sardı. Ordunun tavsiyesiyle adaylıktan vazgeçtiğini açıklayan Buteflika'nın yerine aday göstermek istediği kardeşi Said de protestoların hedefi oldu ve mahkemece tutuklandı.

Arap Baharı"nın gecikmiş bir devamı olarak kabul edilebilecek bir gelişme de yakın zamanda Sudan'da gerçekleşti. Sudan'ın otuz yıllık diktatörü ve Erdoğan'ın kirli ortaklarından biri Ömer el Beşir geçtiğimiz Nisan ayında sokaklardaki hareketlenmeleri takiben geldiği gibi bir darbeyle devrildi ve hapse atıldı. Ancak buna rağmen rejimin değişmemesi 2019 sonbaharında isyanın büyümesine neden oldu.

Irak'ta hem Sünniler hem de muhalif Şiiler İran yanlısı hükümete karşı başkaldırdı; Suriye masasında eğreti kalan Trump'ın dikkatleri de buraya çevrildi. 1 Ekim'de Bağdat'ta başlayan gösteriler Bağdat'ın güney illerinde de isyana dönüştü. Asıl hedef hükümetin istifası ve erken seçim çağrısıydı. Ekim ayı boyunca pek çok Irak kentinde hükümet binaları, parti ofisleri ve Kerbela'daki İran konsolosluğu ateşe verildi.

Katalanlar bağımsızlık yanlısı siyasetçilerin aldığı hapis cezalarının onanmasıyla sokaklara çıktı. 2017'de yarı özerk Katalan bölgesi parlamentosu İspanya'dan bağımsızlığının oylanacağı bir referanduma gitme kararı almıştı. İspanya hükümeti ise bu referandumu yasa dışı ilan etmiş ve Katalanların oy kullanmaması için baskı oluşturmuş, Katalanların sadece %43'ü referandumda oy kullanmıştı. Bunun üzerine İspanya yedi ay boyunca Katalan özerkliğini askıya alarak direk yönetim kurdu, Katalan parlamentosunu dağıtarak erken seçim çağrısı yaptı. Bağımsızlık isteyen Katalan siyasetçilerini de tutuklayarak yargı süreci başlattı. Ekim 2019'da yüce divan bağımsızlık isteyen dokuz siyasetçiye 9 ila 13 yıl arasında hapis cezası verdi.

Ekvador'da 2014 yılında '21. Yüzyıl sosyalizmi'ni kuracağı umuduyla seçilen Moreno'nun 2019 Ekim ayında uygulamaya koyduğu IMF onaylı tasarruf tedbirleri en çok emekçileri ve yerlileri vurdu. Bu tedbirlerin bir sonucu olarak patlak veren protestolar Moreno'nun muhalefete yaşam hakkı tanımayan uygulamalarını da hedef tahtasına oturttu. Kitleler parlamentoyu işgal etme girişiminde bulundu, polis memurlarını rehin aldı; Moreno ise geri adım atmak zorunda kaldı.

Bolivya'da bir zamanlar küreselleşme karşıtlarının ve neredeyse solun tümünün umutla baktığı 'sosyalist' ama elbette temsili demokrasiyi kaldırmaya cesaret edemeyen Morales'in karşısına temsili demokrasiyi fetişleştiren Amerikancı muhalefetin önderliğinde sokağa çıktı kitleler. Ekim ayında yapılan seçimlerin sonucunda Morales'in yeniden başkan seçilmesi yaklaşık üç hafta boyunca protesto edildi. Gösterilerin ardından, 10 Kasım 2019'da ordu ve polis Morales'in görevden çekilmesini istedi ve Seçim Kurulu'nun 38 üyesini tutukladı. Bunun üzerine Morales görevden çekildi ve Meksika'ya iltica etti. Morales'e darbe yapılmasını kutlayanların yanı sıra protesto edenler de oldu, Özellikle La Paz ve çevresindeki bölgelerde yoğun gösteriler düzenlendi.

Şili'de güya solcu hükümetin piyasacı politikaları isyanın nedeniydi. Ekim 2019'da lise öğrencilerinin toplu taşıma zamlarına karşı gösterileri çok geçmeden piyasacı politikalardan şikayetçi olan diğer kesimlere de yayıldı. Şili hükümeti isyana tankları sokağa çıkararak karşılık verdi. Her ne kadar 19 Ekim'de hükümet zamları geri çekse de gösteriler çoktan hükümetin istifasını isteyen bir ayaklanmaya dönüşmüştü. Sokağa çıkma yasağı başlatıldı. Ordu aracılığıyla uygulanan şiddet de artarak devam etti. 15 kişi öldürüldü, 173 kişi yaralandı ve 2000 üzerinde kişi gözaltına alındı. Hükümetin sokaklarda başlattığı şiddet evlere düzenlenen operasyonlara dönüştü. Tüm bunlar ise Şili halkını bastırmaya yetmedi. Protestolara ülke çapında 1 milyonun üzerinde katılım oldu. 26 Ekim'de Başkan Sebastián Piñera bakanların istifasını istediğini ve sokağa çıkma yasağını kaldırdığını açıkladı.

Haiti'de benzin kıtlığı isyan nedeni oldu, 2018'de başlayan isyan 2019 sonbaharında yeniden alevlendi. Haiti hükümetinin deprem zararlarını karşılama bahanesiyle aldığı milyonlarca dolar değerinde yardımın da halka hiç ulaşmaması isyanı büyüten etken oldu.

Etiyopya'da bir türlü dinmeyen istikrarsızlık ve sefalet muhalif bir gazetecinin tutuklanması kıvılcımıyla isyana dönüştü.

Hong Kong'lular Merkezi Çin hükümetine bağlanmaya razı olmadıkları, İngiliz mandasını sürdürmek istedikleri ve bu dönemeçle birlikte ortaya çıkmış olmasa da var olan sosyal eşitsizlikleri protesto etmek için sokağa döküldü.

Öte yandan Fransa'da bir yılı geride bırakan "Sarı Yeleklilerin" eylemleri Avrupa seçimlerinden itibaren kıyas kabul etmez biçimde zayıflamakla birlikte sürekliliğini koruyor ve polis şiddeti de bu zayıflamaya rağmen azalmıyor. ABD'de düpedüz solcu olduğunu ilan eden bir adayın başkanlığa soyunmasının, İngiltere'de benzer bir gelişmenin olmasının ardında da aynı nedenlerin örtük olarak yattığını söylemek yanlış olmaz. Bir başka deyişle giderek daha solda adayların ön almaya başlaması şimdilik bu merkezlerde de sokağın tansiyonunu düşürmek üzere kullanılıyor.

Hem halk ayaklanmaların çokluğu hem de bu ayaklanmaların emperyalist müdahalelerin dümeninde kalması ise 'önderlik sorunu' tartışmasını yeniden başlattı. Önderlikten ne kastedildiği net olarak belli olmasa da bunu gündem edenler gittikçe artmakta. Ancak bu da uzak coğrafyalar ve uzak ufuklar için konuşulan bir sorun zira Türkiye'de önderlikten de önce de bir ayaklanmanın eksik olduğu inanışı dünyadaki gelişmelerin ışığında kuvvetlenmiş oldu .

Türkiye'de Erdoğan'dan kurtulmak isteyen muhtelif kesimler dünyadaki gelişmelere gıpta ile bakmakta, benzer bir isyan dalgasının Türkiye'ye gelmesi için duacı olmakta gecikmedi. Sanki bundan birkaç yıl önce Gezi Ayaklanması çıkmamış gibi, Berkin Elvan'ın cenazesine on binler katılmamış gibi, 6-7 Ekim'de bir isyan dalgası başlamamış gibi hala Türkiye'de neden sokaklara dökülmediğimizi sormakla meşgul çokları.

Burada asıl sorulması gereken soru ise daha birkaç yıl öncesine kadar her fırsatta ayaklanan, protesto ve mitinglere katılan, her yerde Erdoğan karşıtlığını yükselten halkın nasıl sessizliğe büründüğüdür. Bu sessizlikteki asıl sorumlunun her türlü devrimci gelişmenin karşısına dikilen sol olduğunu görmezden geldikçe sorumluluğu halka atıp nesnel koşullara üzülmek de, dünyanın öte ucunda ayaklananlara imrenerek bakmak da kaçınılmazdır. Eksikliğin nesnel değil öznel olduğunu görebilen ve bunu aşmayı hedefleyenlerse devrimci partiyi kurma mücadelesine daha kararlı şekilde sarılacaktır.

Sayfa 20'nin devamı

damga vurduğu Paris Komünü deneyimine hayat verenlerin başında da Parisli kadın komünarlar geliyordu. Ama barikatlarda ve komün için kanlarını akıtıp, kan dökmekte en önde gelen bu kadınların Komün'ün resmî kurumlarında hiçbir yerinin olmadığı, en fazla tali lojistik vb. görevlerde kendilerine ancak yer bulabildikleri sık sık unutulur. Bu nedenle mahkûm edilirlerken bile kadınlar yok sayılmak istenmiştir. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri de en önde gelen sorumlulardan biri olarak en ağır cezaya çarptırılmak için avaz avaz bağıran Louise Michel'in en fazla sürgünle cezalandırılıp sonra da affa uğramasıdır. Karşı devrimin mahkemeleri bile bir kadının, kadınların Komün'ün önde gelen sanıkları arasında görünmesini istememişlerdi.

Rojava Devrimi'ni Kürdistan'ın batısını Suriye'nin kuzeyine eklemleyerek bitirmek isteyenler sadece ulusal kurtuluş yolunda bir devrimini belediyeci reformlara çevirmeye gayret etmiyorlar. Aynı zamanda imkânsız bir projenin peşinden koşuyorlar. Zira YPG'nin egemen olduğu bölgelerin Suriye'nin kuzeyinde demokratik ve özerk bir adacık olarak kalabilmesi için bile geçelim üniter Suriye'den vazgeçmeyi, kendisine muhalif olabilecek siyasi partilere tahammül etmeyi bile reddeden gerici Baas rejiminin değişmesi gerekmektedir. Oysa karşımızda adım adım iktidarını pekiştiren bir Esad vardır, Türk işgali ise Esad'ın bu pozisyonunu sağlamlaştırmaktadır. Bu durumda demokratik bir anayasa ile Kürtlerin kısmi kazanımlar elde etmesi Türkiye'deki kadar bile karşılığı olmayan ham bir hayaldir.

KÖTÜMSERLİĞİN SIRASI DEĞİL

Sorunun bu olumsuz yönüne bakıp Rojava Devrimi ve bağrında taşıdığı dinamikler hakkında kötümser bir perspektife mi kapılmalı?

Bu zaten peşinen ipin ucunu bırakma eğiliminde olanların davranışı olur. Zaten bu gibilerin de komünist devrimcilerin arasında yeri olmaz. Aksine hiç kuşkusuz Rojava devrimi daha baştan itibaren sadece kendi alanında değil Türkiye siyasetine kadar uzanan ciddi siyasi etkiler yaratmış durumdadır. Bundan sonra da daha az etki yaratmasını beklemek saçma olur.

İkincisi ister romantik devrimcilik dürtüsüyle ister başka saiklerle Rojava Devrimi'ne ilgi duyan bizzat bu devrime katılmaya yönelenlerin sayısı az değildir. Hiç kuşkusuz Rojava Devrimi'nin akıbeti ne olursa olsun bu deneyimin derslerini çıkaracak olanların başında da bu derslere ihtiyaç duyacak olanların başında da bunlar gelecektir. Bunların arasından Kürdistan ve Orta Doğu devriminin öncü unsurlarının sıyrılacağını düşünmek hayalperestlik değildir. Aksine bunu düşünmeden Türkiye'de ve Orta Doğu'da hatta dünyanın başka yerlerinde devrimci olmak da mümkün değildir.

Ama komünistlerin asıl ödevi mirasçısı oldukları bolşevizmin dersleriyle Rojava devriminin derslerini birleştirip buna ekmekten sudan daha fazla ihtiyacı olan militanlara sunmaktır.

Öte yandan gelinen noktada Rojava devriminin durumunu ve görünen olasılıkları dikkate alarak Rojava devrimini bir devrim olarak adlandırmakla hata yapıldığını düşünme eğiliminde olanlar da az değildir. Bu da devrim ve siyasete en az romantik devrimciler kadar uzaktan bakan bir yaklaşımı ifade eder. Zira Rojava Devrimi'nin proudhoncu burjuva sosyalizmi tarafından bitirilmek istendiğini tespit etmek için bile öncelikle Rojava'da bir devrimin gerçekleştiğini kabul etmek gerekir.

KÜRTLERİN ÖZGÜRLÜĞÜ TEMEL KOŞULDUR

Orta Doğu'nun düğümü ve Orta Doğu'da demokratik bir açılımın asgari koşulu bu coğrafyanın Filistinlilerle birlikte esaret altındaki iki ezilen ulusundan biri olan Kürtlerin özgürleşmesine ve Kürdistan'ın bağımsızlaşmasına bağlıdır. Orta Doğu'daki egemen/ezen halkların özgürleşmesinin koşulu da budur.

Bu nedenle hiç tereddüt etmeden söylenmelidir ki, Rojava devriminin yedinci yılında olduğu gibi sonrasında da Orta Doğu'nun esaretten kurtulmasına önderlik edecek olan komünistler bu devrime bu bilinçle yaklaşanlar arasından çıkacaktır.

KöZ'ün Sözü

Emperyalist zincirin kırılacak zayıf halkası ayaklarımızın altında

2019 yılı sona ererken dünyanın muhtelif köşelerinde birbirinden farklı gerekçelerle ama birbirlerine benzeyen sokak gösterileri patlak verdi. Bunların hepsi aşağı yukarı benzer sertlikte baskı tedbirleriyle yüzleşti. Yüzlerce gösterici hayatını kaybederken binlercesi yaralandı, kitleler halinde gözaltılar, tutuklamalar oldu.

Özellikle SSCB ve Doğu Avrupa'daki sözüm ona sosyalist gerici rejimlerin yıkılmasından beri karamsarlığa gark olmuş ve yeni sosyal hareket alternatifleri arayışında olan sol dünya çapındaki muhtelif kesimlerin ayaklanmalarına bir kez daha kof bir umutla yüzünü döndü. Hem kendilerini hem de eğreti bağlarla etraflarında duran kesimleri avutup, yakınlarında tutmak için bu gelişmeleri izlemeye koyuldu. Tıpkı yirmi yıl önce ABD/Seattle'daki eylemlerle anılan dünya çapındaki dalgada olduğu gibi yeni bir umut ışığı yakalamışçasına heveslendiler.

KÜRESELLEŞME KARŞITI EYLEMLERİN YİRMİ YIL ÖNCEKİ SEYRİ

O zaman yeni yeni yayınlanmakta olan KöZ Temmuz 2001 tarihli 15. sayısında bu eylem dalgasını şöyle özetlemişti:

"...

- *30 Kasım – 4 Aralık 1999 tarihleri arasında yapılması planlanan Dünya Ticaret Örgütü'nün (WTO) 3. Bakanlar Konferansı kitle örgütlerinin, öğrenci örgütlerinin, çevrecilerin, anarşistlerin ve sendikaların protestolarına sahne oldu. Gösterilerin ilk gününde polis gruplara müdahale etti ve sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Ilımlı grupların ve sendikaların geri çekilmesiyle konferansın ikinci günü durulan gösteriler üçüncü ve dördüncü gün yeniden şiddetlendi.*
- *27 Ocak – 1 Şubat 2000 tarihleri arasında İsviçre'nin Davos kentinde Dünya Ekonomik Forumu'nun (WEF) otuzuncu toplantısı gerçekleştirildi. Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı toplantı sırasında göstericilerin kasabaya girişi engellendi. Buna rağmen zirvenin sonuncu günü içeri girmeyi başarabilen bir grup yürüyüş yapmak istedi. Polisin saldırısı sonucu göstericiler dağıtıldı.*
- *16-17 Nisan 2000 tarihleri arasında Washington'da IMF ve Dünya Bankası'nın ilkbahar toplantıları yapıldı. Gösteriler için bir araya gelen 400 civarında örgütün hedefi toplantıları engellemekti. Bir hafta öncesinden başlayan gösteriler toplantının yapıldığı günlerde yoğunlaştı. Çatışmalar çıktı. Göstericiler polis barikatlarını aşamadılar.*
- *Melbourne'da 11-13 Eylül tarihleri arasında yapılan Dünya Ekonomik Forumu'nun (WEF) Asya-Pasifik toplantısı sırasında gösteriler yapıldı. Polisin müdahalelerine rağmen kongrenin açılışı ertelendi, delegelerin bir kısmı foruma katılamadı.*
- *26-28 Eylül 2000 tarihinde Prag'da IMF ve Dünya Bankası'nın yıllık toplantısı yapıldı. Protesto gösterileri zirvenin başlama tarihinden bir hafta önce başladı. 26 Eylül günü doruğa ulaştı. Üç ayrı koldan yürüyen göstericiler polisle çatıştılar. Prag'daki gösterilerle eşzamanlı olarak dünyanın bir çok yerinde olduğu gibi Türkiye'nin çeşitli şehirlerinde de eylemler yapıldı.*
- *7 Aralık 2000 tarihinde Fransa'nın Nice kentinde Avrupa Birliği zirvesi gerçekleştirildi. Diğer gösterilerden farklı olarak Avrupalı sendikalar Nice'deki eylemlere katılma kararı aldılar ve bir miting düzenlediler. Toplantıların yapıldığı gün şehrin değişik bölgelerinde protesto eylemleri gerçekleştirildi, polisle göstericiler arasında çatışmalar çıktı.*
- *Amerika kıtasındaki 34 ülkenin temsilcileri bu ülkeleri kapsayacak FTAA'yı (Amerikalılar serbest ticaret anlaşması) görüşmek için 21-23 Nisan tarihleri arasında Kanada'nın Quebec kentinde bir araya geldiler. Zirvenin ilk gününde gün boyunca göstericilerle polis arasında çatışmalar yaşandı. Toplantının başlayışı ertelendi. İkinci ve üçüncü günlerde de protestolar devam etti. Eylemlere çeşitli muhalif grupların yanı sıra bölgedeki sendikalar da katıldı."*

Bu eylem dalgalarının ardından beklenen herhangi bir devrimci gelişme doğmasa da bu yeni ve boş umutları besleyip sürdürmek üzere "Dünya Sosyal Forumu" adı altındaki periyodik uluslararası toplantılar örgütlenmeye başlandı. Bu organizasyonlar dünyanın belli başlı ekonomilerinin temsilcilerinin katılımıyla her yıl toplanan ve "Davos Toplantıları" diye de anılan "Dünya Ekonomik Forumu" toplantılarına karşı bir alternatif dünya forumu olarak tasarlanmış ve gerçekleşmiştir. Böylelikle "Küreselleşme karşıtı" diye adlandırılan hareket doğmuş ve 21. Yüzyılda devrim fikrinin yerini alacak gericiliğin adı olmuştu.

Birinci Dünya Sosyal Forumu 2001 yılının başında Brezilya'nın Porto Alegre kentinde toplandı. Bu toplantının örgütlenmesine ön ayak olan Lula'nın başkanlığındaki PT (İşçi Partisi) idi. (Doğrusu bu organizasyonların akıbetinin ne olacağı Lula'nın akıbetine bakarak da görülebilir!).

ARJANTİN VE BOLİVYA'DAKİ PROLETER AYAKLANMALAR DA KÜRESELLEŞME KARŞITI HAREKETLERE YEDEKLENMİŞTİ

Eş zamanlı olarak Arjantin'de büyük bir proleter kitle ayaklanması patlak vermişti, bu ayaklanma sosyal bileşimi ve fabrika işgallerini, otobanların kapatılmasını da içeren mücadele yöntemleri açısından elbette "küreselleşme karşıtı" hareketlere benzemiyordu. Ancak bu hareketin kendisi de, yarattığı tehdit edici dalga ne olursa olsun, devrimci bir önderliğin olmadığı koşullarda küreselleşme karşıtı hareketlerle aynı kanala aktı. Arjantin'de küreselleşme karşıtı bir sosyal demokrat iktidarın kurulmasını sağladı. Benzer bir durum iki sene sonra Bolivya'da da gerçekleşti. Bolivya'daki emekçi kitlelerinin ayaklanmasının önünü parlamentarist politikalarıyla kesen Morales, "neo-liberalizm karşıtlığı" adı altında 15 yıl sürecek bir sosyal demokrat hükümet kurdu.

2003 yılında Porto Alegre'de ikinci DSF toplandı. O vakit bu hareket küresel sermayeye karşı "alternatif küreselleşme hareketi" yahut "küreselleşme karşıtı hareket" olarak vaftiz edildi. Üçüncü DSF de aynı yerde toplanacaktı. Bu kez Amerikalı anarşist muhalif Noam Chomsky`nin de katılımıyla daha bir popülerlik kazanan bu forumlar 2004'te Hindistan'ın Mumbai kentinde, 2005'te yine hala PT'nin hükümet olduğu Brezilya'nın Porto Alegre kentinde tekrarlandıktan sonra 2006'da Mali/Bamako, Venezuela/Karakas ve Pakistan/Karaçi'de ayrı ayrı forumlar halinde yapıldı. 2007'de Nairobi/Kenya, 2009'da Belem/Brezilya, 2011'de Dakar/Senegal, 2013 ve 2015'te Tunus/Tunus DSF'lere ev sahipliği etti. 2016'da ise Quebec/Kanada kuzey yarı kürede ilk kez bu forumlara ev sahipliği etti. Sonra bu dalga 2018 yılında yine Brezilya'da Salvador kentinde sona erdi. Artık bu forumlara ilk ev sahipliği yapan Lula'nın PT'si yolsuzluk ve skandallarla lekelenmiş ve eski unvanı tarihe karışmıştı. DSF de kendine bağlanan bütün umutları bünyesinde massederek işlevini tamamlamıştı.

"ARAP BAHARI"

DSF toplantılarının sönümlenişinde kritik dönemeç Dakar'daki 2011 buluşması olarak görülebilir. Dakar forumu beklenmedik bir yeni gelişmenin ardından gelmişti. Tunus'ta bir seyyar satıcının (Buazizi) kendini yakmasının ardından patlak veren ve Tunus'un kadim diktatörü Bin Ali'nin devrilip ülkeyi terk etmesiyle başlayan sözüm ona "Arap Baharı"nın gölgesinde toplanmıştı bu DSF. Ondan sonra Mısır'a da sıçrayıp Mübarek'in koltuğunu kendiliğinden ("iyi sıhhatte olsunlar"ın tavsiyesiyle) bırakıp yerini ABD/İsrail imalatı "Müslüman Kardeşler/İhvan-ı Müslimin" bağlantılı Mürsi'ye devretti. Erdoğan da ünlü "Rabia" işaretini bu dönemeçten itibaren kendince tefsir ederek kullanmaya başladı. İhvan mitinglerinin mekânı olan Kahire'nin Rabia Meydanı'nı işaret eden dört parmak işareti Erdoğan'ın tefsiri ile "tek vatan, tek bayrak, tek millet, tek devlet" oluvermişti.

Ama Amerikancı Mübarek'in yerine ABD icazetiyle gelen Mürsi, ABD hesabına çalışmak yerine Müslüman Kardeşlerin lideri olma hevesine kapılınca yine ABD'ci olan General Sisi'nin darbesiyle devrildi. Mürsi ise yakın zaman önce bir duruşma sırasında şaibeli bir kalp krizi ile terki dünya etti.

"Arap Baharı" dalgasının son büyük durağı olması beklenen Suriye sürecin bambaşka bir mahiyet kazanarak sonlandığı durak oldu.

İhvan'ın ikinci büyük kalesi olan Suriye durağında takılıp kalan "Arap Baharı" bugün hala sürmekte olan iç savaşa yerini bıraktıktan sonra havlu attı. Bu hareketten bir daha söz edilmedi. Ama bu gelişme Mısır'da İhvan hareketinin darbeyle devrilmesinin yanı sıra en çok Erdoğan'ı etkileyecekti. "Arap Baharı"na kadar Beşar Esad'la çok yakın ilişkiler içindeki Erdoğan bu aşamadan itibaren ve bilhassa ABD'nin de yönlendirmesiyle birdenbire Esad'ı devirip Şam'daki Emeviye camiinde namaz kılma hevesine kapıldı. Aynı zamanda da hem İhvan hareketinin liderliğine hem de ABD'nin "Büyük Orta Doğu Projesi"nin eş başkanlığına soyundu.

HÜSRANA UĞRAYAN ERDOĞAN SURİYE'DE DUVARA TOSLADI

Daha önce bu kuşağı kuşanma hevesine kapılan Turgut Özal'dı; ve o zaman bu hayal daha gerçekçiydi. Erdoğan ve ortakları kısa zaman içinde Şam'ı ele geçirme hayaline kapıldılar. Zira Esad'ın ordusundan kopan bir kısım komutanın da içinde yer aldığı bir Özgür Suriye Ordusu kurulmuş ve Nusayri ağırlıklı ve muhtelif başka azınlıkların desteğini almış bir azınlık rejimi olan BAAS karşısında Sünni vurgulu bir muhalefet hareketi doğmuştu. Ama arkasında Rusya ve İran'ın yanı sıra örtük olarak Çin'in de bulunduğu ve belli başlı Avrupalı emperyalistlerle iyi ilişkileri olan BAAS rejimi Arap Baharının alaşağı ettiği öncekiler gibi değildi. Bilhassa Akdeniz'e açılan tek askeri üssü Suriye'de olan Rusya için bu rejimin stratejik bir önemi vardı. Ayrıca Suriye BAAS'ı İran için İsrail'e karşı stratejik bir mevzi idi.

Ama ABD ve koalisyon ortakları bu hassas dengeyi iyi hesaplayamadı. Bilhassa Erdoğan'ın başka hesaplar yüzünden Esad karşıtı cepheyi bölmesiyle ABD planlarının değişmesinin yolu açıldı.

Önce ABD ile birlikte El Nusra bağlantılı ÖSO'yu aktif biçimde destekleyerek bu operasyona dâhil olan Erdoğan Irak'ta ıska geçtiği askeri müdahaleyi Suriye'ye yapmayı planladı. Esad ve müttefiklerinin kritik bir manevrayla Kuzey Suriye'den çekilme kararı alması üzerine hesapları boşa çıktı. Zira BAAS'ın bu manevrasını fırsat bilen PYD özerk Kürt kantonları ilan ederek Rojava adıyla dünya literatürüne girecek olan süreci başlattı.

Bu dönemeçte Erdoğan bu özerk kantonların üzerine saldırtmak üzere desteklediği (aslında Irak menşeli olan) IŞİD çetelerini harekete geçirme hevesine kapıldı. Ama IŞİD'in öncelikle Şam'a değil Rojava'ya yönelmesiyle odağında El Nusra'nın bulunduğu Sünni cephe de zayıflamış oldu. Bilhassa IŞİD çeteleri Kobane'de geri püskürtülünce Esad'ın eli iyice güçlendi Erdoğan da büsbütün yalnızlaştı.

Hem içerideki derinleşen rejim krizinden

dikkatleri uzaklaştırmak için, hem ABD ve Rusya arasında pinpon topu gibi savrulduğu manevralarının sonucunda hem de mahkûm olduğu ortağı Bahçeli'nin de zorlamasıyla, Erdoğan önce El Bab, sonra Afrin ve nihayet Barış Pınarı Harekâtı'na girişmek zorunda kaldı. Erdoğan bilhassa bu son harekâtta tümüyle yalnızlaştı. Esat ve BAAS rejiminin Suriye'de denetimi adım adım sağlamasına paralel olarak bir de büyük ölçüde hükümetin icazetiyle Suriye'de biriken cihatçı çetelerin tümünü İdlib'de toplayıp bunların bekçiliğini yapmak zorunda kaldı.

Trump'ın bu kez tivit atmak yerine başkan yardımcısını bizzat göndermesiyle Erdoğan geri bastı. Sonra kendi denetiminde olan bölgede IŞİD lideri Bağdadi'nin ABD tarafından sıkıştırılıp intihar eylemi yapmasıyla iyice müşkül durumda kalan Erdoğan geri basmak zorunda kaldığı Suriye işgal hareketinin hesabını görmek üzere ABD'ye doğru yol hazırlığı yapmakta. Üstelik masada bir de Temsilciler meclisinde kabul edilen kendisi ve ailesinin mal varlığının araştırılması için yasa taslağı ve çözülmesi zor F-35/S-400 denklemi bulunuyor. FBI ile işbirliği yapan Zarraf'ın masaya başka neler koymuş olduğu da belli değil.

Beri yanda sözüm ona "Arap Baharı" Tunus'ta hızla yerini eski rejimin yeni temsilcilerine bırakırken ve Mısır'da Amerikancı Müslüman Kardeşler hareketi bir başka Amerikancı darbeyle ezilmişken bu "Arap Baharı" Suriye'de bir duvara toslamakla kalmamıştı.

Bir ara yerini, yıllardır süren "Kürt Baharı"nın idrak edilmesine vesile olan Rojava Devrimi"ne bırakmıştı.

KÜRESELLEŞME KARŞITI HAREKETİN BİR SONRAKİ DURAĞI: ROJAVA

Yelkenlerini küreselleşme karşıtı hareketlerle şişirmeye çalışıp da hüsrana uğrayanların gözleri bunun üzerine Rojava'ya çevrildi. Hatta dünyanın dört bir yanında adeta yeni bir "uluslararası hareket" doğdu. Kimileri bunu Vietnam kurtuluş hareketinin ardından beliren dalgaya da benzetti. Hem dünyanın pek çok merkezinde bir "Rojava yanlısı" hareketler baş gösterdi hem de pek çok "enternasyonalist militan" Rojava'da savaşmaya koştu.

Bir başka deyişle Rojava "küreselleşme karşıtı hareketin" yeni durağı oldu. Ama bu arada ABD ve Rusya/İran/Suriye kıskacında kalan "Rojava devrimi" önce bir adım geri atıp Kürdistan devriminin bir durağı olmadığını tescil etmek üzere kendini "Kuzey Suriye Federasyonu"na indirgedi. Tam da bu nedenle varlığını ve anlamını boşa çıkardı. Ardından Afrin kantonundan vazgeçtikten sonra, önce "Kuzey-Doğu Suriye" konağında kısa bir süre konakladıktan sonra Erdoğan'ın bu geri adımlardan da cesaret alarak "Barış Pınarı" harekâtının ardından Esad/BAAS rejimine sığınmak zorunda kaldı. Şimdi YPG savaşçılarının Suriye'nin 5. Kolordusuna dönüşüp dönüşemeyeceği tartışılırken ABD ve Rusya'nın mutabakatı çerçevesinde Suriye'nin egemen gücü olan BAAS topraklarını geri alma yolunda son dönemece girdi.

Bittabi bu aynı zamanda Erdoğan'ın kısa seferinden geri dönmesi anlamına geliyordu. Erdoğan bu manevra karşılığında Trump'la yeni bir pazarlık masasına çok elverişsiz şartlarda oturdu. Erdoğan'ın bu karamsar geziye hazırlandığı sıralarda, son durağında sönümlenen "Arap Baharı" yerini dünyanın dört bir yanında peyda olan kitle eylemlerine bırakıyordu. Şili'de, Bolivya'da, Ekvador'da, Hong Kong'da, Gine'de, Mısır'da ve daha önce Arap Baharından etkilenmeyen Irak, Sudan ve Cezayir'de, bağımsızlık hüsranından yeni yeni çıkmış Katalunya'da birbirine benzer görüntülere sahne olan yeni bir "isyan dalgası" patladı. Karamsar solcuların ve "küreselleşme karşıtlarının" kof hayal ve umutları böylece yeniden canlanmış oldu.

ABD'de düpedüz solcu olduğunu ilan eden bir adayın başkanlığa soyunmasının, İngiltere'de benzer bir gelişmenin olmasının ardında da aynı nedenlerin örtük olarak yattığını söylemek de yanlış olmaz. Bir başka deyişle giderek daha solda adayların ön almaya başlaması şimdilik bu merkezlerde de sokağın tansiyonunu düşürmek üzere kullanılıyor.

Doğrusu 20. Yüzyıl sona ererken CIA ve ABD dışişleri sözcüleri 21. Yüzyılın bir "ayaklanmalar yüzyılı" olacağını söylemişti. Görünen o ki bu isabetli bir öngörü olmasının ötesinde bu işin içinde bir ABD parmağı olduğu kuşkusunu da uyandırmalı. Nitekim bütün bu isyanların, hatta Seattle'dan beri görülen gelişmelerin George Soros'un "Açık Toplum" projesiyle benzerliklerini kurmamak elde değil.

Aslına bakılırsa bu hareketlerin hemen hepsi dünyanın her yerinde herhangi bir vesileyle ve aynı nedenlerle patlak verebilir. Zira dünyanın her yerinde yönetilenler eskisi gibi yönetilmek istemiyorlar ve yönetenler de git gide eskisi gibi yönetme kabiliyetlerini yitirdiğini her vesileyle ortaya koyuyorlar.

Pek çokları bu "eski" formülü hatırlamak istemiyorlarsa da söylendiğinde herkes bu saptamanın bir devrim seçeneğine işaret ettiğini bilir.

NEDEN KİMSE TÜRKİYE'DEN VE KÜRDİSTAN'DAN SÖZ ETMİYOR?

Şimdi asıl vurgulanması gereken şu ki aynı koşullar yaşadığımız topraklarda ve buna bağlı olarak da Kürdistan coğrafyasında fazlasıyla geçerlidir. Ne var ki dünya bütün bu yeni isyan dalgasıyla meşgul olurken muhtelif cenahlardan yükselen "yeni uluslararası isyan dalgası" çerçevesinde Türkiye'den ve Kürdistan'dan söz edilmemesi başlı başına bir merak konusudur.

Bunun nedenini başka yerlerde aramaya kalkışmadan ve kestirmeden söylemek gerekir: bütün bu gelişmelerden ve önceki benzerlerinden farklı olarak Türkiye ve Kürdistan'da biriken sorunların çözümünün bir proleter devrimini dayatması ve böyle bir devrimin nesnel koşullarının olgunlaşmanın ötesinde neredeyse çürümeye yüz tutmuş olmasıdır.

Orta Doğu çoktan beri dünyanın yeniden paylaşılması kavgasının başlıca ve hâlihazırda belirleyici alanlarından biridir. Hatta Suriye'de olduğu gibi Rusya'nın bizzat ve Çin'in de bir biçimde dâhil olması hasebiyle en kritik düğüm noktasıdır. Üstelik bu, Arap Baharı yahut Suriye'deki iç savaşla ortaya çıkmış bir durum değildir.

Aksine Orta Doğu çoktan beri, hiç değilse geçen yüzyılın son on yılından beri yeni paylaşım kavgasının başlıca alanlarından biridir. Türkiye de bu alanda kilit bir öge olma özelliğini hiç kaybetmeden taşımaktadır. Bu özellik de sadece nesnel konumu itibariyle değildir.

KöZ'ün siyaset sahnesine çıkarken yaptığı saptamalar bunun altını çizmektedir. Arada geçen 20 yılda da bu tespitler defaten doğrulanmıştır. Her yeni gelişme de bu saptamalar hakkında kuşku yaratmaktan ziyade bunların doğruluğunu vurgulamaktadır.

O nedenle şimdi yeni şeyler söylemekten ziyade bu eski ve eskimeyen saptamaları ve onların komünistlere dayattığı ödevleri aynen hatırlatmak daha doğru olur:

"Yüzyılın başında "hasta adam" olarak anılan Osmanlı devletinin savaşa girmekle gürbüzleşip gürbüzleşmeyeceği pek belli değildi. Ama hastalıklı varlığını sürdürebilmesinin bile biricik yolu, sürmekte olan paylaşım kavgasına aktif bir taraf olarak katılmaktı. Bugün emperyalist paylaşım kavgasının kurtlar sofrasında tam orta yerde bulunan TC'nin mönüye dahil olmamak için tek seçeneği de bu paylaşım kavgasına atak bir unsur olarak dahil olmaktır. Nitekim, Türkiye'nin hakim sınıfı çoktandır bu role mecbur olduğunun bilincinde olarak emperyalist hiyerarşinin üst basamaklarına sıçrama hedefinin peşindedir; onu bu yolda destekleyip kışkırtan uluslararası güçler de az değildir.

….

70'li yılların sonundan beri, Türkiye Cumhuriyeti, hem içine girdiği yapısal bunalımın dürtülediği, hem de uluslararası sermayenin yönelişleriyle çakışan bir süreçte; kendi iç dinamiklerinin ve uluslararası konjonktürdeki dalgalanmaların dayattığı zikzaklarla, ama asıl istikameti değişmeden, bizzat belli emperyalist merkezler tarafından emperyalist hiyerarşide bir üst basamağa sıçramaya hazırlanmaktadır. Alt yapısı, sınai potansiyeli, görece yetişkin işgücü, görece güçlü devlet aygıtıyla, NATO ve AB ile bağlantılarıyla; Orta Doğu, Kafkasya, Balkanlar ve Orta Asya çapındaki kültürel/tarihsel etki alanıyla; özellikle de ABD'nin "yeni dünya düzeni" planları içerisinde soğuk savaş dönemindekinden daha stratejik bir önem kazanan jeopolitik konumuyla Türkiye nesnel olarak uluslararası emperyalist düzenin kilit öğelerinden biridir;……

Ama Türkiye aynı zamanda, bölgenin en güçlü, en örgütlü ve deneyimli işçi hareketini; en yaygın, militan, gelişkin ve büyük ölçüde budanmış olmakla birlikte, varlığını ve direngenliğini sürdürmekte olan devrimci akımları; Kürt ulusunun en kalabalık, en dinamik kısmını; ve toplam Kürt nüfusu içinde marksist etkilere en açık ve en örgütlü devrimci kadroları barındıran ülkesidir.

Bu çelişkili konumu ve artık geri döndürülemeyeceği belli olan yönelişi ile Türkiye, son derece keskin bir gerilimin ortasındadır. Yeni bir emperyalist paylaşım kavgasının ortasında ciddi bir yapısal (hem ekonomik bakımdan hem de devletin kimi değişmez sanılan özgünlüklerinin değişmesi bakımından) dönüşüm yoluna girmiş bulunmaktadır; ortalıkta derisini değiştiren bir yılan gibidir. Öte yandan bu yapısal dönüşüm nasıl ve hangi yönde gerçekleşirse gerçekleşsin, kaçınılmaz olan toplumsal alt üst oluşlara gebedir. Çünkü emperyalist hiyerarşide daha avantajlı bir konuma sıçrasa bile, feraha çıkmayacaktır. Zira hem hakim sınıfların eski bileşenleri arasında, hem de bunlarla yeni türeyenler arasında; üstelik "dış güçlerin" (uluslararası finans kapitalin) de devreye gireceği keskin bir iç paylaşım kavgasından geçmektedir. Bu kavganın "kirli çamaşırların" orta yerde yıkanmasına yol açtığı görülmüştür; aynı biçimde süreceğinden de kuşku duyulmamalıdır. Üstelik geri adım atıp, eski statükolara oturmanın daha az bir alt üst oluş pahasına olmayacağı da belli olmuştur.

Zira her ne kadar bugün bu oyunu bozması gereken güçler öznel bakımdan zayıf dağınık ve perspektifsiz olsalar da bu güçlerin barındırdığı nesnel dinamiklerin ortadan kaldırılmasının mümkün olmadığı da açıktır. Bir emperyalist paylaşım kavgasının çerçevesinde gerçekleşen siyasal toplumsal dönüşümlerin ne tür olasılıklar barındırdığını kavrayabilmek için en iyi yol daha önce benzer koşullarda ne tip bir evrimin yaşandığını akıldan çıkarmadan bir karşılaştırma yapmaktır. Hele hele bugünkü paylaşım kavgasının en kritik düğüm noktalarından biri olan bölge birinci paylaşım savaşının başlıca odak noktalarından biri ise bu çok daha anlamlı olmaktadır.

…….

EMPERYALİST ZİNCİRİN KIRILACAK HALKASI AYAKLARIMIZIN ALTINDA!

Emperyalist zincirin kırılacak halkası ayaklarımızın altındadır. Zincirin bu halkadan kırılması sadece bu halkanın kırılmasıyla kalmayacaktır. Bütün bunların olması için öncelikle yerine getirilmesi gereken koşul Ekim Devriminden Bolşeviklerin çıkartıp Komünist Enternasyonal belgelerine kaydettiği derslerle donanmış bir komünist partinin yaratılmasıdır; sonra da bu partinin emperyalist zincirin kırılması anlamına gelecek olan proleter devriminin önderliği konumuna ulaşmasını sağlamaktır.

Böyle bir parti mevcut değildir ve ne var olan örgütlerin büyüyüp serpilmesiyle, ne de bunların değişik biçimlerde birbirleriyle birleşip bütünleşmeleriyle yaratılabilir. Bu parti Bolşevik deneyimin ışığında ve Komünist Enternasyonal'in koyduğu ilkeleri rehber eden komünistler tarafından yaratılacaktır. Demek ki bugün proleter devrimini hedefleyenlerin yapmaları gereken budur. Bolşevik çizgide ve oportünistlerden ayrı durarak komünistlerin parti birliğini yaratmak için mücadele edenler de proleter devrimi için, onun zaferi ve sürekliliği için çalışmaktadır. Bu hedeflere ulaşmanın başka yolu da yoktur."

20 YIL ÖNCEKİ SAPTAMALAR MİSLİYLE GEÇERLİDİR

20 yıl önce yapılan bu saptamalar aynen ve misliyle geçerlidir. Önemli bir farkla! Özal zamanında Türkiye'nin bu hiyerarşide bir basamak yukarı sıçrama hayalinin bir temeli vardı. Erdoğan'ın ABD'nin icazeti ve 28 Şubatın siyaset sahnesini temizlemesiyle iktidara gelmesinden beri T.C.'nin içinde debelendiği rejim krizi giderek daha şiddetlenmiştir ve mevcut Cumhur İttifakı koalisyonu yönetemediği için bu krizi derinleştiren başlı başına bir etken haline gelmiştir. Sadece hükümet değil onun alternatifi olmaya talip muhalefeti de daha şimdiden bu krizi yönetemeyeceklerinin farkında olduğunu ilan etmek anlamına gelmek üzere bir türlü iktidara talip olmamak için her yolu denemektedir. Yönetilenler eskisi gibi yönetilmek istemediklerini her fırsatta göstermektedir. Ama AKP'yi geriletmek adına seçim sandıklarında oyların sayılmasını bekleyenler bunu görmemek için biraz daha seçim oyunlarına gömülme telaşındadır.

Oysa Gezi ayaklanmasında görüldüğü gibi emekçiler ve ezilenler dünyanın pek çok yerinde görülen örneklerden daha kapsayıcı bir alanda mevcut hükümeti istemediklerini haykırmıştır. Odağında BDP/HDP'nin olduğu Sol hareket bütün baskılara, hatalara ve tereddütlere rağmen parlamentonun üçüncü büyük gücü olduğunu ve yerel yönetimlerin ağırlıklı bir kesimini yönetme kabiliyetinde olduğunu göstermektedir. Arada Kürdistan'da pek çok mevzi kazanılıp kaybedilmiş olsa da hala bu coğrafyada neşet bulan devrimci dinamikler varlıklarını korumaktadır.

O nedenle 20 yıl önce olduğu gibi bugün de Orta Doğu'nun düğümü ayaklarımızın altındadır ve bu düğümün kesilmesi zarureti bir proleter devriminden başka bir seçeneğe yer bırakmamaktadır.

Böyle bir devrimci çözüm de apaçık Bolşeviklerinki gibi bir devrimci partiyi şart koşmaktadır. Üstelik Ekim Devrimi'nin bir uzantısı da bugün T.C. sınırları içinde bulunan topraklarda filizlenmiştir ve Mustafa Suphi önderliğindeki TKP,Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran CHP'den ve onun çakma TKP'sinden önce bu topraklara ayak basmıştır.

Birinci emperyalist paylaşım savaşından beri Orta Doğu dengelerini sürekli alt üst eden Kürdistan dinamiklerinin ağırlık merkezi de bu topraklardadır.

O nedenle bu topraklardaki komünistlerin acil ve öncelikli ödevi hala bayrağına "Tek Yol Devrim!" şiarını yazacak olan bu partinin kurulmasını sağlamaktır.

Komünistler bunun için mücadele ediyor ve komünizm davasına bağlı olma iddiasını taşıyanları bu sorumluluğu Komünist Enternasyonal'in temel referansları çerçevesinde paylaşmaya çağırıyor.

KOMÜNİST KöZ

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Yedinci yılında Rojava Devrimi'nden çıkarılması gereken komünist dersler

BUHARLAŞAN DEVRİM FİKRİ

1980'li yılların sonundan 2000'li yıllara uzanan sürece SSCB ve Varşova Paktı'nın dağılması damga vurmuştu. Buna artık bir çağın kapandığı ve 19.-20. yüzyıllara damga vuran devrimlerin artık görülmeyeceği inancının yayılması eşlik etti.

2000'li yıllar da Ukrayna'daki hükümet değişimine yol açan ve "Turuncu Devrim" diye anılan gelişmeyle ve onu takiben Gürcistan vb.deki gelişmelerle açıldı. Bir süre muhtelif hükümet değişimlerinin "renkli devrimler"le tarif edildiği bir dönem gelişti. Bu renkli devrimlerin popülaritesi sönmüşken bu kez Tunus'ta kadim Binali diktatörlüğünün yıkılmasına varan ayaklanmayla tetiklenen ve "Arap Baharı" etiketiyle anılan gelişmelere tanık olduk. Bu mecrada Kaddafi'nin sonu geldi. Libya o gün bugündür bir istikrarsız iç savaş içinde. Mısır'da Hüsnü Mübarek dönemi bitti ama Mürsi ile İhvan dönemi açılamadı; Sisi darbesiyle önü kesildi. Mürsi mahkemede müdahale edilmeyen bir kalp krizi sonucunda hayatını kaybetti.

Bir bakıma artık devrim olmayacağı ve/veya ideolojilerin sonunun geldiği hurafesiyle ya renkli devrimlerden yahut Arap Baharı'nın uzantılarından medet uman bir ruh hali solun geniş kesimlerini de sardı. Yavaş yavaş terkedilmekte olan devrim fikrinin yerini bu tür ne idüğü belirsiz kitle hareketlerinden medet umma eğilimi aldı.

Nitekim Arap Baharı'nın uğradığı ülkelerde tam olarak ne olduğunu anlayıp değerlendirmeye fırsat kalmadan bu dalganın bir uğrağı olarak kabul edilmek üzere Suriye'de BAAS rejimine karşı benzer bir hareket gelişti. Pek çokları gibi Tayyip Erdoğan ve destekçileri de kısa zamanda Esad rejiminin yıkılacağı hayaline kapılıp bu süreçte İhvan hareketiyle birlikte bilfiil yer almaya yöneldiler.

ROJAVA DEVRİMİ

2012 Temmuzuna gelirken Erdoğan Esad rejimine karşı doğrudan doğruya ÖSO çatısı altında anılan muhalefetin yanında yer almak üzere Suriye'ye dönük bir askerî harekât hazırlığı içindeydi. Bu adımın öncesi ise ÖSO içindeki muhtelif cihadcı örgütlere üstü örtülü ama pek gizli saklı olmayan bir biçimde T.C. hükümeti tarafından sunulan lojistik, tıbbi ve hatta askeri yardımların yoğunlaşması idi. Bu konulara el atan gazetecilerin ve hatta milletvekillerinin neredeyse tamamı şu ya da bu biçimde susturuldu veya hapse atıldı. Sözde muhalefetin de onayı ve susuş kumkumasıyla bu konudaki haberler sansür edildi; hala bu sansür kalkmış değil.

İşte tam bu sırada, 2012 Temmuzunda TSK'nın Suriye'ye girmesi beklenen alanlardaki BAAS'a bağlı silahlı kuvvetler bir kısım silah ve mühimmatı da bırakarak güneye doğru çekilme kararı aldılar.

Bu dönemeçten itibaren Kürtçe'de Batı demek olan Rojava sözcüğü tüm dünyada bilinen ve sözlük anlamından fazla anlamlar yüklenen bir sözcük haline geldi.

Çünkü o tarihten itibaren Kuzey Suriye'de Kürtlerin nispeten yoğun olduğu ve az çok halk meclislerinin oluşmuş olduğu Kobani'den başlayarak Afrin, Cezire kantonlarında PYD özerklik ilan etti. O zamandan beri Ayn el Arab dünyada Kürtlerin koyduğu isimle Kobani diye anılmaya başladı. Rojava sözcüğü de tüm dünya dillerinde kendine bir yer buldu. Cezire Kantonu 21 Ocak 2014, Kobané 27 Ocak 2014 ve Afrin Kantonu 29 Ocak 2014'te resmen ilan edildi. Bu kantonların birbiriyle bağlantısının kesilmesi için T.C.'nin gerçekleştirdiği Fırat Kalkanı ve sonra da Afrin/Zeytin Dalı işgal hareketlerinin ardından Afrin çatışmasız bir biçimde terk edildi. Buna bir cevap olarak Afrin ile Kobani arasında bulunan Şehba'da dördüncü bir kanton (fiilen üçüncü, tarihi olarak dördüncü kanton) Fırat Kalkanı ve Zeytin Dalı işgal hareketleri arasında, Ağustos 2017'de özerkliğini ilan etti.

7 yıldır böyle inişli çıkışlı bir süreçte Rojava Devrimi konusu Orta Doğu'dan ibaret olmayan bir coğrafyada gündemdeki yerini koruyor.

DEMOKRATİK KONFEDERALİZM YENİDEN REVAÇTA

Ne var ki Rojava Devrimi ile birlikte sadece Rojava ve devrim kavramları kendilerine dünya literatüründe bir yer açmış olmakla kalmadı.

Bu gelişmeye paralel olarak pek yeni olmamakla birlikte çoktan beri küllenmiş bir siyasi akım yeniden popüler olmaya başladı. Türkiye'de ve Kürdistan'da Abdullah Öcalan'ın bir icadı olarak kabul edilen "demokratik konfederalizm", "komünal belediyecilik" gibi kavramlarla anılan bir siyasal strateji ve anlayış Rojava Devrimi ile birlikte yaygın bir ilgi görmeye başladı.

Doğrusu merkeziyetçi ve otoriter bir geleneğe bağlı Türkiye ve Kürdistan solunda adeta Rojava Devrimi'nin kendisinden daha sarsıcı bir değişim yaratan bu fikirler Batının sivil toplumcu ve liberter yeni solu için pek yabancı olmayan hatta marksizmden daha eski kökleri olan bir akımın unsurlarıydı. Nitekim bu gelenekten gelen akımların ve kimselerin hemen ilgisini çekti. Türkiye ve Kürdistan'da ise hala bu bakış açısının kökleri ve anlamı tam olarak kavranmış değildir.

Mamafih ilgili çevrelerce en az Bookchin'in kendisi kadar tanınan hayat arkadaşı ve yoldaşı Janet Biehl'in Bookchin'in 2006'da ölümünden sonra yazdıklarının da gösterdiği gibi, Öcalan ile Bookchin arasında azımsanmayacak bir görüş alış verişi İmralı koşullarına rağmen sağlanmıştı. Bookchin'in bazı temel kitaplarının Türkçeye tercüme edilmesi de Öcalan'ın İmralı'ya hapsedilmesini takip eden süreçte sağlanmıştı. (Üç ciltlik Devrimci Halk Hareketleri Tarihi, 2011, Dipnot yayınları)

Her ne olursa olsun aslında 15-16 yaşından beri militan bir hayatı olan ve sendikacılıktan troçkizme, oradan anarşizme doğru seyreden Bookchin'in yoğun ve verimli siyasal yaşamı sırasında elde etmediği popülariteyi Rojava Devrimi'nin ardından ve Öcalan'la teması sayesinde elde ettiğini söylemek abartma değildir. Ne var ki, ne Rojava ve genel olarak Kürdistan'da ne de Türkiye'de bu konuyla ilgilenilmiştir. Bu cenahta söz konusu fikirler Öcalan'ın katkıları olarak algılanmaktadır hala.

Öte yandan bu nedenle Rojava devrimine ilgi duyan pek çok liberter sivil toplumcu akımın üzerinde pek durmaya yeltenmediği önderlik vurgusu paradoksu bir yana, bu sayede üzerlerindeki asırlık ölü toprağının silkelenmekte olduğundan heveslenerek harekete geçen batılı genç liberterlerin bu sayede Rojava Devrimiyle ilgilenmesinden şikayet etmek de yersiz olsa gerektir.

Ama komünistlerin bu konuya parmak basarken dikkat etmesi gereken husus konunun bu romantik yanından ötededir.

Hiç kuşkusuz SSCB ve benzerlerinin tarihe karışmasıyla birlikte devrim ve sınıfsız toplum hedeflerinin bulanıklaşması ve dünya çapında bir karamsarlığın yayılması karşısında hangi vesileyle olursa olsun dünya çapında bir ilginin Rojava Devrimi üzerinde yoğunlaşmasını bir fırsata çevirmek mümkündür. Hatta tam da dünyanın pek çok köşesinden çok sayıda kimsenin bir konu üzerinde ortak bir yoğunlaşma içinde olması pek çok konu hakkındaki siyasi gerçeklerin buradan hareketle pek çok ilişkisiz görünen noktaya doğru açıklanmasının imkanlarını sunmaktadır.

Bu itibarla Rojava Devrimi'ni üzerindeki bu proudhoncu/ sivil toplumcu (Komünist Manifesto bu akımı burjuva sosyalizmi olarak tarif ediyordu!) gölge nedeniyle ilgi alanının dışında bırakmak sorumsuzluk olur. Bilakis komünistlerin sorumluluğu bu vesileyle Rojava Devriminin mahiyeti ve zaafları üzerinden hareket ederek Komünizmin temel referanslarını öne çıkaran bir propaganda faaliyetinin temel eksenine bağlamak için gayret etmek olmalıdır.

Genel olarak tasfiyeci ve kitle kuyrukçusu akımlar zaten entelektüel tembelliklerinin bir sonucu olarak da bu konuyla ilgilenmezken komünistler Rojava devrimi vesilesiyle PKK/PYD üzerindeki bu liberter tasfiyeci etkinin üzerine giderek Rojava Devrimine ilişkin siyasi gerçekleri ortaya koymakla yükümlüdür.

PARİS KOMÜNÜ VE ROJAVA DEVRİMİ'NİN ORTAK ZAAFI

Rojava Devrimi'ni ilk selamlayanlar arasında yer alan komünistler aynı zamanda bu devrimle Paris Komünü arasındaki benzerliğe de işaret etmişti. Ama o vakit yüzeysel kalan benzerliği şimdi derinleştirmenin zamanıdır.

Paris Komünü'nün başlıca zaafı hiç kuşkusuz merkezi iktidara ilişkin kayıtsız tutumuydu. Parisli komünarlar adeta "herkes bizim gibi yerel iktidarı ele geçirip gündelik hayatı bizim gibi örgütlesin sonra da bir konfederasyona varalım" düşüncesiyle hareket ediyordu. Bu kayıtsızlık Merkezi hükümetin toparlanıp Prusyalıların (Alman İmparatorluğu olmuştu artık) da desteğiyle Paris Komünü'ne saldırıp ezmesine vardı. Hatırda kalan komünarların kahramanca direnişi oldu. Bilhassa Kobani direnişi de en az komünarlarınki kadar kahramanca destanıyla hafızalara kazındı.

Ne var ki Rojava devrimi Paris Komününden çok daha uzun ömürlü oldu. Bu itibarla inceleme konusu olacak çok yönlü deneyimlere de sahne oluyor.

KÜRDİSTAN'IN BATISINDAN SURİYE'NİN KUZEYİNE

Her şeyden önce Rojava devrimi olarak başlayan süreç Kürdistan devriminin batıdan başlayan bir ilk adımı gibi göründüğü ölçüde olumlu ve umut vericiydi. Ama kısa zamanda Batı Kürdistan değil Kuzey Suriye vurgusu öne çıktı. Üstelik Kuzey Suriye'de de birbirinden kopuk (Üstelik T.C. nin iki aşamada araya girip iyice kopardığı) kantonlarla sınırlı kaldı. ABD ve koalisyonunun doğu kesimdeki konumlanışı tüy dikmiş durumdaydı. Trump'ın çekilme kararı ve takip eden Türk işgaliyle birlikte Kuzey vurgusu yepyeni bir aşamaya gelmiş, YPG'nin Esad rejiminin beşinci kolordusu olması talebi yükseltilmeye başlanmıştır.

Bugün Rojava sözcüğü hala dillerde sürse de resmi olarak Rojava toplum sözleşmesi yerini Kuzey Suriye federasyonu toplum sözleşmesine bırakmış durumda. Eğer birinci kertede bir devrimden söz edilecek ise bu ikinci kertenin bu devrimden bir geri adım olduğunda şüphe yoktur. Kuşkusuz devrimler ileri geri hamlelerle gelişir ve bu ilk kez Rojava Devrimi'nde görülen bir olgu değildir. Ama Batı Kürdistan'dan Kuzey Suriye'ye geçiş sadece geri adım değil ileri dönük ufkun kararmasına dair bir değişikliktir. Hatta bir siyasi niyet olmaktan çıkıp hayatta karşılığını bulunca Rojava Devrimi'nin son bulmasına yol açacaktır. Böyle adlandırılmadığı takdirde anlamı kavranamaz.

Kuşkusuz zaten merkezi siyasi iktidarla ilgilenmeyen ve yerel reformlarla sınırlı bir ufku olan bir hareketin bu konu üzerinde durması beklenemez. Ama daha kötüsü baştan itibaren merkezi bir siyasi hedefi olmayan ve kendini bu çerçeveyle sınırlayan bir bakış açısının erdem ve marifet olarak görülmesi, gösterilmesidir. Geri düşme kavranmadığında yeni bir devrim ihtimali peşinen kenara bırakılmış olur. Nitekim yaşanan da budur.

DEVRİM EGEMENLİK SORUNUYLA İLİŞKİLİDİR

Bunun kadar önemli bir başka zaaf merkezi siyasi iktidara ilişkin bir perspektif eksikliğinin yerel ve gündelik hayat düzlemindeki kimi reform kabilinden gelişmelerle Rojava Devrimi'ni tanımlama gayretleridir. Örneğin kadınların toplumsal hayattaki yeri ve rolü hakkındaki gelişmeler gündelik işlerin örgütlenmesine dair düzenlemeler vb. Rojava Devriminin başlıca erdemleri olarak algılanmakta ve gösterilmektedir. Bu haliyle ve Suriye'nin geçmişine bakıldığında büyük hamleler ifade eden bu tür uygulamaların önemi küçümsenemez ama bunların kalıcılığının sağlanmasının merkezi siyasi iktidara ne olacağıyla ilgili olduğu unutulduğunda bu kazanımların korunması da tehlikeye girmektedir.

Kaldı ki örneğin en çok üzerinde durulan kadınların toplumsal ve siyasal hayattaki rolü üzerinde durulduğu takdirde dahi bunu görmek zor değildir.

Bugün en çok üzerinde durulan konuların başında Rojava kantonlarında kadınların değişen durumunun geldiği aşikardır. Ancak unutulmamalıdır ki en çok öne çıkarılan örnekler istisnasız YPJ militanlarına dair örneklerdir. Bir başka deyişle silahlı kadın militanların durumuna dairdir. Bu takdirde bu militanların patriyarkaya karşı duruşlarını anlamak zor olmasa gerektir. Ama Batı Kürdistan'da silahlı olarak savaşta yer almayan diğer kadınların durumu nedir? Bu konuda henüz bir tanıklığa rastlanmış değildir. Bu aynı zamanda YPJ'nin silahsızlandırılması halinde tablonun nasıl olacağı hakkında da soru işaretlerini getirir. Hiç kuşkusuz özgürlüğünü kazanmış ve bunu nasıl kazandığının bilincinde olan kadınların ellerindekini kolay kolay bırakmayacağını düşünmek için alim olmaya gerek yoktur. Ama Suriye toplumunun ezici çoğunluğu içinde kadınların aynı durumda olmadığını, hatta bunların önemli bir kısmının cihatçı çetelerin içinde köle/seks kölesi olarak yaşadığı akla getirilirse bu tablo daha belirginleşecektir.

Unutmamak gerekir ki Proudhon'cuların

Yazının devamı 17. sayfada